અભિમન્યુઆખ્યાન

અથવા

ચક્રવ્યુહના યુદ્ધનું વર્ણન.

૧૫૦૮

કડવાં ૬૧નું તે

મહાન કવિ પ્રેમાનંદનું રચેલું તેનો સારોદ્ધાર કરા
વી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

બુકસેલર શ્રીલોચન રણછોડ ડાકોરના.

તથા.

બુકસેલર ઠક્કર રણછોડલાલ મોતીરામ [illegible]

અમદાવાદમધ્યે

છગનલાલ મગનલાલે પોતાના શ્રી
જ્ઞાનપ્રેસમાં છાપ્યું.

ઠે. ત્રણ દરવાજા ગાજર ગોવીંદજી પુરાણીની
દુકાનમાં. સંવત ૧૯૩૯ સને ૧૮૮૩

કિંમત ૩[illegible]

सूचना.

सरवे सद्गृहस्थोने सूचना करवामां आवछे के

नो चक्रावो" ए नामनुं पुस्तक मुंबाईमां छपावणाने.

आवुं छे पण ते पुस्तकमां अभिमन्युनी उत्पत्ति, कोठायुद्ध

णीभरी जाणतो तेमां बिलकुल छेक नहिं तेथी वांचनारने, वि

ल रस पडतो नथी. माटे घणा लोकोना सन्मनो तरफथी तेम

कहेनार ब्राह्मणो तरफथी मने घणी लालामण थएली के

संस्कृत अभिमन्यु आख्यान कवी रूपेछे ते छपावीए

तो ठीक. ते लोकोनी लालामण उपरथी में घणो श्रम ले

पांच लखेला पुस्तको एकठां करी ते उपरथी में एक न

करी शुद्ध करावी छपावी प्रसिद्ध करीछे ते आ अभिमन्युआ

न घणुं रसाणकार लखेलुं छे माटे ते तमाम पुस्तक वांचवा

णाई आवशे माटे लोकोना सन्मनो तेमज कथा कहेना

ब्राह्मणो आश्रय आपवा चुकशो नहीं. आ पुस्तकमां को

ठेकाणे कलमदोष रह्यो होय तो ते वांचनारे दरगुजर करवी.

प्रसिद्धकर्त्ता.

बुकसेलर रणछोडलाल मोतीराम

सही.

आश्रयपत्रिका. १९०८

आ पुस्तक प्रथमथी राखी आश्रय आपनार सद्गृहस्थनां नाम.

नाम.	केटली प्रत.	नाम.	केटली प्रत.
शु. भगवनदास दलपतराम. अमदावाद	२५	दवे. लल्लुभाई मूळशंकर.	१
शु. हरीराम नेभेभाई. भरुच.	१००	परी. नानाभाई दलपत.	१
शु. मोतीलाल मगनलाल. अमदावाद	२०	व्यास. मगनलाल हरीशंकर	१
शु. मोतीलाल केशवलाल. खेडा.	५०	शा. नरमादास जमनाभाई.	१
शु. दलसुख राघोजी. वडोदरा	५०	व्यास. मगनलाल आपुजी.	१
दवे. अमृतलाल नाणाभाई डभोई.	१०	व्यास. लल्लुभाई आपुजी.	१
शास्त्री. गणपत मलुक.	१	परोत. प्राणशंकर प्रभाशंकर.	१
शा. मगनलाल लल्लुभाई.	१	व्यास त्रीभोवन हरीभाई	५
पंड्या प्रभाशंकर नेभेशंकर.	१	मास्तर भोगीलाल हरीकिशनदास	१
डा. अंबालाल तुळजाराम.	१	शा. हीमतलाल गोकळदास.	५
व्यास संपतराम रामचंद.	१	ठकर. हरजीवन अभेरदास.	१
मेहेताजी अंबालाल गंगाराम.	१	पंड्या माणेकलाल लल्लुभाई. अमदावाद.	१

मित्र. नंबर १ पेहेलो.

અભિમન્યુઆખ્યાન.

શ્રી ગણેશાયનમઃ॥ ॥શ્રીસારદાયનમઃ શ્રીકૃષ્ણાયનમઃ॥ ॥અથ અભિમન્યુનું આખ્યાન લખ્યું છે॥ ॥કડવું૧લું॥ ॥રાગ કેદારો॥ ॥ ॥શ્રીશંભુસુતને કુંદ ધરી॥ વર માગું તે કર જોડી॥ શ્રી હરિ ગાયાની ગત્ય આવડે રે॥૧॥ કમળાસનની કુંવરી॥ વાણી દાતા તું ખરી॥ વાગેશ્વરી વિદ્યા તુજ વડે જડે રે॥૨॥ ॥ઢાળ॥ ॥જડે વિદ્યા નિર્મળી, જો સરસ્વતિ હોય તુષ્ટમાન॥ પદબંધ કરવા ઈછુ છું, અભિમન્યુનું આખ્યાન॥૩॥ વૈશંપાયન વાણી વદે છે, સુણ જન્મેજય રાય॥ દ્રોણ પર્વની પાવન કથા છે, તેનો કહું મહિમાય॥ ૪॥ કુરુક્ષેત્રમાં કૌરવ પાંડવ, રાજને અર્થે લડિયા॥ દશમે દિવસે જાણ સજ્જનયે, ભિષ્મપિતા મહા પડિયા॥૫॥ પાંડવનાં પરાક્રમ દેખીને, કૌરવ માત્ર મન બીધા॥ પછી શકુનીશું દુર્યોધને વિચારી, દ્રોણ સેનાપતિ કીધા॥૬॥ મહંત મહાયુદ્ધ હવું રણમાં, વહિ ગયા બે દિન॥ અરજુન અભિમાનથી હાર્યા, દ્રોણાચાર્યના મુન્યા॥૭॥ સુભટ સઘળા મળ્યા એકઠા, દુર્યોધનને દ્વારે॥ કોઈને બોલવાની શક્તિ નહિં તે, અભિમન્યુને મારે॥૮॥ કૌરવપતિયે બેઉ કર જોડીને, વિનવિયા

ગુરૂદ્રોણ॥ સ્વામિ સુભદ્રે રૂપિ સમુદ્રથી, તમ વિના
તારે કોણ॥૯॥ આજ અર્જુને હાથી સાથે, હેલામાં
હણ્યો ભગદત્ત ॥ મુની તમોને મુરછા પમાડ્યા, અ
ભિમન્યુ મહા ઉન્મત્ત॥૧૦॥ એવું કહીને મુગટ ઉતા-
રી, ઋષીને ચરણે ધરિયો ॥ ગુરૂ બંધાવો તો હું બાંધું,
અહંકારી એમ ઓચરિયો॥૧૧॥ ઋષી રીસ કરીને
બોલ્યા, કર ઉદક અંજલી લીધી ॥ અભિમન્યુને માર
વાની, દ્રોણે પ્રતિજ્ઞા કીધી॥૧૨॥ કિરટી કુંવરને કાલેમા
ર્યો, ઋષીનાં વચન શ્રવણે પડિયાં॥ હરખ્યો હસ્તિના
પુરનો રાજા, કુંદલી સર્વ ગડગડિયાં॥૧૩॥ અર્જુનને
તેડી શ્રી કૃષ્ણ ગયા, શંશાયપ્રતની પાસ ॥ ભગવાનને
ભાણેજ પોતાનો, કૌરવ પાસે કરાવવો નાશ॥૧૪॥
વૈશંપાયનનાં વચન સુણીને, રાય જનમેજય એમ પુછે॥
અભિમન્યુ મરાવ્યો મામે, તે કહોને કારણ શું છે॥૧૫॥
॥ ॥વલણ॥ ॥શું છે કારણ કૃષ્ણજીને
જે કીધો મોટો કેર રે॥ ધૃતરાષ્ટ્ર પુછે સંજયને, મામાભા
ણેજનું વેર રે॥૧૬॥ ॥કડવું॥૨ જું॥ ॥
રાગ કેદારો॥ ॥સંજયનાં વાક્ય સુણી, બો-
લ્યો હસ્તિનાપુરનો ધણિ॥ અતિ ઘણી સંશયની જા
વા તારે॥૧॥ હરિનું હેત અતિ ઘણું, ને શુભ ઈચ્છે
પાંડવ તણું, તે નગણ્યું ભાણેજને પ્રભૂએ મારતાં
રે॥૨॥ ॥ઢાળ॥ ॥ મારવો ભાણેજ-

ज केम गम्यो, विठ्ठलने शुं वेर॥ जे प्रद्युम्ननी पेरे
ऊछेरयो, राजी पोताने घेर॥३॥ प्रश्न सुणी धृतरा
ष्टरनां, संजय कहे कथाय॥ वैरल्लाव ने पूर्व तणो ते,
सुणो धृतराष्टर राय॥४॥ एम अजयदानव दानवनो
राजा, तेणे महा तप कीधुं॥ थोडे दहाडे श्री महादेवे,
आवी दरशन दीधुं॥५॥ शीघ करीने शंभुजी बोल्या,
मागय दानव वरदान॥ ताहारुं तप अति निरमळ देखी
हुं हवो तुष्टमान॥६॥ अजयदानव बोल्यो करजोडी,
शीवने लागी चरणे॥ स्वामि तमकने मागुं एवे,
को काणे न पामुं मरण॥७॥ देव दानव यक्ष कीन्नर, ते
हुंथी सरवे हारे॥ ब्राह्मण क्षत्रि वैश्यने शुद्र, चपी
कोई न मुजने मारे॥८॥ अष्टोत्तर शत व्याधी न व्या
पे, शरीरे पंच वरदान॥ स्वर्गे गयानी गति होजे,
पणि जेवुं ब्रह्मसदन॥९॥ सर्प डसे तो विष चडे
नहिं, पशु पक्षी ते मारो आहार॥ लोह काष्ट मारे अं
गे न वागे, वस वरते सहु संसार॥१०॥ शीव कहे तुं
सरवेने जीतेश, त्रण लोकनी मांय॥ वैकुंठ वासी
आदि विष्णु, तेहने नहिं जीताय॥११॥ अंतरध्या
न थया एणी वेळा, कहिने एवुं वचन॥ ए दानव
आव्यो नीज गामे, मांड्युं राज्य सन॥१२॥ दसे दि
शा जीती वश कीधी, चलाव्यो अति अधर्म॥ मुनि
मात्र मारीने कहाड्या, मुकाव्यां षट कर्म॥१३॥

रचुं कारज आमने मुस्तके, मुक्यो पुरनो भार ॥ अमरापु-
री मुकावी इंद्रनो, लीधो पोते अधिकार ॥३॥ देवमा
त्र अष्ट भणीने, आव्या द्वारिकां गाम ॥ अंतरिक्ष
रहीने स्तुति कीधी ॥ वीनव्या केशवराम ॥४॥ ॥
वलण ॥ ॥ वीनव्या केशवराम देवे, शंख चक्र
जलं अरोपिरे ॥ देवना प्रेर्या दिनानाथ ते, वेरीनो व
ध करे पेरे करे रे ॥५॥ ॥३॥ ॥ कडवुं ३ जुं ॥
राग आशावरी ॥ ॥ सांभळ्य वाणी जोयेरे
धृतराष्ट्र श्रवणे धरे, शुं करे श्री हरि ते वेगे करुं रे ॥
१॥ ॥ ढाळ ॥ ॥ ते करुं वेगे सांभ-
ळो, देव आव्या तेत्रिस कोड ॥ करी स्तवनमां कृष्ण-
जीने, वीनविया कर जोडा रे ॥ देवकी नंदन विश्व वं-
दन, निकंदन असुर ॥ दुःख टाळो देवनुं, दुष्टने की-
ले मुरारी ॥ औदानवे अवनी विषे, वधार्यो अति
अधर्म ॥ ते तमारे हाथे मरे, महादेवे कह्यो छे मर्म
॥२॥ तमे असुर संहारवाने, लीधो छे अवतार ॥
ओ ओ दानवने उथापीने, उतारो भूं भार ॥३॥
पछी उठ्या हरजी रोष लेईने, रथ कीधो श्रीदाम ग-
दा सारंग पाण झाल्यां, ने पलाण्यो गरुड ॥४॥ रांक
रीण साथे थयाने, यादव कोटी छपन ॥ श्रोणीतारि
लणी सरवे चाल्या, देवनां हरख्यां मन ॥५॥ अे दा-
नव सेने आव्यो सामो ॥ रोपीयो रणस्थंभला रथी

जे रथ आवीआ ॥ थयो प्रथम दिवसे आरंभ ॥८॥
ध्वज नेजां तुमरने करी, झलकती तरवार ॥ प्रभु अप्रे
र्या देवताते, करे मारो मार ॥९॥ अै दानवने अविनाशी
मुख्ये आवीने भणिया ॥ कोडकोथी कहे नहिं ॥ समान
शीले भणिया ॥१०॥ दानवे दीनानाथजीने, ढांकीया सर
जाण ॥ गरुड उपरथी आण प्रहारे, पाडिया श्रीगोपा
ल ॥११॥ कुवरजीने टोपटाटर, कृष्णनां नाख्यां कापी
॥ जणलद्र नाम रण विषेथी, गालव्यालाग्यो पापी ॥
१२॥ सेना निरखी नासती तव, जाग्या श्री जगनाथ ॥
कोप करिने कृष्णजीये, चक्र लीधुं हाथ ॥१३॥ सुदर्श
न देखीने सामुं, अदृष्ट थयो असुर ॥ माया कीधि अं
त्रिक्ष लईने, वरसावतो पाषाण ॥१४॥ ऊडे कोरण
कांकरा ने, थयुं अंधारुं घोर ॥ नव जाय जादव जुवता,
मारो मारो मांडण चोर ॥१५॥ युद्ध दारुण त्यां हवुं,
वरसे लोहीनो वरसाद ॥ ब्रह्मांड लाग्युं डोलवाने, मं
डायो महा उतपात ॥१६॥ सारंग लीधुं हाथमां, पछी
शर चढावी संभाल्युं ॥ विद्युतास्त्रे छेदी माया, कीधुं
जति अजवाळुं ॥१७॥ निराशो कीधो दानव हरिये
मुक्युं सुदर्शन ॥ चतुरभूजनुं चक्र वाग्युं, मस्तक की
धुं छेदन ॥१८॥ देवतानुं दुःख टाळ्युं, पछी पेठा पुरमां
हरी ॥ शोणीत नगरने दैत्यनुं ते, हवे लीधुं लुटी ॥१९॥
॥ लुट्युं नगरने नाठुं सरवे, जेह जे दानवनी नार ॥

तेनाउदरमां गर्भ हतोते, नासी गई पियर मोसा
राजा॥ ॥वस्तुए॥ ॥गई नासी पि-
यर मोसार ते, कोई ये न न जरे दीठी रे,॥ संजय कहे धृ
तराष्ट्रने, जे वात घणी छे मीठी रे॥ १॥ ४३॥ ॥
ढालुं॥ पेंपुं॥ ॥राग आसावरी॥ त्रितालगी॥
॥ ॥संजयबोलेछे वाणीरे॥ कई जेवनवनी
राणीरे॥ नव जाणी देवे जती पियर विस्से रे॥ १॥ ते
करती अश्रुपात रे॥ देखी रोयां मातने तात रे॥ स
वे वातते मुखे मांडी कहीरे॥ २॥ पिता पुंडरीक बहु
लेरे॥ राखी कुवरी आपत काळे रे॥ जेह जाणक पु
रे मासे प्रसव थयोरे॥ ३॥ ते जणतां कुंवर रोयो
रे॥ जणे प्रलय काळशुं थयोरे,॥ आवी जोयो तेस
रवे लागे दीकरो रे॥ ४॥ वडो वानुं मन ठरीयुंरे॥ जन-
त कर्म कुंवरनुं करीयुं रे॥ कुई धरियुं जैलोचन जेवुं
नाम रे॥ ५॥ दहाडे दहाडे मोटो थयो रे॥ मोराण
ना साथमां रह्यो रे॥ रमवा गयो तेनागना आणमां
रे॥ ६॥ मांहो मांहे जाणक वढीया रे॥ जैलोचन
उपर पडीया रे॥ कई यदीने वांसापर उ लां रह्यां रे
॥ ७॥ जैलोचन महा जणियो रे॥ अवनी पर थी पी-
छणीयो रे॥ पणियो पाछो ते सरवे कहे ग्रह्या रे॥ ८॥
सरवे जाणक पाडे जरकुरे॥ जैलोचन जापणे स
रखा रे॥ जेम मेह वरसे तेम सरवे आसुं लरे रे॥ ९॥

सरवे सरखे धायारे ॥ जैलोचनना कर साह्यारे ॥ के
हार्ड सुं कोण नगरमां ऊछर्योरे ॥ ६ ॥ कोण जणे
तारो बापरे ॥ कोणे जण्यो ने कोने संतापरे ॥ कंई स
पै ते मेणां दीधां अति घणांरे ॥ ७ ॥ थयो ओसीया
णो तंनरे, लाग्यो केडे कुतारींनरे ॥ मन तनकुंपेछे
पोता तणुंरे ॥ ८ ॥ ॥ ढाल ॥ ॥
पोतातणुं मनकुंपेछे ॥ ते आव्यो ज्यांछे मातरे ॥ दि
ल दिठो दिकरो ॥ पछी जनुनी पुछे वातरे ॥ १ ॥ चडा
॥ ॥ कडवुंचांपमुं ॥ ॥ राग रामग्री ॥
॥ ॥ पुत्र दीठो कंई अतिशें रोतोजी ॥ कृषीया
फाटे आंसु लोह्तोजी ॥ जरे जैलोचन मारा आणा
जी ॥ कोणे दुलव्यो कहेनी कहानाजी ॥ १ ॥ ॥ ढाळ
॥ ॥ काला कहेनी कष्ट मुजने, कोणे दुलव्यो
तुंय ॥ आंजडिये आंसु लरे, सनमनो छे तेशुंयारे
॥ पुत्र वणलुं जोलियो, माताजी अविचारो ॥ सर्प स
रवे मेहणुं दीधुं, मुने कह्यो न ठारो ॥ ३ ॥ कोण स्वानक मा
ता माहरुं, ने कोण मारो तात ॥ ऊदर लरया यां वस्यां
छो, ते कहो मुजने वात ॥ ४ ॥ वचन सुण्यां तेकुंवरकेरां
गरगणी थई नार ॥ सुज संलारी स्वामि केरुं, नेणे
लरती जणधार ॥ ५ ॥ जरे पुत्र मुजने शुं पुछे छे, कु
हुं कंई पेरे जया ॥ पेट लरो पचवश पडां, जण्युं होइ
न थाय ॥ ६ ॥ तारो बाप महा आणियो, जेहानव जे

वुं नाम ॥ तेणे चौद लोकने चरणे नमाव्या, पण कृष्णे क
र्यो ठाम ॥६॥ एवुं सांभळी पुत्र बोल्यो, में जाण
णी पेर ॥ हवे कृष्णना कउक कहुं, पछी वसुबापने घेर ॥
दोहलानी कहे बगडी री मोटी, तुं नहोय तेनी लेड ॥
तुं तो छे बाळक भोळो, हरिने बांधव छपंन क्रोड ॥७॥
तात तारो अर्जुन ते, महादेवने वरदान ॥ तुजने को
ओळखे नहिं, ने वसे छे आपणे स्थान ॥८॥ वळतो
अैसो वचन ओसरे, बईठ ईश्वरने आराधुं ॥ अमर थईने
पछी संहारुं, बांधवनुं कुळ बाधुं ॥९॥ एवुं कहीने चा
लो थयो, माता मुकी मामा पासे ॥ चाल्युं कोईनुं नव कर्युं ॥
परवर्यो कैलासे ॥१०॥ नवद्वार त्यां रुंधन कीधां, बंधन
स्वासनो स्वासा नमणा पगने अंगुठे ले, ऊभो रह्यो
बाट मास ॥११॥ पछी पंच वदन पधारिया, हुवा असु
रने तुष्टमान ॥ माग्य माग्य रे बाळक, महादेव कहे
वरदान ॥१२॥ अैसो वचन सांभळी नम्यो, सदाशिवने
चरणे ॥ वरदान आपो एवुं ॥ कुंथी कृष्ण पामे मरण ॥
१३॥ महादेवे मन विमासियुं, ने क्यम मरसे जगदीश
॥ विचारीने चतुर्पेटी, आपतां हुवा तव ईश ॥१४॥ प
वन पेशी नव शके, संचरे नहिं पवन ॥ एवी पेटी
आपीने, बोल्या पंचवदन ॥१५॥ ते कोपे सरीने पेटीमां
जेम कहे पिनाक पाण ॥ ताणुं देतां ततक्षण तेना, नि
श्चे ल्हरो प्राण ॥१६॥ ईश्वर कहे जो जैनोयन, बेर

होयजी तुजमांहे ॥३॥ली मरडी कृष्णजीने, घालके पेटी मांहे ॥ ९ ॥ एवुं करीने अविनाशी, थया अंतर ध्यान ॥ पुत्रे पेटी लीधी मस्तके, आवियो निज स्थान ॥२०॥ ॥ वलण ॥ ॥ नीज स्थान के मातानी पासे, पाताळमां मोरीजरे ॥ पेटी मुकी माता आगळ, पछी पाये लाग्यो जोरे ॥२१॥ ॥ ॥ कडवुं ॥ ३ ॥ ॥ राग गोडी ॥ ॥ पाये लागी पुत्र बोलीयो, हो मायरे ॥ मुने मळ्या श्री महादेव; लागुं तुज पायरे ॥ पेटी आपी परपंचनी, हो मायरे, ॥ जेथी कृष्ण मरशे जय स्यमेव ॥ लागुं तुज पायरे ॥१॥ हवे हुं जइश द्वारिकां, हो मायरे ॥ वाळवा पिताजनुं वेर ॥ लागुं ॥ पछी राज करूं शोणीतपुरनुं, हो मायरे ॥ तमो आवजो आपणे घेर; लागुं ॥२॥ हवे सुजना दिवस आविया, हो मायरे ॥ ताहारे पेट हुं सरखो पुत्र; लागुं ॥ द्वारिका लावुं झपडी, हो मायरे ॥ सोनामय करूं घर सुत्र; लागुं ॥ ३ ॥ तत्पर थई रेहजो तमो, हो मायरे ॥ करूं अयाने नीज गाम; लागुं ॥ जय छपन करोडी रंगुं, हो मायरे ॥ जाउं कृष्णने मारीने ठाम; लागुं ॥४॥ एवां वचन सुणी मा बोलियां, हो जाणारे ॥ तमो बोलो विचारी बोल, कुंवरजी हालारे ॥ ए वात बीज्यो तेरीं करे, हो जाणारे ॥ नव आवे सुरज समतोल. कुंवरजी ॥ ए

जनियारे जणीये नहिं, हो जाणारे ॥ पर्वत साथे न लखी जाय, कुंवरजी ॥ तुं नेम जंतु नण तणो, हो जाणारे ॥ कृष्ण चौद लोकनो नाथ ॥ कुंवरजी ॥६॥ तेणे केसी कंस पछाडीयो, हो जाणारे ॥ जेणे उ चक्यो गोवरधन, कुंवरजी ॥ जेणे शणीनाग नाथी कर ग्रह्यो, हो जाणारे ॥ तेने तुं केम जीतेश तन; कुंवरजी ॥७॥ ते रूप धरे नानां विधनां, हो जाणारे ॥ तेज योजन डोसो थाय; कुंवरजी शुलारे ॥ जेनी मायामां ब्रह्मा लभे, हो जाणारे ॥ अने निगम नेति गाया ॥ कुंवरजी ॥८॥ तारो तात जेणे मारीयो, हो जाणारे ॥ वळि बीडास्यो जरासंध, कुंवरजी ॥ तेपरीमां पेसे नहिं, हो जाणारे ॥ तेने तुं केम करीश जंघ; कुंवरजी ॥९॥ जो रहे तुं जीवतो, हो जाणारे ॥ थां पीता मह्ने घेर; कुंवरजी ॥ तो राज पाम्यो त्रिलोकनुं, हो जाणारे ॥ जेणे मुवो कृष्णने वध्युं वेर; कुंवर जी शुलारे ॥१०॥ ॥ वलण ॥ ॥ वेर केम वणे आपणुं ॥ जे दूरजण दैवे कर्यां रे ॥ उ ठी चाल्यो जैसो चना ॥ माताना वचन श्रवणे न व धर्यां रे ॥११॥८८॥ ॥ कडवुं सातमुं ॥ ॥ राग गोडीनी चाल ॥ ॥ जैसो चन उठीने चाल्यो, न रह्यो झाल्यो हाथे ॥ सज्यां टोप कवच ने बक्तर, पेटी सीधी माथे ॥१॥ सर्व सापियारीने

राणे, वणजूटये मरे लाई शानो ॥ टपेण ॥ आव्यो
काण जाणकने लेवा, कह्युं कोनुं न मानो ॥ आंसुल
रतीशोक धरती, माता आगळ पडती ॥ उन्मत थई
जैलोचन चाल्यो, माता मुकी रडती ॥ ३ ॥ ले दील्लो
मीने जहार निकळ्यो, चाल्यो पश्चिम दीश ॥ द्वारा
मतीनी वाट पुछतो, कणावा श्री जुगदीश ॥ ४ ॥ उ
द्यम सहित धायो अहंकारी, ग्रेहे वाने गोपाळ ॥ कु
वरे केरावने न जणयाने, काण तणा छे काळ ॥ पा
हिंडतां पगने प्रहारे, धरती धमधम थाय ॥ टींबा
टेकरा गिरी तरुवर, ठेसे पाधरां थाय ॥ ६ ॥ कुमार
ग सुमारग कीधो, ने वाघे मुक्यां वन ॥ जाणे सूर्य
दिशाथी पश्चीम दिशा जे, गाज चाल्यो परजनाशि ॥
राता डोळा अग्निना गोळा, भ्रगुटी ताणी काडा
ताड प्रमाणे काया जेनी, देखीतो प्रचंड ॥ ८ ॥ जाणे
प्रौढ पारधी पींजर लेईने, चाल्यो ग्रहेवा कीर ॥ ते
अंतर मांहे द्वारामतिमां, जाण्युं जादववीर ॥ ९ ॥ जा
जे जैलोचन आवे छे जणियो, ते युद्ध नव जीता
या पेटीमां पेसाडुं जे पापीने, कंई करुं जेवो उपा
यालो ॥ १० ॥ जुक्ते मारुं प्रपंच करीने, जे जीवे नहिं मरे
॥ जे कोप्यो पेको व्योम वसुधा, जंन्यो जेकडां करे ॥ ११
॥ ॥ वलण ॥ ॥ करे जेकडां व्योम
वसुधा ॥ उजाडे चौद लोक रे ॥ करे कृष्ण कपट विना

॥ कव्यानी आशा कोकरे ॥१२॥१००॥ ॥

कडवुं ८ मुं ॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ सांभळ

ऐ सांभळीये राया ॥ देवकीनंदननो महिमाय ॥१॥

मारवा दानव केरो भूप ॥ भगवाने धर्युं ब्राह्मणनुं रू

प ॥२॥ शत्रु हणवानुं साधवा कार्य ॥ श्री कृष्ण थया

शुक्राचार्य ॥३॥ वृद्ध विप्र कर ग्रही लाकडी ॥ आवे

खांसी ने पेट आथडी ॥४॥ बळबळां जोयने भुवे अ

रूपकुं ॥ मांथे फाट्युं बांध्युं चींथरूं ॥५॥ थरथर देहे ध्रु

जे लडथाय ॥ कायामां वाप्यो कंपवाय ॥६॥ मुखना

सीकाथी मोहनने लाळ चूवे ॥ कर कंपाणे दई कतरा-

तुं जूवे ॥७॥ पेटे वळीछे करचली ॥ दीनबंधु कुर-

बल भणे पेपली ॥८॥ उदरसनो ठांसो ने चढे श्वा

स ॥ बई रोगीया थया अविनास ॥९॥ नीसरी खुं-

ध कटी जेवड वळी ॥ पगे वायुने मांथे पळी ॥१०॥ डो

डगतो चाले कानुडो ॥ वांको गुढण पगे भनुवो ॥११॥

॥ वळगे भील जोमतां आवे रेख ॥ जोद्धो कामणो

पैहेरयुं वनकूळ ॥१२॥ एवे रूपे परमेश्वर पज्या ॥ त्रैलो

चनने सामा मळ्या ॥१३॥ जांबु ऊपर दई आडो हा

था ॥ दानव प्रत्ये बोल्या दीनोनाथा ॥१४॥ जल्या पेटीनो

भार ऊंचले शुं पापा ॥ पेटीमां छे कोण के सापा ॥१५॥

भर्यां मणि माणेक के जवेरा ॥ कोने आपवा जायछे घेर

॥१६॥ रखे भमतो तुं द्वारिकां भणी ॥ कृष्ण वेरी पेटीतु

ज तणी ॥१७॥ ते पापीने तो दया नथी॥ मारशु मारे
ते सर्वथी॥१८॥ एण मारी मामाना लीधा प्राण॥
मार्यो मुज औ दानव यजमाना॥१९॥ तेणे हुं मागतो
दीधो भीख॥ नथी कोइ ज दुष्टने दे शीख॥ राग॥ ॥
धनाश्री॥ ॥शिक्षा देनारो कोइ नथी॥ एवुं क-
हीने रोया श्रीभगवानरे॥ मुने साले छे दुखिया विषे॥
जे मार्यो जे दानव यजमानरे॥ टेक॥२०॥ ॥
कडवुं॥९ मुं॥ ॥राग कमोद॥ ॥
वायक सांभळी जैलोचनते, अंतर पाम्यो आनंदरे
॥ पुछवाने पासे गयो पण, न ओळख्या गोविंदरे॥ मा-
या मोटीरे॥१॥ परमेश्वर शुं प्रित मांडी, मोहनने मू-
क्यो छोटीरे॥ नव समज्यो दानव अल्प मती जे,
हरिनी माया मोटीरे॥ माया मोटीरे॥२॥ कहो ऋषी
जी क्यांथी आव्या, शुं छे तमारुं नामरे॥ मारा पिता
ने केम संभारो, कोण वसवानो ठामरे॥ माया मोटीरे
॥३॥ तमो ते मुजने शुं जाणो छो, हुं तो औदानवनो त-
नरे॥ एहवुं सांभळीने हरख्या हरजी, धाइने दीधुं
आलींगनरे॥ माया॥४॥ हाथे झाली कडजथीने
जोया श्रीभगवानरे॥ भाइ साचो औ दानवनो
दीकरो, हुं गोरने तुं यजमानरे॥ मायाना पाश जेम
गया नेत्र आवे अंधने, वंझाने प्रसवे तनरे॥ तेवुं शु-
भ थयुं छे मारे, शाके साधुं हरी के स्वपनरे॥ माया॥

होतुं सरज्यो बड मोटो भाई॥ वेरी हयम रह्यो
घेररे॥ पापी कृष्णने न मार्यो तें, न वाळ्युं पितानुं वेर
रे॥ माया॥७॥ पूरवे पिता जे ताहरो, तेणे जित्यो
सुर परिवाररे॥ मृत्य संजीवननी विद्या हुं पासे, मा-
रे मांथे पुरनो भाररे॥ माया॥८॥ देवाचार्य ज-
नाम म्हारुं, हुंथी शाळ पामतो जीकरे॥ हुं ब्रह्मण थ-
यो जजमान भरते, आव घेरघेर मागु भीखरे॥
माया॥९॥ को जन्तु बीजे नथी जनम्यो, हे पेला
कृष्णियाने पछाडरे॥ आज्ञा जोजवे जैदानवनी
मुने आनंद पमाडरे॥ माया॥१०॥ हवे कहे कुंवर
तुं केम ऊपन्यो, मुने हरिये हाथे आल्योरे॥ आव
ब पीजर क्यांथी पाम्यो, ने आणे मारग क्यम चा-
ल्योरे॥ माया॥११॥ एक सामा वृक्षनी छांया हे-
ठ, त्यां बंन्यो बेठ एकांतरे॥ अलौलोप्यने वात मां-
डी, न जाण्युं जे आणरो अंतरे॥ माया॥१२॥ का-
लो गुरु जाणीने बोल्यो, करजोडीने उचरियोरे॥
हुं पाताळमां प्रसव्यो माताये, मोशाळमां ऊछरि-
योरे॥ माया॥१३॥ पछी ईश्वर आराधी पीज-
र पाम्यो, जेथी शूर ज सरीरे॥ कृष्णने घाली रे
पेटी मांहे, जाहणीये अकळाई मरीरे॥ माया॥
१४॥ एवुं सांभळि हरख्यो बोल्यो, कहो जे क्यम था-
रीरे॥ पेटीनुं द्वार संजीरणछे, काणो केम समारीरे॥

॥माया०॥१॥पाछमळायुं लेनवडीनेये, ज्ञानचक्षुजे
नरजोरे॥पेसीनेजो परमाणुं पेटीनुं, कृष्णछे तम
ऋरजोरे॥माया मोरीरे॥२॥पांसे जेम अहला
वो जन्यो, नेजवा न जोण आजोरे॥माटे पेटीमां
पेसी निकळो, पछी द्वारिकामां नजोरे॥माया॥३॥
॥ ॥वलण॥ ॥नजोपछेपेटी-
मां पेसी॥अेम बोल्या गोविंदरे॥जेलोचनपछीशुं
करे, ते कहे नटप्रेमानंदरे॥१॥टा॥३॥ ॥
कडवुं॥१० मुं॥ ॥राग वेराडी चालनदुंकडी॥ ॥
संजय कहे सांभळीये राया॥ प्रपंच प्रभुनो प्रीछ्यो
न जय॥१॥मोहने रच्यो माया कूप॥ तेथी अेलो
चन पाम्यो आनंदपरे॥ धन गुरुजे पतुरसुजण
॥ कु पेसी जोउं पेटीनुं प्रमाण॥३॥ मचानुं शरीर
मांके करे करे॥ तो जणिये जे बदुपति मरे॥४॥ प
छीराजय सुजे कुकड़॥लार सघणो तम मस्तके
घडूं॥५॥ गुरुजे कहे जे जे गुणवंत॥ हवे अमारूं
मान्युं यंत॥६॥ कृष्ण शत्रु सर्वथा मुवो॥ पुत्र पर-
माणुं पेटीनुं जुवो॥७॥ जणिया जे वसुदेवना
तंन॥ तेने तुं विना कोण करे पतन॥८॥ अेहना से
प्रेटीमां प्राण॥ बीजने बाहेर कणले जणा॥ला
मुक्यां कवचचरोपने अस्त्र॥ दाछडो वाल्यो जेहे वस्त्र
॥१०॥रीतेजे स्यामनो मर्म न जल्यो॥ पुत्र पेस-

वा तत्पर थयो ॥१॥ द्वार उघाड्युं हाथे करी ॥ तेवा
रे शिखामण मानी सांभरी ॥२॥ मारी माताए
कह्युं छे अनूप ॥ ने जदुपति घरे भूलवां रूप ॥३॥
ए रसक्राचार्य सांभळ्यो गुरुनथी ॥ कपटी कृष्ण हरी
सर्वेथी ॥४॥ कुंतीतणो थई प्रवेश कर्यो ॥ जेह
तणुं तो निश्चे मर्यो ॥५॥ एवो भय हृदेमां धर्यो ॥
पेटीथी पाछो ओसर्यो ॥६॥ गुरुजी कारमी तमारी
प्रीत ॥ पेसतां न मान्युं मारुं चीत ॥७॥ मुज राखी
न कहुं वात ॥ तुं नोहे विप्र वेरी साक्षात ॥८॥ एवां
वचनना घायक सांभळी ॥ पड्या कृष्ण मूरछा वळी ॥
रोवा लाग्या जदुपती करे अश्रुपात ॥ नयणे नीर
भरे घर सादा ॥९॥ नीसासो मुकी बोल्या गोपाळ
॥ कुंअर लागियो कुट्युं कपाळ ॥१०॥ कर्म करे ते न करे को
या ॥ वहालां कहिये ते वेरी होय ॥११॥ जेम जाकह
करता दीठा हरी ॥ नव अभिलोयने वाणी उच्चरी ॥१२॥
॥ हवे काळ लाग्युं तम तणुं ॥ मुज माटे रोया अति
घणुं ॥१३॥ केहड लगी पेटीमां पेठो तन ॥ वळी सां
भळ्युं जननीनुं वचन ॥१४॥ जे माया करी कृष्णि
यो रुओ ॥ ब्राह्मणनो भेद कुच मे नाख्यो ॥१५॥ बहार
नीसर्यो जै लोचंन ॥ हो मुनी मारुं मानतुं नथी मन
॥१६॥ मुनी कहे मने कृष्णनुं पाप ॥ ने दुष्टे मार्यो तु
आप ॥१७॥ मानी बेन मार्यानी हत्याय ॥ तेअणे

मारी मारीं॥पुतनाया॥२॥ासशेमा भीमार्यानो
अंधर्म॥जेनी ते अणेकीधुं कर्म॥३॥क्रूर सुरामेल
क्षत्रीकीधी अक्रवीसवार॥जुद्ध जोयुं तो ते भुजे लार
॥४॥ हवे तुने न आवे विस्वास॥ तो कुं करीरा तेह
ह पास॥५॥ जेवुं कहीने रोया परिक्ष्या॥ जैलोग
न न प्रीछ्यो भ्रमा॥६॥ जधिक जघरी मती तुं ताकी
॥होय रेतूक्रा यार्यनो हे हरी॥७॥ ज्यारे ठाणायो पिकूलनो
छूत्य गयो॥ मुरुज मरयाने ततपर थयो॥८॥ पाके म
तीतरने ते उच्चाघरी॥ तेम पेरी ठाणे आगण धरी॥९॥
॥ने मकोसन वीषे पेसे तरवार॥ तेम पुत्र पेसे पेटी मा
जरा॥१०॥ने म सर्प ते सुंधा उलडी॥ कडी जामांघ
ले गारुडी॥११॥ ता गोवींद गा कुडी जे लोय नरीरा ले
हकीधो लगया ने हर्पा॥१२॥ ने वो पिंजर मां पेठो कुमा
रा॥ हरीये जावी जडकाव्युं बारा॥१३॥ ने अभि द्वार दे
तां अरडके नहिं॥ तो तो कृष्ण मरशे सही॥१४॥ प्रभु
कहे परमाणुं जुधो॥ मारे पुणे लांजा पेठ सुवो॥
१५॥ मारा गुरुजी मनना लावता॥ ए ते ताकुं
तमो अडकाव ता॥१६॥ कृष्ण कहे सुयम कीने करा जे
धी धाते प्रथवी दे वेरा॥१७॥ कुंवर सुतो ज्यारे करस्थे
णे॥ ताकुं अकाव्युं विडले॥१८॥ पाय सुतणो थयो त
वरो घा॥ ज्यारे जकणायो जेधा॥१९॥ कारीरी रेथी था
ज्यो परिरेन्ये हानी सरवानो न पाम्यो लेहा॥२०॥

योद्धीसठंडोपे आरान करे नीसरवानुं द्वारा॥२ला
अफणायो अतिरीत्राणा॥गुरु कहीने बोल्यो वाणा॥
२णा मारा गुरुजी दीधा ओद्वाराा नरीजी वल्ले लागरी
वारा॥पेणा॥शा माटे स्रांतणता नथी॥मारो प्राण न
रीसर्वथी॥पी॥ योद्धीरा लाग्यो कुत्तारीना॥मारुं
अंगत्ते थाय छे दर्दना॥पेरा॥ क्राहो अहार मन करूणा
घरो॥ल्ने युं परमाएगुं कृष्ण मरशे अरो॥पेडा॥बोल्या
कृष्ण कृष्ण ते कुंवा॥ अल्या कोने गुरु कहे छे तुं या॥पेह
॥ मे मोटो कीधो परपंच्या॥ तेलु ने मारवानो संख्या॥पे
॥ ॥वलण॥ ॥संयतुने मारवा त
णो॥त्ते में कीधो हो सुंदर॥ जेवुं कहीने गाजा॥
पछे ते गरूडा शूदेरा॥पेदा॥ल्या॥ ॥कडवुं ११ मुं
॥ ॥राग गोडी मल्हार॥ ॥पेटी मां
थी कहे छे कुंवरा॥रे जोनो छो व्यंग॥हो रे गुरुजी॥
तमोने तो हसवुं थाय छे॥मुने अग्नि लाग्यो अं
गा॥हो रे गुरुजी॥१॥जीले स्थानक हसवुं कीजे, ज्यां
होय हरस्यानो ठाम॥गुरुजी॥वील मथा रीजे कपल
कतो॥मारो जुव रह्यानो विचार॥हो रे गुरुजी॥२
॥क्रालापहने वेरवाटो छे॥रच्य करता कृष्णनुं कार्य
॥हो रे गुरुजी॥३॥माटे मुजथी न वजोनो, ते कहीने
शस्त्रा च्यार्य॥हो रे गुरुजी॥४॥तमने समज छे अक्षातृ
गुना॥ल्ने नव दीधा ओ जारा॥हो रे गुरुजी॥तमारा सं

मन्ने अंत आवशे, हवे मरुं छुं नीरधार ॥ होरे गुरुजी
॥३॥ जन्मिपणुं शुं हवडां आव्युं ॥ नथी सांभळता
वाण ॥ होरे गुरुजी ॥ ने मुजने नकोरो आ संकटथीए
तो मातपितानी आण ॥ होरे गुरुजी ॥४॥ आ रीत
व्याप्युं वपु जे मारे ॥ कंठ पडियो शोक ॥ होरे गुरुजी ॥
मनना कोड रह्या मनमांहे ॥ हवे त्रेवुं पडयुं जमलोक
॥ होरे गुरुजी ॥५॥ जंबूक मांहे जंपाये मधूकर, पे-
से जाणी विश्वास ॥ होरे गुरुजी ॥ तेम पेटीमां हुं पे-
ठो छुं ॥ जाणीत मपर आसः होरे गुरुजी ॥६॥ घरमां
घालीने घात नडी लो ॥ ज्यारे जोजे मुक्युं रीरी ॥ हो
रे गुरुजी ॥ ने कह्यो पोतानो तेने दुःख देतां ॥ हुलाशे
नगदीश ॥ होरे गुरुजी ॥७॥ लग पिता मह पुत्र तमा
रो, हवे नीश्चे जशे प्राण ॥ होरे गुरुजी ॥ मारी मात
रणवणी मरशे ॥ लडशे दुःखनां आण ॥ होरे गुरुजी
॥८॥ ॥ वळण ॥ ॥ लडशे आण
ने प्राण तजशे ॥ माता ते नीश्चे मरशे ॥ अकळायो
अैलोच्यन पछी ॥ ज विनारी वाणी ओचरे ॥ १०
॥१०॥ ॥ ढाळ १२ मुं ॥ ॥
राग सामेरी मारू ॥ ॥ हुरी जननी दीनत्य
वाणी ॥ सुणी बोलीया सारंगपाणी ॥ मुकोजार
निरुप्यानाकोडा ॥ हुतो जदुपति श्रीरणछोडा ॥
तारी माताये राख्यो तुने वारी ॥ तोय नासडी तेंमस

या मारी॥ में रूप रुषिनुं लीधुं॥ तुने मारवानुं कारण लिध्युं॥ राग॥ हाडे में तुने लाण्यो जणियो॥ माटे मारगमां आवी मणियो॥ होय पूर्व जनमनुं पाप॥ तो मुझीये साएसे साह्यो सापा॥२॥ हवे मुने तेणुं करशो॥ अकणाई आहूणीये मरशो॥ हुं तो वेरीथुं आव्यो तारो॥ में अर्थ साध्यो छे मारो॥ ॥ ढाल॥ ॥ मारो अर्थ सार्यो सर्वथा, आ रो मुक्को ग्रुवनी॥ वेरण तारी तुं जाणजे, जेपेटी सा थ्यो रीवनी॥ पा॥ कुंआह्माने वली लोणे, रुठे एणे जाणो अंद्रा॥ जेम वरहान वाणा विहास्या में एं तुज सरजान अनेक॥ ए॥ जेवांवयन सांलपीयि श्वंलरनां, हेउ लाज्यों कु तारीना॥ कोघ सहित कृष्ण प्रत्ये॥ कुंवरजोल्यो वयना॥ ७॥ धीक्कार जाहव कुण ने, जहां तुज सरजाउीतपंना॥ पएकुणनो थांक क रो नथी, लुं उं लरवाडानुं जंना॥ टा॥ हाथे लाकुडी जांधे कामणी॥ वृंदावन ध्यारी गाया॥ गति थ्यांथी गोवाणीयाने॥ निरदय नहिं दयाय॥ त्ता॥ पसुपाण पापी विस्वास आपी॥ कपट करीयाह्यो मुने॥ हैया लीतरनो हर्ष हण्यो रे, नई वास हजे तुने॥ १॥ गो वरधन तें करधर्यो, उीतार्यो ईन्द्रनो अहंकार॥ कंस आसी कंस पछाडीयो ते, तारा जणने धीक्कार॥ ११॥ दुःखमणिनुं हर्णकीधुं॥ दीधो दुष्ट जनने मार॥

जरासंघने जीतियो ते, ताराजनने धिक्कार॥७॥
नरकासुरने मारीने, परण्यो प्रेमदा सोळ हजार॥
पारिजातकना पुष्पने लाव्यो, ते ताराजनने धिक्कार॥
८॥ प्रल्हादनी तमो पीडा टाळी, धरि नरसिंहनो अव-
तार॥ नखे चिरयो हिरण्यकश्यपने, ते ताराजन-
ने धिक्कार॥९॥ वपु कीधुं मच्छकच्छ, वेद लाव्या चार॥
शंखासुर संहारियो, ते ताराजनने धिक्कार॥१०॥ पर-
शुं रूपे थयो भूधर, धर्यो भूतळ भार॥ नक्षत्री भृ-
गु रूपे कीधी, ते ताराजनने धिक्कार॥११॥ पाषाण
तार्या पाणी विषे, जनवंत उतर्यो पार॥ रावण
रोळ्यो राम रूपे॥ ते ताराजनने धिक्कार॥१२॥ गोकु-
ळ लइ जता, जुठु हिज जे जेहवार॥ मंत्र
विद्या जेवडे नहिं तो, ताराजनने धिक्कार॥१३॥
जनने जाण्या मारा हाथनुं॥ ले होय हवडी कुमार॥
संग्राम नकरे मुजसाथे तो, ताराजनने धिक्कार॥१४॥
॥ ॥वलण॥ ॥धिक्कार जनक
कुळ विषे॥ मुजने कपट करीने मारीयोरे॥ शूरधर्म
जावि मल्यो॥ प्राण पोतानो उगारियोरे॥ रण-
रूपे॥ ॥कडवुं॥१६मुं॥ ॥राग सा-
मेरी सोरठ॥ ॥सांभळी असुरनी वा-
णी॥ पछी बोल्या सारंगपाणी॥ शक्ति होय जने
रीरिन मोकलशो तो पेटी त्यागीने निसरजारा॥

री॥ ॥ढाळ॥ ॥अहारनीसररी
क्ति होयतो, मांहे रहुं पेरी रह्यो॥ अग्नि लाग्यो
असुरने, त्यारे कठण जो लक्ष्मणे कह्यो॥ राक्षस
मारी ऊछळ्यो, वाणी विश्वंभरनी सांभळी॥५॥
दु जे पेटी ऊछळीते, आकाशे लगे आफळी॥ उगा
ग्यो चंद्रने सूर्य नाठो, ऊडगण सहु ऊंघागया॥
अमर सरवे स्थानक मुक्यां, लयलीन ब्रह्मा थया॥६
ज्ञा पेटी पडी पृथ्वी ऊपरे, तव अजाळयां सप्तपाता
ळा॥ अके गुफा हुती समीपे त्यां, संताया श्री गोपाळ
॥७॥ थाय ते कोरण हारने, आवश्युं अंधकारा॥ हरी
हरी॥ आंधी थईने, हवो हाहाकार॥ ब्रह्मांड
लाग्युं डोलवाने, नदियो ते अवळी वही॥ मारो मां
अण चोरने, ऊछळतां वाणी कही॥८॥ सातवार
आफळी आफळ्यो, तोय पेटी न पामी भंग॥ पछी
रोष कर्यो ते पवन केरो॥ शीतळ थयुं छे अंग॥ टा
ढे अजी कायकीने, जोसी न रह्यो वाण॥ ब्राह्मण
ह्यत्रिरम ना मुवो, जेम केहेतां निकल्या प्राण॥ ला
ठ्यदनाथे त्वणीयुं ते, रिपु पाम्यो नाश॥ त्ते ऊ मुवो के
नथी मुवो, पछी आव्या पेटी पास॥ १०॥ वन पिंजर
लीधुं मुस्तक, मोहन मंदिर पर वर्या॥ समाचार स
रवे पुछीयो, पण मोहन मुजथी न ओच्या॥ ११॥ वि
चार कीधो चित्तसे, अेना प्राण हरी पेटी विषे॥ अे

अवतरशे अवनी महीं तो, कोई नहिं रहे सुजो ॥१॥ पडपुछ केनी नहिं करे, मुकुं सुभद्राने घेर ॥ मननी वात कोने कही नहिं ने, आगळ वधारवुं छे वेर ॥२॥ सोळ सहस्त्र नेवारही ॥ शुं लाविया अविनाश ॥ कोई कने बोल्या नहिं, आव्या सुभद्राने आवास ॥४॥ ॥ वलण ॥ ॥ आवास आव्या मर्म शुं ॥ जेहेनने छानां माव्यां रे ॥ कोई ओघाडी जोशो नहिं ॥ अेम कहि विठ्ठल वळ्या रे ॥ ५ ॥ ॥ कडवुं ॥ ६ मुं ॥ ॥ राग देशाख ॥ ॥ माताने घेर गया मोरारी रे ॥ ते वारे रोणे भणि सहु नारी रे ॥ सोळ सहस्त्रे वात विचारी रे ॥ शुं लाव्या श्री गीरीधारी रे ॥ १ ॥ जाव्यां सुभद्रानी पास रे ॥ त्यारे त्यांथी गया अविनाश रे ॥ ते वारे नण दी थयां पर संत रे ॥ जाप्यां सोळ सहस्त्र जासंत रे ॥ २ ॥ पछी सुभद्रा करजे पुछे रे ॥ भाभि सरवे आव्यां ते शुं छे रे ॥ सुणी सुभद्रानी वाणी रे ॥ त्यारे बोल्यां रुक्ष्मणी राणी रे ॥ ३ ॥ जाव्यानुं स्थानक आमा रे ॥ ते तो जाई न लावन तमा रे ॥ अमो लालियो सोण दल्लर रे ॥ ने ने तमारो छे आधार रे ॥ ४ ॥ ने वारे तमो नरी सासरडे रे ॥ नहिं कंई जपाय वसुदेव घरडे रे ॥ सासरवासो करवे लो लईछे रे ॥ करवाई म्छे छे तमने जाई रे ॥ ५ ॥ जम

सरखुं काम कांई हल्लेरे ॥ मनगमे ते मागी लेल्लेरे ॥
त्यारे कह्युं एम वडी वामारे ॥ ते वारे बोल्यां सत्य-
भामारे ॥६॥ आपणने जे थी अधिक न कोईरे ॥
कुबतोय छे ने एछे दुईरे ॥ आपणे क्यां जरथी वेगय
थरे ॥ सासु नणदी ते सकळ तीरथरे ॥७॥ आप्या-
नो नहर थो उघाडोरे ॥ आल्यो नी हार जेन कुमारो
रे ॥ आप्यो हार सत्यभामा सतीरे ॥ तेवारे बोल्यां
जांबुवतीरे ॥८॥ आल्यो पेहेरो सुलभद्रा चीररे ॥ चित्र
विचित्र लख्युं छे हीररे ॥ रुक्मणिये मन कर्युं जोकुंरे
॥ आप्युं पेहेरवाकुं पटोळुं रे ॥९॥ एक कहे त्यां सुलभ
जेनरे ॥ आपी मोटी माळा मोहनरे ॥ कोईये आप्यां
कंकण चूडीरे ॥ नणदी कहे लालियो कुडीरे ॥१०॥ घोळो
रूखणु छांटयो केसररे ॥ को आपती नाकनी वेसररे ॥ ए
क लेउ आपे आणवरनीरे ॥ को छोडे कटी मेखळा कडी
नीरे ॥११॥ कहेवां कांबीने जांजरीयोरे ॥ नणदीने तेत्र
रपण करियोरे ॥ एम आलण आप्यां सरवेरे ॥ तव
सुलभद्रा बोल्यां गरवेरे ॥१२॥ आल लालियो परोणा
रहियेरे ॥ कांई काम अमसरखुं कहीयेरे ॥ सुणी सुल
भानी वाणीरे ॥ पछी बोल्यां रुक्मणी राणीरे ॥१३॥
न्यावो करी तेयां पधारोरे ॥ बाहाली वात ते तमने कहीशुं
रे ॥ पुछयुं सुलभद्रा जाईरे ॥ आल आव्या छता तम ला
ईरे ॥१४॥ पेरीमांथी कुंती अमनेरे ॥ आवीने ते आपी

तमनेरे ॥ तेपंजरमांहेरेशुंछेरे ॥ जालीसाथिसहुदोषु
छेरे ॥ पा ॥ आपणेकोईनकेवुंरे ॥ नुंरे ॥ जेईजईरेशुं
सरवेछानुंरे ॥ माटेवीघाडोपेटीनुंताळुंरे ॥ अमोये
गणांरहीनेनीकाणुंरे ॥ ६ ॥ नणदीयेजलनेदीधां
उत्तररे ॥ जालीक्रोधीतमारोछेकंथरे ॥ जणोछात्री
कमनीटेवरे ॥ आगयनोजडकोश्रीकृष्णदेवरे ॥ ७ ॥ त्र
ताणातीनेकुंथीरे ॥ तेमोहनमुकीछे वींथीरे ॥ शुंजणी
ए घोकेसापरे ॥ तमोदेरोहरीनेजवापरे ॥ ८ ॥
तेवारेसत्यलामापुछेरे ॥ जाईआवडुंपीडोतेरेशुंछे
रे ॥ जेतमउपरकोपेरेस्यामरे ॥ तोजेज्हमाकुंनाम
शे ॥ ९ ॥ जेहरीमुजनेदेजाडशेज्यारे ॥ तोकुंउता
रीशजकुणरे ॥ तेवारेबोल्यांजंजुवंतीरे ॥ जेकज
मेपियारीछेमतीरे ॥ १० ॥ आपणेजघरीप्रतीज्ञा
लीनेरे ॥ जईवातज्हारनाकीजेरे ॥ ११ ॥ ॥
वलण ॥ ॥ नाकीनेवात वीठलनी योरी,
जंजुवंती प्रेम जोयेरे ॥ संजय कहे धृत्राष्टरने,
स्यामा सम कोण कहे रे ॥ १२ ॥ ॥ कडवुं
११ मुं ॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ जंजुव
ती कहे ज्हार जईने, ते कहे पंजरनी वात ॥ तेने मा
पे लार प्रेटलोने, हुण पितानी जत ॥ १ ॥ पछी
सुलक्षाना हाथि विषे त्यां ॥ आप्यां सत्य वचनां ॥
वस्त्र आलूषण रह्यां जई, मान्युं मानुनीनुं मन ॥

२॥ चाली सुलक्षा पंजर पासे ॥ कुंपी करमां साहीए
अक्कली जे ताणु उघाड्युं ॥ जुवे वेगणी सर्व लोक
॥३॥ द्वार जन्यो जुजयां कीधां, जुवे छे सरवे सार
॥ मांहे अत्यक मोटुं दीठुं ॥ त्यारे हरी राजकुमार॥
४॥ त्रैलोच्यननो प्राण रह्यो तो वणगी, पेटीना पासा
मांहे ॥ हसतां हास करीने पेठो, हरि लगनीना घर
मांहे ॥५॥ अज जणाने गर्भछे अर्जुन केरो, थया छे पंच
मास ॥ ते पंड विषे पापी प्राणे ॥ सद्य पुर्यो वास ॥६॥
तेजव विमासे त्रैलोच्यननो ॥ कुं आव्यो हरिने घेर
॥ न थाउं प्रसव मरे सुलक्षा, वाणु पीतानुं वेर ॥७॥
कृष्णानी कामनी जोजे कौतक कीधुं, मरकलडे मुख ताण्युं
॥ कुमाई जुवो आपणा कंथनी, मडु मशाणथी आ-
ण्युं ॥८॥ ताणी देई हस्यां मांहो मांहे ॥ सरवे मां स-
त्य लाभा डाह्यां ॥ लाई ये हेत कीधुं लगनीने, अवि-
लोक त्यां अलडायां ॥९॥ पितांबरनो पालव ढांकी, अलु
जे पीजर आण्युं ॥ मारे मंदीरिये नव आव्यां, में त
वारनुं जाण्युं ॥१०॥ मुख मरडीने ताणे सर्छडाने, कु
रया लागी ठठोणी ॥ सुलक्षाने चीटाई वणती, सह
स्त्र सोणनी टोणी ॥११॥ कृष्ण मणिकडे छे मारे मंदिर,
टपकीनी लातछे आछी ॥ ते तमने कुं आपीश जा-
ऊं, पटोणी लावो पाछी ॥१२॥ राजनंदुपती कहे अन्नीरा
लक्षणो ॥ जाई तमारो वीर ॥ ते जणेतो मुजने मारे ॥

आपो अमारां थी राखी ॥३॥ सांसतां रही सत्यभामा
बोल्यां, हाथ दई पोताने गाले ॥ आनतो हार नावे
ती पाछो, नेऊं जो तो आव न काले ॥४॥ जेह कहे आ
पणुं शुं रंज, नहि जे लीयां ली धारी ॥ हस्तीनापु
रमां केम जेनरी ॥ अंगुठी लई ने मारी ॥५॥ जेह
हे जेमने आपतां, आपणुं मनडुं हीसे ॥ पांचुंजी
ने अेटला साडुं ने, पीयरमां वरणागी दिसे ॥६॥
मान दई अपमान मांड्युं, त्यारे वस्तु पेटीनी नणी
॥ मुणनु वस्त्र ने सुलसानुं, लालीये लीधुं ताणी ॥७॥
॥ जडजड तां सुलसा बोल्यां, हु घणी मानीती मोटी
॥ सालुं सोती नवाखोनी ॥ लालीनी लावना पों
चीी ॥८॥ ॥ वलण ॥ ॥ पोंची लावना
लालीयांनी ॥ जेम नणंदनु वाणी बोलती रे ॥ हट
पट करी वस्तु हरी, आप आपणे मंदीर पधरीरे ॥
॥ नारदी ॥ ॥ कडवुं ॥६मुं॥ ॥ रागराम
ग्री ॥ ॥ संजय कहे राय सांभळो ॥ अे अट
पटी वात ॥ मर्म को भिछे नहिं ॥ नणंदे नक्त नातात
॥ संजय कहे राय सांभळो ॥१॥ ते समे अरजुन
त्यां हता ॥ सासरडामां महाले ॥ सात मास त्यां
राजीया ॥ विठलजी अे वहाले ॥ संजय ॥२॥ कु
लस्थाने श्रीमंत आवियुं ॥ लावियुं सर्व साथ ॥ पार्थ
प्रत्ये बोलिया, रुक्मणीना नाथ ॥ संजय ॥३॥

ईंद्रप्रस्थमां जज्ञो ऊतावळा, अरजुनजी तमो ॥
मोरचाणुं पुंठळथी लेईने, आवीशुं अमो ॥ संजया॥
पारथजी पछी संचरया, साथे सुजला नारी ॥ निकुळ
सहदेव सामा आविया, भक्ता गांडीवधारी ॥ संज
या॥४॥ जयजयकार वरतीयो, हरख्या राजधर्म ॥ शि
रवतणी विधी वळे॥ कीधां श्रीमंतकर्म ॥ संजया॥५॥
मोहनमोसाळुं लाविया॥ साथे छे जगरामा॥ जेवुं
घटे तेवुं आपियुं॥ अरख्या अकुदाम॥ संजया॥६॥
कुशळ्या अजे आंधी राखडी॥ थयो निकुळ असवारियो॥
वेवाई थईने मागतो॥ वक्रोदर महा हठीयो॥ संज
या॥७॥ जादव जे तमो आवियां॥ यां लेईने मोसा
ळुं॥ पुत्र पडे तो आपजे, ना करशो कौतक वाळुं॥ संज
या॥८॥ कृपा करो कहे कृष्णजी॥ राम पाडशे पुत्र॥ तमस
रखा सगा लेनार छो, तो शे रहेशे अधुरूं॥ संजया
॥९॥ ॥वलण॥ ॥अधुरूं कांई रहेशे
नहिं॥ राम आपशे ते लेई नहिं राखशे॥ अबळा
कहे तेशी विचारो, ने जोईए ते कागळमां लखोरा
री॥१०॥ ॥कडवुं ७ मुं॥ ॥राग
गोडीमल्हार॥ ॥अभिमन्यु कहे प्रथम लखो रे
॥ हाथीपांचहजार कणधरा पाणीपंथा सार ज संगाथे॥ सह
सहस्र लखो तोखार॥ कणधरा पी॥ मुने लोलम
जे नहीं रे, माटे लखाव्युं छे सहुं कणधरा पांचे

लाईने पांचपांचसें, लख्यो अनोपम वेहल; कृष्णधर
॥२॥ छकडां लाजेडु लख्योने, तेनो ह्यां रीते अंक; कृष्ण
धरा॥३॥ गायो लेंसो तो सहुडो आपे, ने होय दणीहीर
क; कृष्णधरा॥४॥ मातानुं मनतो वछु मनावरो, लुगडे
पीं थिरे नेह; कृष्णधरा॥५॥ रोकडुं लेई रुंतांणु डेघु, पारथने
पुछो तेह; कृष्णधरा॥६॥ कुंठ गाम घटे मामेरा मध्ये,
ते हाथ होडे धर्मराय, कृष्णधरा॥७॥ सात गाम आपवां क
रीने, नमो नरपतीने पाय, कृष्णधरा॥८॥ सो कोडी तो
लख्यो साणु, पी छोडीयो पामे हास, कृष्णधरा॥९॥ लडांछ
यल लाखेक लख्योने, डींकरीयो करे आस, कृष्णधरा॥१
०॥ लार हनक लगनीने आपो, नेणीअे आंधीरहेसा
य, कृष्णधरा॥११॥ जे लार जुसरीयाने आपो, हारव या
लतुं थाय, कृष्णधरा॥१२॥ गुरुपिता महुने हाजुक्य, प
णी तेनाशत कुमार, कृष्णधरा॥१३॥ वेवाई वाणुं अे लख्या
धुंतो, भेलो द्वारिकां सार कृष्णधर॥१४॥ लुररी देसाण
लख्यो ब्राह्मणने, ने मज्याछे वीरा सहस्त्र, कृष्णधर
॥१५॥ केडाने सवासवारीर सोनुं॥ पणी जणोटीयुं ने
वस्त्र, कृष्णधरा॥१६॥ अेरसुंतो कुआसार लख्यालुं, ते-
तो निश्चे आपवुं आज कृष्णधरा॥ जेकरतां अधिकुं ने
करीशो, तो तमारा कुळनी लाज, कृष्णधरा॥१८॥ ॥
वलण॥ ॥लाज वाधे हरजतमतणी॥ ने
अे लख्याथी कांई अधिकुं करोरे॥ हाथैल पोंचे ह

जयधरजी तो॥ अमारा लेई छाजे घरोघरे॥ २॥ ३७॥ ॥
कडवुं॥ पटमुं॥ ॥ राग धवळधनाश्री॥
॥ ॥ नेत्रे लजाव्युं पांडवपुत्रे, तेते आप्युं अ
विनाशी जी॥ विशेष कीधुं विश्वंभरे॥ सरखेनी पहोंती
आशा जी॥ १॥ पेहेरामणी करी परवरच्या, पांडवने व
नमाळी जी॥ ते वेळा जे विसरी गया, कपधरने पां
चाळी जी॥ २॥ क्रोध करीने बोल्यां पांचाळी॥ सुभद्रा
नां प्रत्ये जी॥ बाई करी तो लागे छे मारो॥ पण तें की-
धो शरो सरते जी॥ ३॥ अेवुं कही गई अंतःपुरमां, अर
जुनने देती आळ जी॥ सुभद्रा गई कृष्णनी पासे, प
डी पेटडीयामां झाळ जी॥ ४॥ स्नान करीने कह्युं हरजीने,
के विसरियां पटराणी जी॥ अेके सासे धाईने आव्या
घरमां सारंगपाणी जी॥ ५॥ द्रुपदी अेकर उदक सी-
चुं छे, श्राप अरजुनने देवा जी॥ अेहवे हरजी आवी
ने ऊभा, वचन न दीधुं केहेवा जी॥ ६॥ आसनथी ऊ
भां थयां ने, लज्या मनमां पामी जी॥ बेसो बेसो
मारा सम छे, नरहरी बोल्या शीश नामी जी॥ ७॥ कहे
द्रूपदी कुटाणी अणे, सुभद्राये भगवंत जी॥ कुतो अस
त नरनारीने, पण तमो कुभावो चंत जी॥ ८॥ मनकल
पित रणे नहिं माझुं॥ मुजने केम ऊवेखे जी॥ सुभद्रा
ने सच्य साची॥ वहुनुं श्रीमंत नहिं देखे जी॥ आतम
ऊपर कुःख नथी मुजने, पधारो नकुवीर जी॥ आजवे

आप्ये देवुं थरो पण, संकट वेणा पुरजो चीर ॥ज॥१॥
मन मनावी वणिया मोहन, शत्रुने देखाडी आप-
ज॥ अभिमन्युने मुवो धृतराष्ट्र, ते द्रुपदीनो प्रताप
ज॥१०॥ वात राजी विश्वंभरे, त्यांथी पाछा वळीया
ज॥ नयसें नवाणुं पुरयां सखामां, मोसाळाने जो
ने पणिया ज॥११॥ आगना भागी पांडव केरी॥
चाल्या कृष्ण ने राम ज॥ सुलक्षणने साथे तेड्यां,
आव्यां द्वारिकां गाम ज॥१२॥ देवकी रोहणी आ
वी मणियां, आदरे आलींघन दीधुं ज॥ सोण सल
क्ष लाली वो पाये लागी, आगता स्वागता कीधुं
ज॥१३॥ ॥वलण॥ ॥स्वागत की
धुं ने कारज सिध्युं, दीनदीन ओछव नव नवो रे॥
लन चोवीसो कहे कथा॥ पछी प्रसव पुत्रनो समझ्यो
रे॥१॥ ३४॥ ॥कडवुं॥६मुं॥ ॥
राग वेराडी॥ ॥संजय कहे सांभळ कौरा
व, सुलक्षानुं रे दुःख॥ थयुं नथी यारो नहिं ते, कह
तां न आवे मुख॥१॥ सुखे रमतां ल्पमतां तेने, वही
गया दश मास॥ अगीयारमे अकलार्ग अजण्या, इ
पी ओ पुरयो वास॥२॥ जैलोच्यननो अंस उद्रमां
उपन्यो महाक्रोधी, अयुण शरीर पोतानुं कीधुं॥
रह्यो पेरमां विरोधी॥३॥ त्वचा तणाई ने ताप उ
पन्यो, शरीरे वाध्युं शीत॥ परथर धूजे कांईन सुझे

लभवा लाग्युं चीता ॥४॥ पाधरुं जोवाय नहिं ने,
टुंकुडी थई रसनाय ॥ नसो निकळी करपदकेरी ॥
ऊंलां न च चवाय ॥५॥ दाजकुडे उडी ने रेरुण जावे
॥ गलि रामाने शरीर ॥ वणवणां लोचन कायना
सरपां, निसदिन वेहे तुं नीर ॥६॥ हालकु कलकु
रिने मंदीर ॥ वसुदेवे जाणी पात ॥ पुत्रीने पीड्या
जाणीने, रोवा लाग्या तात ॥७॥ रूडुं पवाने रोह
णी कुंजे, ऊग्र आपडी लीधी ॥ सात दिवस सु
ताने अरथे, वण अंजणी नव पीधी ॥८॥ दात्राहत्रा
ह्य करे ताकुणी, टोणे मळ्यो सकु साथ ॥ देवकी रो-
हणी रोतां जोत्यां, सांभळो वसुदेवनाथ ॥९॥ ए
स्वामि सुभद्रा मरण पामे छे, घा धूप रोनथी कर-
ता ॥ शंकर वेणा जनन शानी, दुःख दुःख नथी धर
ता ॥१०॥ जे मुवानुं दुःख नथी रे, मरे छे प्राणी मा
त्रा ॥ करी करीने जे सावे छे, क्यांथी अरजुन जमात्र
॥११॥ नानपणेथी गई होत तो, दुःख न होत कोने
॥ आज मोटी थईने मुकी जायछे, आणा सुभद्राजो-
होने ॥१२॥ लघुवयमां लाड कुंवरी मरवुं, जीववुं न
व लहेतां ॥ जान जाणतां प्रीछतां जम लोक जाय-
छा वय थई होतती सहेतां ॥१३॥ परमेश्वरे पृथ्वी
पिछाड्यां, आपणाने आली परणे ॥ कहोने कुंथवज डी-
ये पापे, दीकरी मरे छे अमरणे ॥१४॥ वासुदेवबो-

त्यां आंसु भरता, हुं अडकडुं शुं कहुं ॥ तमो शंकरशरण
ने संभळावो शामा, सारे पाणने साज ॥ ६ ॥ पावान
सांभळी आव्या वीरो, कुळद्राने द्वारे ॥ भुवा पंथ्या
देशीआ तेडाव्या, आव्या अनेक तेवारे ॥ ७ ॥ तंत्र
यंत्र मंत्रने पाणी, पाछने देता धूणी ॥ ऊतारा मुञा
व्या भेरीओ, घणुं अचटीयुने पूणी ॥ ८ ॥ राज वै
द नवनवा आवे, ग्रेहला फोकट नाडी ॥ त्रण संवछर
वही गया पण ॥ कोइथे व्याधी न काडी ॥ ९ ॥ पापी र-
हयो छे प्राण लेवा, पेट मांहेथी काले ॥ स्थूळ शरीरने
नव रहे सखाशो, ते सुभद्राने साले ॥ १० ॥ ॥
वलणा ॥ ॥ साले दुःख सुभद्राने घणुं ॥ पडी
पामवा मर्ण रे ॥ पछी शामा सखे रोती देखी, घाई
आव्या अशरणी शरण रे ॥ १० ॥ ३३८ ॥ ॥
कडवुं ॥ १० मुं ॥ ॥ राग मेवाडो ॥ ॥
संजय कहे हो सांभळ राजन, वैद थया विश्वनाथजी ॥
नाडी जेवाने काज त्यां, ग्रह्यो छे भगिनीनो हाथजी ॥ १ ॥
त्राह्य त्राह्य करीने कहे छे, तमो नीसरो सरवे अकारजी
॥ मात तातने आज्ञा आपी, वळावी सहु नारजी ॥
२ ॥ भीतरथी चक्राव्यूह चतुर भुजे, भगिनीशुं बो-
ल्या भगवंतजी ॥ अरे सुभद्रा सनमुख थावो, सां-
भळजे एक चिंतजी ॥ ३ ॥ आ जन्म पामवानो मंत्र
छे, कहुं ते धरजे ध्यानजी ॥ चक्राव्यूह ते नामनो अे-

जेम कहे श्री भगवानजी ॥४॥ पेहेले कोठे जेह बार
एवुं, वंक वजामणे तणी जी ॥ मध्यने वांके ने पेसे योद्धो
ते सुभट न पामे मरणजी ॥५॥ नव बारणां बीजे
कोठे, ते तो कहुं भगनि भेदजी ॥ छे त्रे बारणे पेसवुं गि
त्तरने, जेम कहे धनुस वेदजी ॥६॥ त्रीजे गुलमे त्रण
मारग छे, महादेवने दोह्यलो मर्मजी ॥ दक्षिणनुं द्वार ज
तिवाकुं छे, त्यां करवुं घटे छे कर्मजी ॥७॥ चोथे कोठे ज-
त्रीस बारी, जेह मध्ये छे मोटुं द्वारजी ॥ तेनी मांहे ज
जे ने भेद्यो, तो ते जीये नीरधारजी ॥८॥ पांचमे
गुलमे बे बारणां, आठ छे अवजाईजी ॥ वेगळे थकी
दोट मुकवी, वामांगे पेसवुं धाईजी ॥९॥ छठ्ठे कोठे छा-
सठ नाकां, त्यां भूलवणीनो ठामजी ॥ पांचने साठ मध्ये
पेसवुं ॥ अेम कहे सुधीर शामजी ॥१०॥ ने मर्म कह्या
जदुपतिजे, ते गरभे गोप्या मुजजी ॥ करतो करतो
रह्यो पेटमां, सुलभ पामी सुजजी ॥११॥ शाता थई
शामाने शरीरे ॥ ततक्षण निंद्रा आवीजी ॥ भग-
वाने भणावयुं मुकीने, बेनने बोलावीजी ॥१२॥ ते
वारे पेट मांहेथी बोल्यो, करीने देई होकारोजी ॥१३॥
कहा तो हुं शिख्यो मामा, हवे सातमो विस्तारोजी
॥१४॥ अकस्मात जेवुं सांभळी, मरम कह मोरारजी
॥ जेथी ने अदकुं भणवुं होय, तो तुं नीसर बहारजी
॥१५॥ कहेतां मांहे प्रसव थयो, ने ने विद्या भणवानी

कोडजी ॥ वेरी भणी अकाव्यूं लागी, ऊठी आल्याल-
ण छोडजी ॥५॥ सुभद्राए पुत्र प्रसव्यो, वात आली
ओछ्वरीजी ॥ कीधां तोरण हरिने मंदिर, वाजे वाजिंत्र
ने भेरीजी ॥६॥ रोहणी देवकी आनंद पाम्यां, आनं-
द्या वसुदेव रामजी ॥ अचक सरवे संतोषीया रे, जण
लदे अवतर्यो दामजी ॥७॥ वधामणी मोकली ईंद्र प्र
हस्ते, हरख्या राजधर्मजी ॥ विप्रने जक दान आप्यां
अरजुने कीधुं जातकर्मजी ॥८॥ ॥वलण
॥ ॥कर्म कीधुं ने कारज सीध्युं ॥ वही गया
मास सात रे ॥ आणुं करवा सुभद्राने, घरमे मोक-
ल्या निकुळ भ्रात रे ॥१॥ [illegible]॥ ॥कडवुं ९मुं
॥ ॥राग अंजोल अमाची॥ ॥
स्वामि निकुळने आणे आवियारे, कई लावियालु
घरजने भंनरे ॥ सुभद्राने केडे हरखरे, वर्ष ऊठनो ते
जोणे तंतरे ॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥सात त्रण
वर्षनो पुत्रछे, पिताथकी उपवन ॥ ते माटे सासरे
समोत्तां, जवानुंछे मंन ॥२॥ नारायणने निकुळ
भेट्या, करी कुशळनी वात ॥ सासरवासो सुभद्रा
ने, कीधो शंकरीण भ्रात ॥३॥ उग्रसेनने वासुदेव
जी, बळभद्रने रणछोड ॥ सासरवासो सरवे की-
धो, पहोंच्या मनना कोड ॥४॥ लालीयोने भेटीयां
ने, माताने मळ्यां कुमारी ॥ वळावी पाछां वळ्यांस

कु, जगपालक श्री मोरारी ॥५॥ निरखु लक्षण तव जोसी-
या, सांभळो श्री परिब्रह्म ॥ मास अेक पुंठे पधारजे,
मणवा ईच्छे छे धर्म ॥६॥ अेवुं कहीने आव्यां ईंद्र
प्रस्ते, नम्यां सासुने पाग ॥ पागे लागणुं घणुं
कीधुं, ते छे पीयरनी सोलाग ॥७॥ पांडवने अलि-
मान वाध्युं, ते थयो अेडो घाम ॥ तेटला माटे पुत्रनुं,
अलिमन्युं धरियुं नाम ॥८॥ पछी बे संवत्सर व
हीगयाने, प्रहोणा आव्या कहुराय ॥ तेट्या मध्या
लगवानने, मणी बेड सरवे त्यांय ॥ ता किंकरी
लावी कुंवरने, अद्भुत तेनुं तेणा अविनाशिये ओ
छंगे लीधो, तणी पोतानो लांणेजा ॥१०॥ सलास
घणी देजतां, रमाड्यो लगनी जाण ॥ त्यारे अलिम
न्यु अे मूछ झालीने, ताणी या गोपाल ॥११॥ पार्थ पु
त्रे प्रहार मांड्या ॥ पाडुना पेट मांहे ॥ तेव्हां पर्ईने वा
गवा लाग्या, त्रिकम करे त्राहे त्राहे ॥१२॥ मुकाव्या मु
के नहिं, मोहननी मुछना वाण ॥ कृष्णजीये कुंवर दी-
ठो, महाकृतांतव काळ ॥१३॥ हसतां हरी अेम ओ-
ये रया ॥ अल्या रीं करे समजो पूत ॥ मामाने मारे
नही, लगनी ते केशो सूत ॥१४॥ कुंवर ते कहे कृष्णजीने
जे तमो चलाव्यो पंथ ॥ कंसमामो मारियो, ताणे ते
थई लगवंता ॥१५॥ तमो कीधुं ते मार करवुं, अे रेहेता
बीहिला ॥ अमो कंई लोपुं नहिं ॥ मामा तमारा बीहिला

॥६॥ ॥वलण॥ ॥पीहिसान
जोईं वळी वळी॥ जेम आगळ कहे छे मुजरे॥ सत्ना
स घणी ये हास्य कीधुं, हरिये दिलमां राख्युं दुःख रे
॥७॥ ३७॥ ॥कडवुं॥ २२ मुं॥ ॥
राग देशी॥ जनी चाल दुकडी॥ ॥वैशंपायन
न कहे सुण राय॥ पुरबक तारानो महिमाय॥१॥ के
अभिमन्युं बोल्यो विपरीत॥ ते वेण विठले राख्युं
चित्त॥२॥ कुंताने भेटया रुक्मणी पति॥ पछी पधार्या
द्वारामति॥३॥ एकवार पांडवे कीधुं अकृत॥ दूर्योध
नशुं रम्या द्युत॥४॥ रमतां पांडव तेणी वार॥ हा
र्या राज भरया भंडार॥५॥ पछी पण कीधुं बीजुं था
रा॥६॥ रे ते वसे वन वर्ष बारा॥६॥ वर्ष तेरमे गुप्त
रहेवुं॥ छतां थये फरी वन सेवुं॥७॥ पण करीने रम्या
ज्युगार॥ हार्या पांडव बीजी वार॥८॥ पांचाळी शुं
गया वनवास॥ त्यां भणवा आव्या अविनाश॥९
॥ पांडवने भेटया जदुवीर॥ कह्युं कृष्णे नैणे भरी नीर॥१०
॥ अभिमन्यु सुभद्रा आणउ करी॥ द्वारिकामां आव्या
श्रीहरी॥११॥ भाणेज भाव भगवंत गणे॥ प्रद्युमन
साथे विद्या भणे॥१२॥ पांचे पांडव द्रुपदी नारी॥ व
न वेठे राज रीध हारी॥१३॥ एम दुःख वेठ्युं घणां
ना॥ पछी भणीया वृहद्श्व मुन्य॥१४॥ लागी पांड
व ऋषीने पाय॥ कहे जय पामे ति दुःख कथाय॥१५॥ कप

टीकौरवे न मुक्यो केडो॥ हम दुःखनो तो न आव्यो छेडो॥१६॥ तव बृहदश्व बोल्या वचन॥ सुणो युधिष्टिर राजन॥१७॥ नळ दमयंती दुःख आगे॥ नथी तम दुःख सोमोरे लाग॥१८॥ कथा नळतणी सांलळी राय॥ नेणे नीरनो प्रवाह लयो॥१९॥ रुषीत्रम दुःख कोण मात्र॥ ते दुःखपाम्यो लिमक नमात्र॥२०॥ करी समाधान रुषी संचरिया॥ पांडव वननी वाटे विचरीया॥२१॥ एम करतां वित्यां वर्ष बार॥ हवे गुप्त रह्यानो करवो विचार॥२२॥ आव्या तो वैराट नगर मोझार॥ वेस जुदला रहीशुं तेणार॥२३॥ ॥

वलण॥ ॥ जुदली रहीशुं वेष त्यां, अमयुधिष्टीर बोल्या ते वारे॥ तव अरजुनने पुछीयुं, तेनो कहुं विस्तारे॥२४॥ ३८॥ ॥ कडवुं ३ मुं॥ ॥ राग आशावरी॥ ॥

वैशंपायन एणीपेरे बोल्या, सुण जन्मेजयराया॥ विस्तारी तुजने संलळावुं, लारतनो महिमाया॥१॥ अरजुन वाणी बोलीआ, तमो सांलळो धर्मकुमार॥ तमने कहो कयम छाना रहेशो, अणलोहमोझार॥२॥ देवी देवीनाराज आवी, नमे तमारे पाय॥ तमो कोईने नव नमो, अनन्न तमारी छाया॥३॥ धर्म वाणी एणीपेरे बोल्या, सांलळीए अरजुन॥ मे मारीने वात विचारी, ते तमने कहुं वचन॥४॥

ब्राह्मण क्षत्री वैश्य वरणने, उपवीतनो अधिकार॥४॥
ब्राह्मण वेश धरीने रहीशुं, राजसभा मोजार॥५॥
सर्व लोक ते मुजने नमशे, देशे सघने आशीश॥
मुज शीर अवरने नहिं नमे, में पूज्या श्री जगदीश॥
॥६॥ कंक नाम प्रसिद्ध कुं कहावुं, राय तणुं मन रंजु.
॥ मन गमती त्यां कहुं वारता॥ सभा राड कुं भंजु॥
७॥ एणीपेरे कुं दिवस निर्गमुं॥ तांहं कुंअर अरजुन॥
रथे बेसारी लाड लडाव्यां, सारथी देवकीतंन॥८॥
शिश नथी नाम्युं तें कोईने, अेक विना भगवंत॥९॥प
राधिन थई पेट भरवुं, अे दुःखनो नाव्यो अंत॥१०
॥ वचन सुणी वडवीर तणां रे, कहे अरजुन सत्य वा
णी॥ धर्म धुरंधर दुःख न आणो, समर्थ प्रभु ने भ-
णी॥११॥ वर्ष अेक त्यां व्यंडल थईशुं, संगीत विद्या
जाणुं॥ वैराट रायनी पुत्री भणावुं॥ विद्या सरव
भाणुं॥१२॥ भीम अरजुन मळीने बेठा, बोल्या
मांहो मांही॥ बंधु अहारी छे भीम महाभड, कहो ते
रहेशे क्यांही॥१३॥ अटक बोलो क्यांई गमे नहिं,
सांखे नहिं अेक बोल॥ पराधीन थई पेट भरवुं,
नहिं पण बुद्धि तोल॥ वात करे ने सामुं जुवे, वृ-
कोदर रह्यो विचारी॥ आगण आविने ते बोल्यो,
शी वात करो छो मारी॥१४॥ बंधु अहारी ते कहो छो मु
जने, ते मनमां नव धरशो॥ सुखे दहाडा अमो निर्गमुं

चिंता कोईन करशो ॥१७॥ भलुं जे ज्यारे वेळा रे
पडी, सघळुं रे त्यांथी सुख ॥ दुर्योधने पुंठन मेलीतो,
अरधी वेहीशालुं खा ॥१८॥ वैराट रायनो पाणी रसो
ई थो, अन्न सर्व त्यां रांधुं ॥ सउने नमतां शेष रहे
ते, अन्न नमुं हुं खाधुं ॥१९॥ जे रीते हुं दिवस निर्ग
मुं, चिंतातुर नव थाशो ॥ घडाघडनो ठाम करशे,
पेट भरूं रे शो सांसो ॥२०॥ भीम भडकी रह्या सां
सता, तव पुछ्या सहदेव ॥ तमे कहो क्यम छानारे हे
शो, परघेर करशो सेव ॥२१॥ वळी पुछे कोई नव कहे
शुं, अहो लोक शुं भणे ॥ मागता पाणी मात नपीर
रो; तम दुःख कोण रआणे ॥२२॥ विमासीने कहे ग
ती मननी, पराधिन थई रहेवुं ॥ भूख तरशाने सु
ख दुःख सहेवुं, वचन कुवचन वहेवुं ॥२३॥ एवां व-
चन सुणीने बोल्या, सहदेव तणी वारा ॥ ते रीते अ
हीशा राखशे, विश्व तणो आधार ॥२४॥ एक अमो
मन वात विचारी, ते तम आगळ कहीए, ते रीते
सुख दीन भरीये, चरण तमारे रहीये ॥२५॥ वळी पु
छे उत्तर नव देवो, ते एहवु काम करीशुं ॥ ते शावि
याड़ गोधन चारूं, अमे मन पेट भरीशुं ॥२६॥ पा
सव वृषभ चिन्ह भणुं, वळी मागे वृत्ति आपे ॥ क
हीश गोप हुं पांडव केरो, गोपाल कही थापे ॥२७॥ पां
सहदेव कहीने रह्या सांसता, कहो निकुळ शी पेरा

ગતિ તમારી કોઈ નવ જાણે, નઈ રહેવું પરઘેર ॥૨૯
॥ પર ભૂમિ પર ભૂપતી આગળ, પરગમતું ન કહેવું ॥
પર ઓશિઆળે પેટજ ભરવું, પરને દિન ન દેવું ॥૩૦॥
વિનય વચન સુણીને બોલ્યો, નિકુળ વચન મહાર
રા ॥૩૧॥ માટે દુઃખ મારૂં આણો, તજું કઠણ ગતિ ક્રૂર
॥૩૨॥ મન શુદ્ધેથી સેવા કરશું, જેવી તમને ગમશે ॥
તમે જાણો સઘળું સુખી જન, એવડું દુઃખ કયમ ખમશે
॥૩૩॥ વિકટ અંધ કું કડું પાધરા, ખરા ભેખવી જાણું
॥ અંધ રોગ આવડે છે મુજને, હું શું આપ વખાણું
॥૩૪॥ ભુરી તણાને સકળ રોગ છે, ઓષધ એનાં કર
શું ॥ વૈરાટ રાયના ઘોડા ફેરવું, એણીપેરે પેટજ
ભરશું ॥૩૫॥ એવું કાજ કરીશું ભાઈ, જેમ કોઈ નવ
જાણે ॥ દૈવ તણી તો ગતિ કઠણ છે, દૈવ દયા નવ આ
ણે ॥૩૬॥ સમાધાન સંતોષી જેઠ, નિકુળ જ તેણી
વાર ॥ ધર્મ તણું મન વિસ્મય પામ્યું, ઊપન્યો બળિ
વિચાર ॥૩૭॥ દ્રૂપદીને દેખીને રાજા, આણે આં-
સુ પાત ॥ ઘડાવેવડું માણેક માનની, કયમ રહે છા
ની જાત ॥૩૮॥ પુરૂષ તણી સઊ વાત પાધરી, જેમ
તેમ કરી નિર્વહેશો ॥ પ્રભુ પતિવ્રતા પડી પ્રેમદા ॥
કઈ પેરે દીન લેશો ॥૩૯॥ અમો આણ છતા અળગા
રહિશું ॥ નહિં ઓળખાયે પાણ ॥ કુંદર્પ કોટી રૂપા કામ
ની, સુખશીળા શરીર ભાણ ॥૪૦॥ તે દુઃખ માંહે ય-

णी दुःख मोटुं, छानी क्यम हरि रहेशो ।। सुभे तेम क
हे लोक बाहिर मुख, कपट बोल केम सहेशो ।।७।।
एवुं भणी दुःख जाणी, मुक्यो मुख नीस्वास ।।
नयणे धारा नीरनी राणी, आव्यां रायनी पास
।।८।। कर संपूट करी उभी नारी, केम थया छो उदा
स ।। मारी चिंता कांई जे न करशो, समरथ नहीं
अविनाश ।।९।। दासी रूप थईने रहीशुं, सैरिंध्री
मुज नाम ।। राणीने शणगार पेहेरावुं, कहुं एटलुं कु
म ।।१०।। एवुं सुणीने पांचे उठ्या, पांडु तणा कुमा
र ।। राज भाकारे शमी जे बांध्यां, आयुध तेणी वार
।।११।। कडा मोरे चाली आव्यां, पूर वैराट मोझार ।।
अछता थईने त्यां रह्यां, तेनो कोई न जाणे पार ।।
१२।। ।।वलण।। ।।पार कोई
जाणे नहिं, एम रह्यां वैराटने घेर रे ।। हवे आग
ळ जे निपन्युं, ते कही संभळावुं पेर रे ।।१३।।१४।।

।। ।।कडवुं।।२४ मुं।। ।।राग
साभेरी।।

।।जे युधिष्टिर यज्ञ करी ।। दीधां क
नकनां दान ।। ब्राह्मण थई आशीशाद, कह्या भ्या
रे भगवान ।।१।। नीकुळ घोडा फेरवे ।। सहदेव चा
रे गाय ।। भिम उदरने कारणे, रह्यो रसोडा मां-
या ।।२।। चंद्र सूर्यने वश करे, नाम भेनुं पांचाळी
।। दासी थई दिन निर्गमे, वेणाये दुःखवाणी ।।३।।

सकळ छत्रपति वरी करस्या ॥ जीत्यो जरासंध राय
॥ नरकाशुरी नारी थयो, कर्म गति कहेवाय ॥ ३ ॥ सुख
केडे दुःख पामिये ॥ दुःख केडे सुख होय ॥ सरखा दिन
जावे नहिं, वृक्ष छांय सम जोय ॥ ४ ॥ ॥
राग त्रण ताळनी चोपाई ॥ ॥ वैशंपायन
बोल्या वचन ॥ सुण जन्मेजय राजन ॥ १ ॥ त्यार
पुठे नीपन्युं जेह ॥ तुजने संभळावुं तेह ॥ २ ॥ वै
राटपुरमां पांडव रह्या ॥ द्रुपदी सुधां सुखीया थया
॥ ३ ॥ द्यूत कौरव केरा जेह ॥ हिंडे पांडवने ओपता
तेह ॥ ४ ॥ दुर्योधन मन करज अपार ॥ राजे हस्ति
नापुर मोजार ॥ ५ ॥ सभा भरी बेठो राजन ॥ का
ज वाध्यो पोताने मन ॥ ६ ॥ भीष्म करण द्रोण
पावन ॥ अश्वस्थामा आदि माहाजन ॥ ७ ॥ सुभ
ट शकुनी ते त्यां होय ॥ शत भ्रात पोताना सोय
॥ ८ ॥ देश देशना राजन जेह ॥ सभामांहीं बेठा छे तेह
॥ ९ ॥ जोई सभा हरख्यो राजन ॥ एवे आव्या
नारद मुन्य ॥ १० ॥ द्रुपदी दीठा जेटला ॥ परणाव्या
राजा जई तेटला ॥ ११ ॥ अम पर कृपा करी महारा
ज, घणे दिवसे पधारया आज ॥ १२ ॥ वळती बो
ल्या नारद मुन्य ॥ तुं तो सांभळ रे राजन ॥ १३ ॥
वरस सात तो वही ने गया ॥ सभा म्यार तें तो जय
न्या ॥ १४ ॥ वर्ष पुर एक ज्यां थशे ॥ छता थई-

नेपांडव आवशे॥१४॥ पासला जेईरंगशीसयो आ
जालेशे वेगे ताहं राज॥१५॥ भिम जड सामो झे
एा जडे॥ सेन्या तारीतो रडवडे॥१६॥ अरजुन
थुं लेशे कोण रहे॥ अेवो जेह्लो तो अेक दंभाडे॥
पटा॥ निकुण सहदेव धनुष्य सहायः॥ छे कोई जेह्लो
ने सामो थाय॥१९॥ ते माटे तुं गर्व मां जाण॥ दे
ख सेन्य ताहं नीरखाण॥२०॥ भेळी थाडे तो न स
रे काज॥ कोई जेसरी वेगे राजगारी॥ सुणीने
रह केरां वचंन॥ जुओ सेन्य पोते राजन॥२१॥
येत येत कहे नारद मुन्य॥ तुं तो दुर्योधन राजन
॥२२॥ जेवरावो छे किये गाम॥ तो तो थाय
ताहं काम॥२३॥ करी जोगवे ते वनवास॥ सुजे
राज करो आवास॥२४॥ तेणे सेव्या छे जगवान
॥ गांज्या नव जयते राजंन॥२५॥ कहीरहेजु
वता ते राया॥ दिवस च्यार वेगे वही जया॥२६॥
जोणी कहावो करीने लाण॥ नीकर जाण ने ता
हारो काण॥२७॥ पोतानो माटे तुजने कहुं॥ जन किं
तर मनमां जाणी रहुं॥२८॥ अेम कही पाम्या
अंतरध्यान॥ पड्यो विच्यारमां राजन॥३०॥ कु
वे कहं लेना उपाय॥ के पछी पांडव प्रगट थाय॥
३१॥ ॥वलण॥ ॥प्रगट थाय पांड
व सही॥ हवे करवो अेह उपाय रे॥ जट प्रेमानंद अे

દુર્યોધન.
નારદમુની.
સભા કૌરવની.

मनमां, शुं करतो कौरव रायरे॥ ढाल॥ ॥
कडवुं॥ ३ पेहेलुं॥ राग मेवाडो॥ ॥
वैशंपायन बोलीया एम रे, सुणजे जनमेजय रायजी
॥त्यां कृष्णे जे निपजाव्युं, कहुं तेनो महिमायजी॥१॥
राजा वनमां बोलीया ते, हरखे धरीने मनजी॥ कर
ग्रहीने बीडुं मुकीयुं, सभा मांहे राजनजी॥२॥ कोई
छे एवो नर तेडनो, पण पाडीने न्यायजी; पांडव फरीथी
वने जाये, सभा माहारी मांयजी॥३॥ आज तेने
अरधुं सोंपुं, हयगज रथ कहेवायजी॥ नरपति सघ-
ळा रह्या नीहाळी, कोई नव जेठो थायजी॥४॥ बीडुं
लईने जय करव्युं, कोई न करे जीत्यो हाथजी॥ करण
आदिक योद्धा जेह, भणीने सरवे साथजी॥५॥ जे
वामां नल भूत आव्यो, ज्यां जेठो छे भूपजी॥
भीम समान पराक्रम जाणियो, तेवडुं तन स्वरूपजी
॥६॥ आवी ऊभो रह्यो जाणे, भूपने नाम्युं शीशजी
॥ हेना ऊपर धर्युं छे बीडुं, राय थजावी रीशजी॥७॥
जामद्रथ केरा बोल थकीने, हरख्यो राय अपारजी॥
कटक मारा मांहे लेहो, तुं जेह हिसे सारजी॥८॥ तारे
त्रुपांडव गया मांहा वन, वर्ष वहीणयां बारजी॥
नष्ट थयाथी भई रह्या छे, कोण देशे मोजनजी॥९॥
॥छता थाय जेतम थकी तो, निश्चिंत कीजे राजनजी॥१०॥
तेर वरस वन भोगवे पछी, सुरे जमाईकालजी॥११॥

कह्युं रायनुं सुणी महा मल्ले, ग्रह्युं बीडुं पाणजी॥रा
म्छ लीडीने डीलो रह्यो वणी, डीमयो मुजथी वा
जी॥१॥ गुफा गीरी सोधुं नव खंडे, नगर परां ने गा
मजी॥ सरोवर सरिता सिंधु सोधुं, अगम्य अगो
चर ठामजी॥२॥ राय अति हरखियात थयो, नर
सुणीयां मल्ल वयंनजी॥ विश्वास तारो छे मुज्ने
मान्युं माहरुं मंनजी॥३॥ तुं नीश्चे अेनी शुध ला
वीश, वीर वहेलो न्नयजी॥ जकु पसाय करी शीघ्र
दीधी, चलावियो क्षण मांयजी॥४॥ अवनीतल
पड सात सोध्यां, आव्यो अवनी मांयजी॥ पश्चिम
दिशामां परवस्योने, जत्या राणा रायजी॥५॥ उ
त्तर दक्षिण पूरव चाल्यो, अनंत पंथे अेहजी॥ पर्वत
प्रौढा राय जीतियो, अत्लंग कडावे देहजी॥६॥ रास
घणी प्रथ्वी मध्ये पेख्या, नगर देश परमाणजी॥ दे
श्या चणथी अस्ताचण, जहां लगी लोगये ना
जी॥७॥ अेम फरतां फरतां आवी दीधो, चैराट
पे विश्रामजी॥ अेकांते रही लोकने पुछ्यो, यां
फरो ठामजी॥८॥ पुछी पुरपतिने जई मलियो,
ह्यां मुखे वचनजी॥ देश देश विषे फु फरीयो, जुत्य
ई राजनजी॥९॥ अेवुं सुणीने राजा बोल्यो, तें
कह्युं ते सत्यजी॥ भूमिला स्वरवे निल्या, जोहास
र देश अधिपत्यजी॥१०॥ क्यांहां वसो छो कोने रास-

णे, कह्यो तमारूं नाम जी॥ पृथ्वी लक्षण वण्यो तुं जो
णी, द्रोण संगाथे काम जी॥२१॥ मत्स्य कुलभूत नाम
मारूं, धर्युं बीजुं में पाण जी॥ पांडुतन वन गुप्त र-
ह्या छे, नष्ट थरया जाण जी॥२२॥ दुर्योधन मुज वय
न सुणी में, जीत्या जोद्धो लेर देरी जी; कांई न लाध्या
मुजने तेलो, जेई तुं जसला न रही जी॥२३॥ कार्य क
हे तो पुत्र आपो, नहि तो तुं कच्छ वाण जी॥ स-
ला मांहेथी बोल्यो साणो*, बोलतां मुज संजाण जी
॥२४॥ मुज संगाथे प्रथम लडीने, महाबल तुं बं
धाड जी॥ ज्यार मत्स्य छे प्रोढा तेरीनुं, भणीने कुल केरा
ड जी॥२५॥ जेम कहीने घाई वणग्यो, मल्ल ने तेजे
थ जी॥ टींटकोटे जब बांजी, करी राक्षे गुं क्रोध जी
॥२६॥ घडी बे घडी जुध कीधुं, झूंझ्यो झूझ्यो ते क
जी॥ पछी पकडीने लीध्यो तेने, कचर कीधो देह जी॥
२७॥ भणती रायें कंकने पुछ्युं, री कस्वी हवे पेर
जी॥ जोद्धो तेर ते म आपणने जीत्या, वधारयुं ते
रेगुं वेर जी॥२८॥ अेवुं सुणीने कंक रूषी कहे, ते डाव्य वा
ल्युं वो सार जी॥ फोठार तारा कीधा बाली, नीत्य करी
बहु अहार जी॥२९॥ तव वैराटे कह्युं रूषी जी, जेगुं
बोल्या आप जी॥ पर भूमिमां वात करो, परे णाप
मराव्यो साप जी॥३०॥ जेम कहीने मोकल्यो सेव

* वैराट राजनो साणो कीचक.

ड. बाहुबा केरी पासजी ॥ तमने नृप वैराट तेडे
अरे, मल्लने करवा नासजी ॥३॥ कहेतां ते ततखे
व ऊठीयो, चड्यो वृकोदर वीरजी ॥ मुख पखाळी
पाघ बांधी, पीधुं शीतळ नीरजी ॥४॥ जीभूत
केरुं नाम सांभळ्युं, चढियो क्रोध अपारजी ॥ वे
गे चाईने आवियो ते, राज सभा मोझारजी ॥५॥

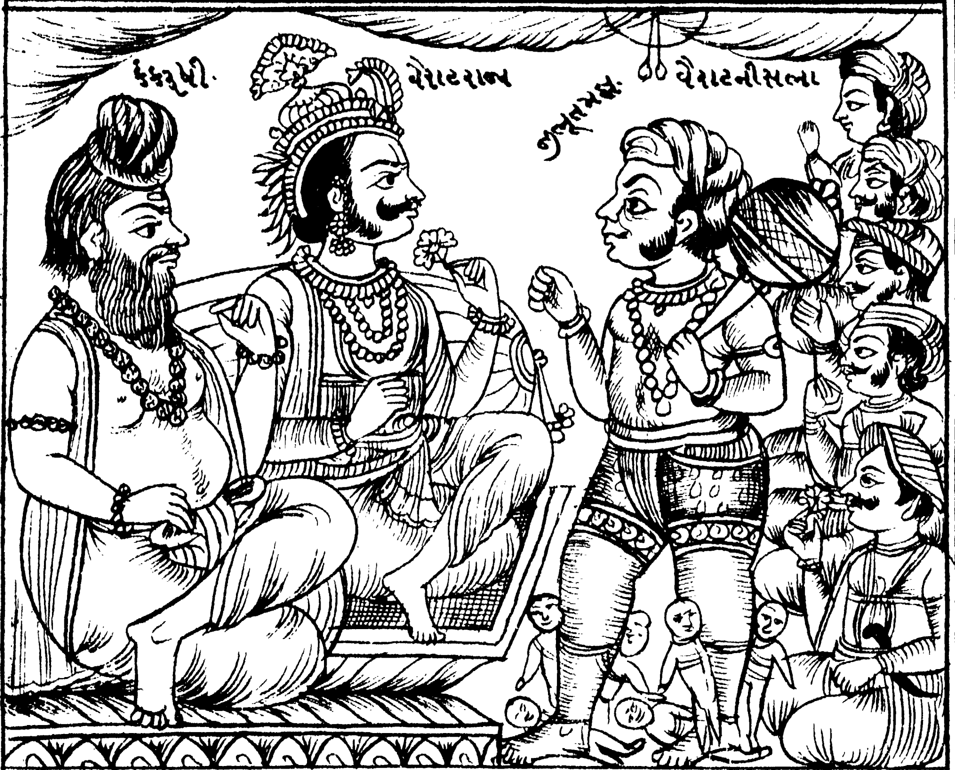
॥ वलण ॥ ॥ राज सभामां
आवियो, बाहुबो तेणी वाररे ॥ सभा सहु विस्म
य थई, जे मल्लने मारे साररे ॥६॥ पद ॥

॥ कडवुं ॥ २८ मुं ॥ ॥

राग सामेरीनी चोपाई ॥ ॥ वीर सभा
भणीरे संचरियो, शीसे पृथ्वी ऊपर पग धरियो
॥१॥ रज जे पड थाजे जेह ॥ भूमि भार लागे
छे विशेह ॥२॥ चाली सभा समीपे आव्यो, राय
वैराटने मन भाव्यो ॥३॥ महा मल्ल जे प्रौढ र
दीसे ॥ सरवे सभा तणुं मन हींसे ॥४॥ जाण्यो
दिसे छे अग्नि समान ॥ तन मेघ छे शाम वरणा
॥५॥ वीर भूज दंड भला साहे ॥ कुश चरण देखी मन
मोहे ॥६॥ भला योद्धा रह्या जण कणिया, वीर आ
वी सभामांहे भणिया ॥७॥ आवी कुंपाजेरी
र नाम्युं ॥ पछी जेयुं जीमूतना सामुं ॥८॥ जा
योद्धो ते क्यां थकी आव्यो ॥ त्यांथी पुतळां बांधी

लाव्यो ॥१५॥ त्यारे वैराट राय अेम बोले ॥ नथी
बळियो कोई अेने तोले ॥१६॥ जेणे बोहोंतेर ह
जार वरी कीधा ॥ जीतीने करा मोटा लीधा ॥१७॥ प
छी आणी सलाये पधारया ॥ कैयो कीचक मोकम
मारया ॥१८॥ हरी लेवा दुर्योधने मोकलीया ॥ अेने
पांडव कहिं नव मणिया ॥१९॥ तेने मल्ल कहिंडे छे लो
तो ॥ मोटा महिपतिनी पत खोतो ॥२०॥ जेवुं
सांभळतां चढी रीस ॥ पगथी ल्याळा लागी शी
रा॥२१॥ तुं तो घणे ठामे जीती आव्यो ॥ केम आं
हींथी लडेरा काव्यो ॥२२॥ पगे पुतळां छोडी नंखा
वुं ॥ केहेरी बीजी वार नहिं आवुं ॥२३॥ त्यारे उत्त
र बोल्यो वाणी ॥ लड तारी वात में जाणी ॥२४
॥ घणी वार तुं आप वखाणे ॥ मल्ल विद्या ते तुं शुं
जाणे ॥२५॥ घणुं भाई ते तन पधारयुं ॥ ते तुंज
णले सुख पधारयुं ॥२६॥ आवी ऊलो रह्यो शुं
त्राडे ॥ शुं महिष आव्यो छे लाडे ॥२७॥ जमेले
दु मोटा वरी कीधा ॥ मोटा राय जीती धरा लीधा
॥२८॥ कैयाकीचकने पुछो वात ॥ तेणे दीठा छे मारा
हाथा ॥२९॥ तुं आण विंघाणो शुं जाणे ॥ हउहाथे
तुं न चढ्यो आणे ॥३०॥ चढारतां तो विर री
साव्यो ॥ होहो कहीने ते सामो आव्यो ॥३१॥ हा
थे मुष्टीका ग्रही मुकाये ॥ मुजे कोशिया कही बोला

वो रह्या॥ मल्ले लीधुं दुर्योधन नाम॥ बालुवीरूपे
राटनुं काम॥२७॥ जेम कहेतां बेहु भड भडिया
॥ गढ कोठे कोशीसां पडीयां॥२८॥ पग प्रहारे पृथ
वी धूजे॥ ऊडे रज रवि जिंजन सुझे॥ रण गाज्या
पाहु कोणी चाले॥ ते देखी कायर चीत्त हाले॥३०
माथां मेहातणी पेरे मारे॥ भरडी लागतां कांई ठेत
नगारे॥३१॥ जणे जेम गज मत्त आफळिया॥
लोक जोयाने टोळे मळिया॥३२॥ भड वढतां ने
नी दीशा जाय॥ लागे लोक नाशानाशा थाय॥३३
॥ वढतां धीर वालु जो वाघ्यो॥ भल्ल भूतने ता
णी बांध्यो॥३४॥ वाजे ढोल नीशान जे पासत
तेनो शब्द गाजे छे आकाश॥३५॥ भीमे कीधो म
नमां विचार॥ हवे मारुं एने ठार॥३६॥ एम कही
ने मेली छे दोट॥ झाली मलतणी तो कोट॥३७
॥ मांधि फेरवी भूमि पछाडे॥ वणतो आजला आ
काशे चाडे॥३८॥ मल्ले विचार्युं ते ठाम॥ आतो
भिमतणुं छे काम॥३९॥ मोत मारुं छे एने हाथ
॥ एम विचार्युं हृदिया साथ॥४०॥ हवे प्रगट
लेवी एनुं नाम॥ मरतां करुं एटलुं काम॥४१॥
एतो पाछो भोगवे वन॥ राज भोगवे दुर्योधन
॥४२॥ एवुं जाणीने बोले ज्यारे॥ भीमे जाण
्यो तेने गणे त्यारे॥४३॥ भडकार मुखथी निकळ्यो

કંકરૂષી.
વૈરાટરાજ
વૈરાટનીસભા

વાલવો.

जीम्यार ॥ मकार लूली गयो तेणी वारा ॥४३॥ पछी
वालुवे कीधुं काम ॥ मल्ल मारी नाख्यो ते ठाम ॥४४॥

॥ ॥ढाळ॥ ॥ठाम ठाम तेथा

तो ख्याली, वेगे तेणी वारा ॥ हस्तिनापुरमां जई
सेवक, कह्यो सर्व प्रकार ॥४५॥ अनुचर चार दिशा
थीरे आव्या, तेणे शुद्ध कही सारी ॥ पांडव अमे न
जाण्या कहीं, पण सांभळ वात अमारी ॥४६॥ वैरा
ट नगर मांही हवो छे, एक मोटो उतपात ॥ कीचक
मल्ल मार्यो महा मल्ले, एक जणे रे साक्षात ॥४७॥ सु
णतां दुर्योधन मन समज्यो, ए पांडव काम प्रमाण
॥ धडक्यो धीर करक सन कीधुं, चलाव्यां रे निशान स
॥४८॥ त्रिभवण त्रिगर्तने कोण जीते, रात कैचक
रणमां मार्या; शुं करिये वर्ष थयां रे पूरण ॥ हवे दी
न न जीगार्या ॥५०॥ हवे त्यां जई गौधन वाळुं
करिये जेह प्रकार ॥ पांडु तनुजे प्रतन हशे तो, मु
कावशे निरधार ॥५१॥ सेन लई दुर्योधन आव्यो,
वैराट केरे रे गाम ॥ पछी तेहनी गायो वाळी, कीधुं
छे मोटुं काम ॥५२॥ जार वरसथी अधिक कहाये,
पुरुष ने कहेवाय ॥ सकुडो राजा साथे आव्या, स
ग्रामे ते जय ॥५३॥ कैकशपिने वालुयाने, तंती[2]
पाल गोकुर्ण[3] ॥ सकुडोने संगाथे लीधा, जेनां कुडां

१ रोहे रे. २ घोडानो रावत निकुळ. ३ गायो पाळनार, सहदेव.

आयणी ॥ ५४ ॥ सैन्य लेईने राजा माल्यो, सोधी
दीधी सार ॥ नरपतिनुं गोधन मुकाव्युं, वालुं ओ ते
णी वार ॥ ५५ ॥ पूर्व दिशाथी गोधन वाल्युं, वली दु
र्योधन राय ॥ राजकुंवर लेई वारे धायो, अरजुन
ज्यां कराय ॥ ५६ ॥ धनुष्य बाण कर मांही धरीने, दी
धुं कंदु जुद्ध ॥ गोधन मुकावीने आव्या, नगर वा
तथई शुद्ध ॥ ५७ ॥ कुंवरने अरजुन कहे छे, न लेई
शो माहरुं नाम ॥ दिवस हवे थोडा रह्युं छे, आमारे ता
रे गाम ॥ ५८ ॥ राजकुंवर आविने नमियो, पीता के
रे पाय ॥ ओवारणां लीधां माताओ, कई कहरजन
माय ॥ ५९ ॥ ओम करतां ते वात विती, दिन दिन पुं
ठे दीन जाय ॥ वरष ओक परिपूरण थयुं ने, रीज्या हृ
दियानी मांय ॥ ६० ॥ ॥ वलण ॥ ॥
हृदियामां रीज्या अति, पांडु केरा तनरे ॥ हवे अ
गळ शुं नीपन्युं ॥ ते सुण जन्मेजय राजनरे ॥ ६१ ॥
पञ्ञा ॥ कडवुं ७ मुं ॥ ॥
राग सामेरी ॥ ॥ वैशंपायन बोल्या
वचंन ॥ सुण परिक्षित केरा तंन ॥ त्यार पुंठे नीप
न्युं जेह ॥ तने कही संभळावुं तेह ॥ १ ॥ वर्ष ओक त्यां
पूरण थाय ॥ पछी वीचारयुं मनमांय ॥ ओवे नि
शां पडी छे ज्यार ॥ तीहां पांचे पांडुकुमार ॥ २ ॥ सा
थे लेई द्रौपदी नार ॥ आव्या कोट कने नीरधार ॥ ३ ॥

વેરાટનગરની ભાગોળ.
સમડીનું ઝાડ.
યુધિષ્ઠીર રાજા.
અરજુન
વેરાટરાજા
દ્રૂપદી.
સહદેવ
નકુળ
વેરાટની સભા.
વેરાટરાજા
ઉત્તરાકુમ

छी निकल्या नगरथी जक्षार ॥ आव्या रांमडी वृक्ष
नेठार ॥ ३ ॥ ध्यान छे ईश्वरनुं धरी मंन ॥ आयुद्ध उतां
रयां पावंन ॥ पेहेरी वस्त्र ने पावन थाय ॥ अ ने ऊल
ट अंगन माय ॥ ४ ॥ काने कुंडळ फिरे नडीयां ॥ तेनां
मूलन लजे गणियां ॥ कंठे मुक्ताफळनी माळ ॥ दी
से ओपती अदक्ष माळ ॥ पा फिरा सांकळी नेसो
ना घोरो ॥ कडे बांध्यो सुंदर कंदोरो ॥ पोंची नङित्र
सोना सांकळियें ॥ वेढ वींटीयो छे आंगळियें ॥ ६
॥ पेहेरयां आभरण ओपतां सार ॥ ऊपर बांधि
यां छे हथियार ॥ भाथा लीडियां छे कटिसाथ ॥ ध
नुष गदा झालीछे हाथ ॥ ७ ॥ सुंदर कीधो चोतरो
ओढ ॥ भाडी पाट त्यां करी विवेक ॥ बिन्या दरीमी
फरेदंन ॥ कीधुं रामडी तणुं पूजंन ॥ ८ ॥ पछी लेई
ने शुभ लगन ॥ पट्टाभीषेक कीधो राजन ॥ अरजु
न धरे शीरपर छत्र ॥ देवता वजाडे वाजिंत्र ॥ ९ ॥
राजा जेठ युधिष्टीर राय ॥ पुष्पवृष्टि करे देवताय ॥
वन नष्ट थया पुरी थाय ॥ सौने ऊलट अंगन मा
य ॥ १० ॥ ओरले गोवाळीया त्यां आव्या ॥ चारवा
ने गोधन लाव्या ॥ सुभट जेठ दीठा ज्यांय ॥ त्रा
स पामीने नाठा त्यांय ॥ ११ ॥ दोड्या राजद्वारे ते आ
व्या ॥ राजा वैराटने रे जगाव्या ॥ करी मनरो नेजो
ड्या वात ॥ राय सांभळो ने साक्षात ॥ १२ ॥ कक

च्यंडण ने पाकशार ॥ तंतीपाळ गोकर्ण ने नार ॥ ओ तो त
मारे घेर हता जेह ॥ वनमां राज थई ओठ तेह ॥ ३ ॥
छत्र चामर ढोळे वाय ॥ अेवो नव दीठो कोई राय ॥ ओ
ठ आयुद्ध धारी ते योध ॥ कह्या अेवो अेणे प्रतिबोध ॥
४ ॥ अेवी वात ते सांभळी ज्यारे ॥ राजा विस्मय पाम्यो
त्यारे ॥ त्यारे कुंवर बोल्यो वाण ॥ राजा प्रत्ये जोडीने पाण
॥ ५ ॥ अे तो पांडव कहेवाय जेह ॥ हता आपणे घेर ज ते
ह ॥ मार्यो जभूतने तो ठाम ॥ ते तो भीम तणुं छे का
म ॥ ६ ॥ कंक ऋषि युधिष्टिर राय ॥ च्यंडण रूप अरजुन
कहेवाय ॥ निकुळ तंतीपाळ तत जेव ॥ गोकर्ण थया स
हदेव ॥ ७ ॥ सैरंध्री द्रुपदीनुं नाम ॥ सेवक थई कर्यां छे
काम ॥ कौरवे गायो वाळी ज्यारे ॥ ते तो वारे धाया
त्यारे ॥ ८ ॥ नहि तो माहारूं ते त्यां शुं जेर ॥ केम मुक
वी लावुं ढोर ॥ अेवी वात ते सांभळी ज्यारे ॥ राजा
वैराट बीह्यो त्यारे ॥ ९ ॥ दंडवत करतो चाल्यो घर
ण ॥ जईने साह्या रायना चरण ॥ मस्तक मुक्युं
जईने ओळे ॥ वचन दीन थईने बोले ॥ १० ॥ में कीधुं
महाकुडुं कर्म ॥ ने पासा प्रहारे पीड्या धर्म ॥ द्रुपदीने
सति सुंदरी ॥ तेने अमो कही किंकरी ॥ ११ ॥ जेम कु
वे निरगम्या द्वादस मास ॥ पृथ्वीपति में कह्या दास
॥ हुं तो छुं ज तमारो रांक ॥ क्षमा करजो अमारो वांक
॥ १२ ॥ नव ओळख्या मारा स्वाम ॥ सेवक जाणी करा

व्यां क्षमा॥ त्यारे बोल्या युधिष्टिर राय॥ धन्यधन्य
तमने कहेवाय॥ २७॥ अमो रह्या तमारे घेर॥ सुख
पामिया रुडीपेर॥ बार वरस तो काढ्यां वन॥ जेक
वरस तमारे भूवन॥ २८॥ हवे पूरण थयो वनवा-
स॥ ईश्वर पुरशे अमारी आश॥ माटे जो तमा
रे घेर॥ सुख पाम्या रुडी पेर॥ २९॥ एवी वात तेस
मणी ज्यारे॥ राजा वैराट बोल्यो त्यारे॥ दासप
णुं करव्युं तमने॥ मोटो दोष लाग्यो छे अमने॥ ३०॥
माटे गुण जो लीजे पांडवा॥ मारी कन्या आपी घे
र जवां॥ लग्णावी कीधी छे जटपरी॥ माटे परणावी
घरे फीरी॥ ३१॥ कन्या दान ल्यो गांडिव पाण॥ पछी
पारथ बोल्या वाण॥ पुत्रीने में भणावी सार॥ मा
टे केम करुं अंगिकार॥ ३२॥ जो गुरु इछे शिष्यथी संता
न॥ तो दीहियायण नव दीसे लाण॥ जे पुत्री नहिं प
रणीये अमो॥ ३३॥ एक वात करुं मानो तमो॥ ३४॥ अ
भिमन्यु छे मारो बाळ॥ जेना मामा श्रीगोपाळ॥
तेने पुत्री आपो तमो॥ सगा थवाइ जाणथी अमो
॥ ३५॥ सुणी राय दीधी ना वचन॥ मच्छपतिनुं हर-
ख्युं मन॥ हाथ जोड राय ए करंत करो॥ पुत्री मारी ए
पेरे वरो॥ ३६॥ अभिमन्यु वेरे वीवा कर्यो॥ श्रीकृष्ण
रूपै जो करमां धर्यो॥ पछी युधिष्टिर कागण लखे॥ मो
कलवाने द्वारीकां विप्रो॥ ३७॥ स्वस्त श्रीपुरी द्वारामां

ति ॥ अदेसंग पुरण लक्ष्मीनापति ॥ त्रिकम त्रिलो
चनधणी ॥ कृपाकर अने अमपर घणी ॥ ३ ॥ अजीतं
ग पेत्र धर्म नरेश ॥ अमो छीए थया मछ्छदेश ॥ त
मारी कृष्णानी बेहेन ॥ वरी वस्या वैराटने घेर ॥
४ ॥ मछ्छपतिने छे दीकरी ॥ ते अभिमन्युने परण
वा करी ॥ अने तमोने गमे गोपाळ ॥ तो कीजे वेवी
शाळ ॥ ५ ॥ अेवुं होय तेवुं लख अने लगवान ॥ नहिं
तो निश्चे लईने आवो जन ॥ आप गाम तेडने कु-
स्थळी ॥ जे होय जादवनी मंडळी ॥ ६ ॥ अभिमन्यु
छे तमारी पास ॥ तेने तेडता आवो अविनाश ॥ अ
मो जोई रह्या तम वाट ॥ आवो तो वात वाळीअे
घाट ॥ ७ ॥ पत्र आपी चलाव्यो दास ॥ गयो ज्यां
हता अविनाश ॥ सभामांहे आवीने रह्यो ॥ अेक
बोल कर जोडीने कह्यो ॥ ८ ॥ हुं आव्यो छुं पांडवनी
वती ॥ आ कागळ लीजे रुक्मणीपति ॥ अेवुं सांभ-
ळी करभ्या हरी ॥ लेई पत्रिका मस्तक धरी ॥ ९ ॥
छोडेली पत्रीका रामजी ॥ वांचीने मक्षे सहु सांभ
ळे ॥ ने लख्या अंक पांडव तणा ॥ ते जादवजीने व-
हाला घणा ॥ १० ॥ समाचार सारो सांभळ्यो ॥
के अभिमन्युनो वीवा मळ्यो ॥ आपशुं आनंद्युं
द्वारिकां गाम ॥ पण दुःख पाम्या बळराम ॥ ११ ॥
अने पांडव थया दुरीण छता ॥ तो कौरव मात्रे आघी

एता॥ कंईक हर्ष पण हैयामां थाय॥ ने अभिमन्यु
नो मळ्यो विवाय॥४२॥ पछी घरमां थाई रोवकी
॥ वीनवीयां रोहणीदेवकी॥ माता ने सांभलणो अे
क वात॥ छे कुळीन पांडवपांचे भ्रात॥४३॥ मच्छने
मंदीर निश्चय करी॥ प्रगट क्या ते वात पुरमां करी
॥ वैराटने उतरा कुंवरी॥ ते अभिमन्युने परणा-
वाढरी॥४४॥ अेवे आव्या हळधर ने हरी॥ मा-
ता प्रत्ये वाणी उचरी॥ जननी ने कहे छे कीकरी॥
अे वारता निश्चे करी॥४५॥ तमो वधु मात्र करो
रीांतरी॥ जो जादार वेल्यो अंतरी॥ अेवुं कही
चल्या भगवान॥ थई तत्पर कीधी जन॥४६॥ कूरे
अहरणीओ मोडामोडा॥ टोळे थई छे छपंनकोड
॥ अभिमन्युने पीठी चोळाय॥ भामीयो मात्र मं-
गळ गाय॥४७॥ रीांतरी थई चाले सहु कोय॥ आ-
प अपणा मनमां मोह्या॥ उग्रसेन ने वसुदेव नेह
॥ नग्र राजवा मुक्या तेडा॥४८॥ कोटी जडा मुक्या र-
थ पाणा॥ जन लई चाल्या गोपाळा॥ थोडे दहाडे
आव्या मच्छ देश॥ वात पुरमां थई परवेश॥४९॥

॥ ॥ वलण॥ ॥ पुरवीषे स-
मा चार आव्यो॥ ने जन लाव्या हळधर हरी रे॥
युधिष्ठिर अति आनंद पाम्या सामा आव्याती लामथी
करी रे॥ पं०॥५०॥ ॥ कडवुं॥ १८ मुं॥ ॥

रागधनाश्रीनी थाल॥ ॥आतो डुंने रढी-
याणुंरे॥ जन जाव्या श्रीकृष्णपतिरे॥प्रजन सउ सामी-
जतीरे॥ आतो डुंनेरढीयाणुंरे॥टेक॥ हर्ष हवो तेपंथ
वीरनेरे॥ जान मणीशुं श्याम शरीरनेरे॥ आतोडु-
ंगरी॥ अर्जुन निकुण सामा गयारे॥ परमेश्वर पा-
णांधियारे॥ आतो डुंगा॥२॥ जंन्यो जन्य आधी
ने मणीयारे॥ दीठे तापतनना टणियारे॥ आतो डुं
॥३॥ उत्तराकुंवर सामो आवीयोरे॥ लेट कृष्णवीरने
रिपुल लावीयोरे॥ आतो डुं॥४॥ कहि हुरीपणतानी वात
तारे॥ दुःख मनतणुं विसारतारे॥ आतो डुं॥५॥
जन थालीपछी थडीटा जणीरे॥ जुवे सरवे नार
नगर तणीरे॥ आतो डुं॥६॥ जन्दरणी गीतगा
ये भरीरे॥ अडक दंडकुलोंय थीतरीरे॥ आतो डुं॥७
॥ जन्दवना पुत्र अलजे लडारे॥ जम्धे थज्या णरथे
घेलडारे॥ आतो॥८॥ मलपता मदगण आगणे
रे॥ जय घस्या ते तो लागणेरे॥ आतो॥९॥ सीरो
ले जंभाडीने ध्वजरे॥ कानी येहे ले जेड्यां छे अ-
जरे॥ आतो॥१०॥ वस्त्र केसरमां ज्ञेणियारे॥
मांथे नवरंगी जांध्यां मोणीयांरे॥ आतो॥११॥ श-
ताने रूपे डुंकडारे॥ मोटा ते मुछना आंकडारे॥ आ-
तो॥१२॥ वरकृत थढीया घोडलेरे॥ प्रद्युमन नेने
जेडलेरे॥ आतो॥१३॥ नगरनी नारी जोहरभली

रे॥वरना वहनने नरजती रे॥आतो॥१४॥ओ मा
मा काकाना साथमां रे॥नाणी ओरली धुं छे हाथमां रे
॥१५॥जेनी अंबुज वरणी आंखडी रे॥जाणे पंकज-
नी पांखडी रे॥आतो॥१६॥मोटो मुगट मोतियां
ऊपर रे॥गाले टपकुं कीधुं छे वरे रे॥आतो॥१७॥
कांने ते कुंडळ लळकतां रे॥ते मध्ये माणेक चळकतां रे
॥आतो॥१८॥ओ कोटे माळा मोतीतणी रे॥ते
मध्ये छे मोटा मणी रे॥आतो॥१९॥जेना छे सिंह लंक
जेनी कटी रे॥बांधी कटारी रोने मढी रे॥आतो॥
२०॥बाई भांडी जुओ मीरडी रे॥हाथे ते वहले वींट
डी रे॥आतो॥२१॥ओ चमर ओ पासे ढळे रे॥म-
हासतिनुं जोतां मन चळे रे॥आतो॥२२॥ओतरा
नागयथान अति घणी रे॥जेने वरी ते आवो ध
णी रे॥आतो॥२३॥जेनी धन्य छे बाई मावडी रे॥
जेना पुत्रनी शोभा आवडी रे॥आतो॥२४॥धन्य
धन्य गोकुळ गामने रे॥जे को जुवे छे सुंदर
श्यामने रे॥आतो॥२५॥कोई चतुर अडती छळे रे
॥ते ऊंचे चडीने जुवे रे॥आतो॥२६॥वाजते गा
जते मांडवे आविया रे॥वरने सासुए वधावीया
रे॥आतो॥२७॥वरने मांहेरामां लीधला रे॥गो
त्र ऊपर त्यां कीधला रे॥आतो॥२८॥हाथेवाळो
जेतामां मळ्यो रे॥राय वैराटनो संदेह टळ्यो रे॥

आतो ॥ २॥ कोमळ हाथेनी हथेळीरे ॥ अहीं अ
ळगेने अळगेळडीरे ॥ आतो ॥ ३ ॥ मने शे रुप नही
मळे युद्धेरे ॥ माटे आंण्यो आणी गोथिंदेरे ॥ आतो
ठी ॥ अे तो रुपे नव्व अे वरणीयांरे ॥ ते वरकंन्या पा
रा आंधी परणीयांरे ॥ आतो ॥ ७ ॥ कंन्यादान वे
रा टे दीधलुंरे ॥ शरीर संकल्प त्यां कीधलुंरे ॥ आतो
॥ ८ ॥ रीतभात त्यां आपी घणीरे ॥ पांडवने कीधी
पेरामणीरे ॥ आतो ॥ ९ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ पेरामणी कीधी सर्व कोने ॥ ऊलट अं
गन मायरे ॥ आंणे पारा जां घीया ते, सकुं को ओ
ढुं गायरे ॥ १ ॥ पाट्पटी ॥ ॥ १ ॥ कडवुं ६५ मुं ॥ ॥
रागढेरी ॥ जी ॥ ॥ अभिमन्यु परणी ऊ
ठ्याने ॥ वरत्यो जेजेकार ॥ अन्ने अय नृप सांभळो
हवे ॥ पछीनो कहुं प्रकार ॥ १ ॥ वीवावा कार्य करी रह्या
पछी ॥ वजाव्या वैकुंठ राय ॥ अन्न मोतर गये द्वारि-
कां, जेह रह्या सुलसाय ॥ २ ॥ युधिष्टिर कहे वैराट
रायने, तमे सांभळो महाराज ॥ तमारी कुंवरी ते-
डावीशुं, ज्यारे अमो जेशीशुं राज ॥ ३ ॥ अेम कहीने
पांडव चाल्या ॥ हस्तीनापुर मोझार ॥ चार दिवस
मां करीने आव्या ॥ रूणउं नलागी वार ॥ ४ ॥ आवी
याडीमां ऊतरीया त्यां, पांडु रायना तन ॥ तेणे समे
संभारिया त्यां, वसुदेवना नंदन ॥ ५ ॥ युधिष्टिर क

कहे कृष्णने ॥ तमो जाओ दुर्योधन पास ॥ विष्टी करी
ने करजो वेगे, बोल्या मुख प्रकारी ॥ ६ ॥ युधिष्टीरनां
वचन सांभळी, कृष्ण उठ्या तेणीवार ॥ दुर्योधननी
सभा विषे जई, कह्यो सर्व प्रकार ॥ ७ ॥ अर्ध राजने
बंधु छे ते, जेने आपो सोय ॥ जेना बापनुं राज्य
भोगवो, मनमां वीमासीने जोय ॥ ८ ॥ दुर्योधन
कहे पृथ्वी न आपुं, सांभळो शामळ गात्र ॥ भीक
बळाव्याथी नव पामे, सोय तणा अग्र मात्र ॥ ९
॥ एम करतां जो मागे करगरी ॥ आपुं गाम बे चार
॥ पण क्षत्री वटथी पृथ्वी न पामे, पांडु केरा कुमार ॥
१० ॥ आटला दहाडा वन रडवडीया ॥ क्यां गई हती
सगाई ॥ वढशुं के वैरीने लेईशुं ॥ एछे अमारा रे
लाई ॥ ११ ॥ कृष्ण त्यांथी परवरिया, त्यां पांडु राय
ना तनां ॥ वढ्या विना प्रथ्वी नहि आपे ॥ राजा दुर्यो
धन ॥ १२ ॥ युधिष्टीर कहे छे फरीने जाओ, करो एट
लुं काम ॥ पांच गामडां अमने आपे, रहेवा केरो ठाम
॥ १३ ॥ त्यारे बोल्या भीम जाड, तमो जे शुं बोल्या
वीरा ॥ एम आपणी बुडी आवली ॥ शुं कायर थ
या अधीरा ॥ १४ ॥ कौरव तणी रांडो रडावुं ॥ कर्णनां
भागुं घर सूत्र ॥ दुर्योधनने ढीलो गणुं तो, कुं पां
डु रायनो पुत्र ॥ १५ ॥ कृष्णनी वाणी न समजण थईने
रणमां लढाई चाली ॥ १६ ॥ संजय कहे राय सांभळो

हावे, युद्ध कहुं विस्तारी ॥ १ ॥ कुरुक्षेत्रमां युद्ध मंडाणुं
क्षोणी कटक अढार ॥ सात क्षोणी धर्म कने छे, अध-
र्मि कने अगिआर ॥ २ ॥ दश दिवस भीष्म पडिया,
शीखंडीने हाथ ॥ पछी सेनापति द्रोणने कीधा, मळीने
कौरव साथ ॥ ३ ॥ बेहु दिवसे अर्जुने रणमां, मारीया
लख हता ॥ गुरु द्रोणने मुरछा पमाड्या ॥ अभिमन्यु म
हा उन्मत्त ॥ ४ ॥ नाठी सेन्या दुर्योधननी, सुलक्ष सु
तने मार ॥ को सामुं ते रही न व राख्युं, कौरवे जाणी
हार ॥ ५ ॥ शीबिर लईने साथे मळियो ॥ रुषी बोल्या
वाक्य ॥ काले न मारूं अभिमन्युने तो, पडुं कुंभीपाक
॥ ६ ॥ सुलट सरवे करमियाने, हवो न बेकार ॥ तेणे
समे त्यां न हुता, पांडवना अनुचर ॥ ७ ॥ ॥
चलण ॥ ॥ अनुचर त्यांथी दोडीया ॥ आवी
कह्यो सर्व प्रकार रे ॥ त्यार पुठे जे नीपन्युं ॥ तेनो कहुं वि-
स्तार रे ॥ ८ ॥ टेक ॥ ॥ कड्युं ॥ ३ मुं ॥ ॥
राग सामेरीनी चोपाई ॥ ॥ कीधी द्रोणे प्रति
ज्ञा रे बेहु ॥ कुणी पांडव जीधा तेह ॥ जेवे पडे जीव
अेक धात ॥ माया ईश्वरनी छे अघात ॥ १ ॥ दैत्य सुल
सरक जे भ्रात ॥ करता हींडे ब्राह्मणनी घात ॥ दुष्ट
लुंटेथो गलराव्या, कुरुक्षेत्रमां दोड्या ते आव्या ॥ २ ॥
आवी ब्राह्मणे कीधो पोकार ॥ कोई क्षत्री करो मारी वार
॥ अजमने रेहवानो आपो मुकाम ॥ अेह दुष्टनो कडो गाम

॥७॥ त्यारे कृष्ण त्यां जोत्यायचना ॥ द्रोण दुष्ट छे जे-
वो राजना ॥ सुंल सरदनुं लीधुं नाम ॥ द्रोण्या अरजु
नतेणे ठाम ॥४॥ मारी दुष्टनुं तोडुं गाम ॥ ऐं श्री
ह्लाण कें इं कुं काम ॥ कृष्ण अरजुन जन्यो गया ॥ स
मायार दुर्योधने लह्या ॥५॥ दुर्योधन कहे साधुं क
मा ॥ जलिमन्युने भाइं ठमा ॥ मामो सकुनी विष्टी
ये गयो ॥ युधिष्टिरने समायार कह्यो ॥६॥ कहे जतो
यक्रागढ पास्ना ॥ नहिंतो लज्जो पाछा वनवासा ॥
राजजे अरजुन पुछीया ॥ गया सांलणी विस्म
य थया ॥७॥ वाणे तो लुद्ध करशुं सही, जेवु परठीने
ऊठीया तही ॥ राये तेडाव्या त्रणे ल्रात ॥ पासे बेसा
डीने पुछी यात ॥८॥ सहदेव जोत्या तेणी वार ॥ भेंल्ले
गणी जुती संसार ॥ लणुं यारे वेदना लेद ॥ यक्र
गढ नव लणुं छेद ॥९॥ त्यारे जोत्या निकुलयंय
ना ॥ सांलणो युधिष्टिर राजना ॥ पूर्व पडने पश्चिम
कर्युं ॥ पश्चिम पडने पूरव धर्युं ॥१०॥ द्रोण सात तणो
जे मर्म ॥ नवं लणुं कुं राजधर्म ॥ ततक्षण लीम म
लड लागे ॥ रीरी जुत्या मे प्राक्रम घणे ॥११॥ गज घाये
करी पाडु अह्लांडा ॥ यक्रागढ नव लणुं बंडा ॥ दुर्योधनने
डीलो गणुं ॥ पृथ्वी जांघीने मल्लेकरुं ॥१२॥ द्रोण सा
त तणो जे मर्म ॥ नव लणुं कुं राज धर्म ॥ त्रणे लाई
जेम कहीने रह्या ॥ राय युधिष्टिर दुजीया थया ॥१३॥

हवे शो करयो उपाय।। शोकातुर थईने बेठा राय।। चिं
तातुर थया जेटले।। अभिमन्यु आव्यो तेटले।। हा
थी कुंवर सभामां संचरे।। पग मुके धरती थरथरे
।। आपणी सभा मध्ये आवियो।। मान देई नव बोलावि
यो।। दीपा सहु को नीचुं नीहाळी रह्या।। आवकार न को
ई जे कह्या।। क्रोधे भराणो तेणी वार।। सहुने मांहे
जाणे ठार।। नथी घेर पिता अरजुन।। नव बोला
व्यो तो राजन।। पीता घेर होय जे वारे।। लाड लडावे
सोके त्यारे।। पिता वण नव बोलावे कदी।। जे
वी वात तेने चित धरी।। दृष्टि भरी सभा सामु जोय
।। करमायां मुख दीठां सही होय।। करी विमासण
पाछो रे कर्यो।। भीमसेने जई कर धर्यो।। केम रीसा
ई जावो छो तन।। पुंठ नव मुके कुरजन।। कहे ज
तो चक्रागढ पास।। नहिं कर पाछा भजो वनवास
।। चक्रागढ नव भणे कोय।। ते माटे चिंतातुर होय।।
रणाव गती बोल्यो ते अभिमन।। काका सांभळो
मुज वचन।। छ कोठा हुं भणुं सार।। सातमानो न भ
णुं पार।। सातमानुं न भणुं रे नाम।। त्यां छे मरवा
पातणो मुज ठाम।। सातमो कोठो आवे ज्यांय।। मुज
ने संभाळजे तुं त्यांय।।२।। जे न भणी जे तेनो सा
रा भारी गदाने नीसरी जे बहार।। जेवी वात न की
धी ज्यारे।। सभामां भीम लई गयो त्यारे।। रुडा

युधिष्टिर आगण ते गयो॥ कर जोडीने ऊभो रह्यो
॥हुं पुछुं केहेवाज आवारी॥ माटे हुःखीया महाराज
॥रक्षा॥ त्यारे मुखथी बोल्या वचन॥ तुं तो सांभलण मा
हारा तन॥ वसमी वात आवी छे आज॥ नथी सुझ
तुं काम के काज॥ रेपा कोठा व्युह तणुं छे काम॥ कोन
व भणे आठमा॥ त्यारे अभिमन्युं बोल्यो हसी
॥ ए तो वात मारे मन वसी॥ रहा॥ छ कोठा तो हुं भणुं
सारा॥ सातमानो न भणुं पारा॥ त्यारे युधिष्टीर पु
छे वात॥ सांभलणने भाई तुं साक्षात॥ रूपाले ह
छे छ कोठा तणा॥ कहो भाई तमे क्यां भण्या॥ त्यारे
मुखथी बोल्या वात॥ सांभलणो काका साक्षात॥ रहा
हुं भण्यो छुं माने रे पेट॥ छ कोठानी विद्या रे ठेठ॥
मामे मुजने भणाव्यो रे सारा॥ छ कोठानो भणुं हुं पा
रा॥ रहा॥ सातमो कोठो आवे ज्यारे॥ माउं नव थ्या
लीरा के त्यारे॥ त्यारे भीम तो बोल्यो गाज॥ सात
मो कोठो हुं नाखुं भागी॥ हु॰॥ सातमो छाण मारीने
र होया ते तो भागी हुं नाखुं सोया॥ एवी वात तो
सांभली ज्यारे॥ मन हरख्या युधिष्टिर त्यारे॥ डी॥
धन धन रे आवन वीरा॥ ते तो राख्युं सभानुं रे नीर॥
जेम कही पोते तत्क्षण॥ हुं ठे आरोपी छे रण माण
करा॥ राजन सणीको विस्मय थया॥ रण माणा पेहेरी घेर
गया॥ अभिमन्यु ऊठ्यो तेणी वार॥ आवि माता ने

ઓ નમસ્કાર ॥૩॥ અભિમન્યુને પુછે માયાળુ છેલ
ઈ ચંચળ તું કાયા ॥ માતા કૌરવે લખ્યો ચક્રવ્યૂહ ॥ પુ
ત્ર કરવાને જાઉં છું હું ત્યાં ॥૪॥ સુણી માવડી કરે પોકાર
॥ કંઠે દીધી જ્યારે રણમાળ ॥ પિતા દૈત્યને હણવા ગયા
॥ બાપુડો તે રણ ચા ઘિયો ॥૫॥ મોઢે આવે છે ધાન ધા
પણ ॥ ત્યમ આગમ રીસુત રણ ॥ વસમા છે કૌરવ પુ
ત્ર ॥ ત્યમ આગમ રોનાના સુત ॥૬॥ જેટલાં તે રણ
ધરતીમાં જણ ॥ તેટલા ઘા પડે નીરવાણ ॥ તે માટે
કું વાર મવાર ॥ છાંડો અભિમન્યુ રણવટ માળ ॥૭
॥ તું છે બાળક વાયો તન ॥ જાણ્યો નથી કર્યો ગ્રેહ લ
॥ તું ન વિના રહીશ કું ત્યમ ॥ ટોળા વછૂટી હરણી જેમ
॥૮॥ સિંહ દેખી પર પામે ત્રાસ ॥ ત્યમ સાંભળી થ
ઈ કું નીરાશ ॥ જોણે બેસારીને બાળા ॥ લોલ લર
પુંતને તત્ક્ષણ ॥૯॥ જા બેથી જણગા થાજો છે
બાળ ॥ પ્રાણ હરી લજો છો આક્ષણ ॥ કરી રું
કહ્યું રાવે છે તું ત્યાં ॥ રણ નહિં જવા દેઉં હું ત્યાં ॥૧૦॥ ॥
વળણ ॥ ॥ જવા નહિં દેઉં રણ વિષે ॥
હો બાળુડા બાળરે ॥ વચન માતાનાં સાંભળી,
અભિમન્યુ બોલ્યો તે ક્ષણરે ॥ શીખરસ ॥ ॥
કડવું ॥ ૩૦ મું ॥ ॥ રાગ મેવાડો ॥ ॥
મને બાળુડો ન કહેશો મારી માવડીરે ॥ ટેક ॥ ॥
મા બાપે ક્ષાને જળમાં જળમાં પેશી, નાખ્યો ક્ષણીના

गरे ॥ मा आणे विंछी केटलो ॥ अधे अंगे पीडे आ
गरे ॥ मने आकुडो नगारी ॥ मा आणो ते मेघ के
टलो ॥ ते तो नीर लरे नव अंडरे ॥ मा आणो वन
जन केटलो ॥ ते तो पर्वत करे रात अंडरे ॥ मने आ
॥२॥ मा आणो दीनकर केटलो ॥ अघो अंधकार पा
मे नाशी रे ॥ मा आणो सिंह न केटलो, तेथी हस्ती
पामे त्रास रे ॥ मने आणुडो नाड ॥ मने आणो मंको
डो केटलो ॥ ते तो भीन्न्यो करडी आय रे ॥ मा मुक
व्यो मुके नही ॥ ते तो ताण्यो तुटी नय रे ॥ मने आणु
॥३॥ मा आणो हीरो केटलो ॥ पण ते तो अेरणने
वेंधे रे ॥ मा आणो नोणल केटलो, वडा वरीयरने
ते छेदे रे ॥ मने ॥४॥ मा आणो अग्नि केटलो ॥ ते
तो दहे अघु वन रे ॥ मा आणो तेनव लणीये, नेआ
भर सिंची तनरे ॥ मने ॥५॥ ॥साखी॥ ॥
अति स्नेहीने आकुरणी ॥ नेने वेर घणाय ॥ सुझे न
सुझे मावडी ॥ ते तो त्रणे लणाय ॥७॥ नीरधनने ध
णी अकु धनी ॥ नेने वेर घणाय ॥ सुझे न सुझे माव
डी ॥ ते तो त्रण लणाया ॥८॥ ॥चोपाई त्रण
ताजनी ॥ ॥ न सुझे चाकर न सुझे चोर
॥ न सुझे घनगाजंते मोर ॥१॥ न सुझे नेने पुत्री
जो होय घणी ॥ न सुझे बे नारियो नो धणी ॥२॥ न
सुझे नीरधनने धनवंत ॥ न सुझे राजने राजकंत

॥ठा॥ न सुजे तेने सुजे रे नहि घेरा ॥ न सुजे तेने माथे होय वेर ॥ ४ ॥ न सुवे तेनो गयो होय आसा ॥ न सुजे रणथी पाम्यो होय त्रासा ॥ पा॥ सुणे सुजे अेरु मणिधर सापा ॥ सुणे सुवे तेने माथे रे आप ॥६॥ सुणे सुजे जोगी जगधूता ॥ सुणे सुजे रा जनो जे पूत ॥ ७॥ सुणे सुवे गुरुआ मांहे सही ॥ सुणे सुजे तेने चींता रे नही ॥ ८॥ आजे घेर नथी अरजुन ॥ सुणे सुजे क्यांथी अभिमन्य ॥ ९॥ माटे माता रे सांभळ तुं या ॥ नीश्चे जयानो रण मांहे कुंय ॥ १०॥ करी प्रतिज्ञा जो त्यों रे आजा ॥ सु भद्रा जागण ततक्षण ॥ ११॥ १२॥ ॥ सांभळी ॥ ॥ १३॥ कहुं कटका कुं व्यूह तण ॥ ॥ जेम कुंवरे त्यां प्रतिज्ञा करीरे ॥ सुभद्राने तेणी वेळा ॥ कु उत्तरा सांभरी रे ॥ १४॥ १५॥ ॥ राग मेवाडो ॥ देशी ठेरा ॥ ॥ ओसंतो सांभळयो अभि मन्यु आणंद ॥ सुभद्रा कुंपी पडी पेटमां फ्राण ॥ १॥ हवे शुं थाशे होरे विधाता ॥ ॥ अे कुंवर तेरण मांह्ये ता ॥ १॥ टी जजणा मुकी नीस्वास ॥ आव्याली रोती द्रौपदी पास ॥ २॥ कुहीया कुटे नव जोला यक ॥ मडीराणीने पडी कई पाय ॥ ३॥ टीठे सुभद्रा सु छेपं थाणी ॥ क्यां रे अजो छो आं सु डांढा णी ॥ ४॥ जो त्यां सुभद्रा कुहीया कुटे ॥ कुंआथी घं जति छिपाटे ॥

॥३॥ द्रोणे प्रतिज्ञा करी कीधी जी ॥ अभिमन्युने मार
वो तेणे कुं लीधि जी ॥ दुःख लाग्युं अतिशें ऊंडुं जी ॥ कीर
टी कुंवरने कांई अेक लुंकुं जी ॥ वाला साल हृदियानुं सही
कमरकुं जी ॥ कुंवर साथे न दीठी में वहु जी ॥ जो आ
वे वहु तो रहिये भणतां जी ॥ हाथ घसीशुं आपणे
वणतां जी ॥५॥ में माग्युं ते वचन संभारो जी ॥ जे
वंस राखवो धारो तमारो जी ॥ वहु आवे तो पुत्र
नो लाय जी ॥ पछी युद्ध करवा नहिं जाय जी ॥६॥ रा
च्यो नहिं रहे कोइथी पुत्र जी ॥ आपणुं भागशे द्रो-
ण घर सूत्र जी ॥ कहो राजने अेवुं जाणी जी ॥ अेवुं
सांभळीने ऊठ्यां राणी जी ॥७॥ धर्म नी पासे आ
व्यां द्रौपद तनिया जी ॥ आवी आदरे पीऊ विनवि
या जी ॥ कहोने स्वामि धर्म नरेश जी ॥ आणुं मो
कलो मच्छ ने देश जी ॥८॥ तमारो वंस जे राखवो
जाणो जी ॥ तो उत्तरा कुरुक्षेत्रमां आणो जी ॥ कंइ ज
से जे आजनी रात जी ॥ काले दिवसे दीसे उत्पा
त जी ॥ जा मोकलो सांढ्यने लेइ स्वारी जी ॥ वहुणे
आवे वैराट कुमारी ॥९॥ ॥ वलण ॥ ॥
कुंवरी तेडावो सुंदरी नाताणी ॥ ते मणे आपणा
पुत्रने रे ॥ विलम न करशो कंथ जी ॥ जे वधारो घर
सूत्रने रे ॥१॥ ७५३ ॥ ॥ कडवुं ३२ मुं ॥ ॥
राग कल्याणनो ॥ ॥ अेवुं कहीने वळ्यां पं

ચાળી, સમાચાર જ છાનો ॥ પરંતુ પાળને તેડાવ્યા
રાજે, ભૂપને લાગ્યો તાનો ॥૧॥ દ્રૌપદતનયા ભુ
ન બોલે, જે કહે તે સાચું ॥ માટે વડુને તેડાવિયે, કં
ઈ કામ નકીજે કાચું ॥૨॥ પછી સેવકને મોકલી બો
લાવ્યા, આવ્યા રાયની પાસે રબારી ॥ નીચ જાત
અમો કોણ જ કામને, રાય તમો સંભારી ॥૩॥ બેઉ
કર જોડીને રહ્યા છે ઊભા, ત્યાં નમાવીને શીશ ॥ યુધિ
ષ્ઠિરે એક પાસે તેડ્યો, સોમો નામે આહિર ॥
રાજ કહે સોમા તારે સાંઢ છે કેટલી, ઊતાવળી તેથા
લો ॥ મચ્છદેશથી વડુને તેડી, આવે સવારે કાલાપ
॥ હા સ્વામિ જ સાંઢ છે માહારે, વહાણા સોરી જાય
ઊત્તરાને તેડી લાવતાં, સંધ્યા કાળ તો થાય ॥૫॥
વળી રબારી બીજો તેડ્યો, દેવો એવું જ નામ ॥ એ રે
દેવા તારે સાંઢ છે સારી, કરે ઊતાવળું કામ ॥૬॥
દેવો કહે હું પાળું છું સ્વામિ, સો એક સાંઢ તમારી ॥
કાલ બપોરે આણીને આપું, વૈરાટ રાજકુમારી ॥૭॥
॥ ત્રીજો રબારી ગંગો રે નામે, તેને પુછ્યું તેડી ॥ એ
ત્યા તારે સાંઢ છે સબળી, જોઈ છે કંઈ બેડી ॥૮॥ સ્વા
મિ એક સેહસ્ત્ર બાંડ્ય મારે, તેમાં કેસરી નામે કહાવે
તે ઊત્તરાને ઊતાવળી તેડી, પોહોર દિવસમાં રે આવે
॥૯॥ ભાવળી રબારી ચોથો તેડ્યો, રાયકો એવું છે નામ
॥ તે આવીને ઊભો રહ્યો, કરીને ઉંડ પ્રણામ ॥૧૦॥

कहेरे रायकह सांभळे तारे, हीडे येहेली वेहेलीा मच्छ सुताने जाणी नेईञ्जे, वहाणुं वातां पेहेलीा ९९ा त्रण सहस्रकुं सांढ राणुंछु, रायको जोत्योबाणी ा मन वेगी ने पवनवेगी, रायतमथी रुंछे अगणी रीझा पूर्वथी मुकुं तोपश्चिमदिशाञ्जे, जेक दीवसमां नथा चालतो चिन्तानारे सरजी, नेतो पृथ्वीन जडे पाया ा १६ा मन वेगीने नुंदारे, जहिरावत ह स्ति नेडा पवन वेगीनी साथे मुकी, रनादेवरनो घोडोा १७ा जहियां जाणी जापुं बीतावणी, न्यारे रात पाछली पोरा नुपोने राम कुं केवुं कहुं छुंा नहि प्रगटे सुरजनी कोराा १८ा अवुं कहीने चाल्यो रजा री, रायनी शीष नलीधी ा घेर नईने मनवेगीने शीघ्र सांतरी कीधीा १९ा पाखरनाजीने पलाणमां अुं, मांहे कमखानी कोरवाणी, हीरारत्न जयेर नडी यां, नडीत्र दांतनी नणीा २०ा माणी माणक मोथ डे नडीयां, जुमखे मोटां मोतीा कुमतां लेहेके कंठ वि षेरे, दुगदुगीरहीछे उद्योतीा २१ा लीली ध्वज उपर बीराजे, घुघरा घमके कोटाा पछी असवार थयो रायको, उपकारे दुछेरे दोटा २२ा जेक रूपदी ने बीलं सुलक्षा, वणि राय नुधिष्टिर नपोा जी नुंकोई प्री छे नहिं जे, गयो रवारी जाणे ा २३ा सांढ गई सवा पोर राते, मच्छतणेरे लोचनाा

जेवे उत्तराने निद्रा मांहे, आवियुं घोर स्वपन॥
२२॥ ॥ढाळ॥ ॥स्वप्न घोर दी
माने आवियुं, अकस्मात ऊठी जागीरे॥ थर थर
ध्रूजे कंई न सूझे, अग्नि ज्वाळा लीतर लागीरे॥२
॥२३॥ ॥ढाळ ३३ मुं॥ ॥
रागसोरठी माढ॥ ॥स्वप्न मुने लाध्युंरे
॥हईया दाध्युंरे, काळजुं बाध्युंरे, स्वप्न मुने लाध्युंरे॥
टेक॥ सांभळो सुंदरीना मावडीरे॥ में दीठी कुडीत
कुवातरे॥ स्वप्ना मांहे जेवुं दीठुं छे, तारी मडा ऊत
पात॥स्वप्न मुने॥१॥ तेरुं हशे मारी मावडीरे
मुने हैये ते लाग्यो धोखोरे॥ मारो नाथ मारो जेण
गयो, कंई नव पोंख्यो रोहलो॥स्वप्न॰॥२॥ पिउ पि
उ मारा कर मडारे॥ कंई दीठुं नहीं नठारुंरे॥ मारुं
भोजन तो जेणे गयुं, जेम सुकुं वगडानुं जोर॥स्व॰
प्ना॰॥३॥ अति आहदे माळि ऊछियारे॥ पाणी सींची
वेलीरे॥ कुणी प्रगटी ज्यारे पुष्पनी, त्यारे मधुकरस्यां
ज्यो मेली॥स्वप्ना॥४॥ जाणे काजळ विनानी आंख
डीरे, केस विनानुं माथुंरे॥ मारे ते लाटे नहीं चांदलो
मारा चुडला वढाणा हाथी॥स्वप्ना॥५॥ जाणे ऊंट ऊ
पर बेरीनेरे॥ चाल्या कुंने मारो कंथरे॥ रामवस्त्र
जेह पेरीयुं, पूरवथी दक्षिणने पंथ॥स्वप्न मुने॥६॥
लोढानुं पात्रने भीरनुं भोजन, मांहे तेलनी धारे

सुलक्षानो जयो नमतो दीठो, कोटे करणनो हारा स्वप्नाथा मारो पृथ्वी पडियो यां दलोरे॥ मे आंजो दीठो सुररे॥ सरोवरीयां सोहीये लस्यां॥ कुई सु र्युं सागर नूर॥ स्वप्ना॥ ते शुं हशे मारी माडीशे ॥ जाचां कणीतक दीठां कोडरे॥ सुहरशाना जेम जो-लीयां, कुई नमाई जे जोडा॥ स्वप्ना॥ जेवीवा तकरे छे नेटलेरे॥ जेवे जाएणुं आव्युं जहाररे॥ रा यहो कहे छे राणीने, तमो मोकलो राजकुमारा॥ स्वप्नमुनो॥ यक्रव्यूह ने रची रह्या छेरे, सघला कौरव मात्ररे॥ अरजुन पधार्या संशय प्रतमां, घ कलेरी तमारो नमात्र॥ स्वप्नमुनो॥ ॥ वसण॥ ॥ नमात्र यढशे जुध करवा॥ मोकल्यो मुने महाराजेरे॥ पाछली राते पोहोंच्युं जे छजे॥ करो सासरवासानो साजरे॥ रा॥ ७८॥ ॥ ॥ कडवुं ३४ मुं॥ ॥ राग रामग्री ॥ ॥ रायफानां वयन सुणीने, जो त्यांशे तां राणीजी॥ स्वप्नतो साचां थयांरे॥ यात आज जथी जाणीजी॥ मारी उत्तरा आईजी॥ ॥ उतावणां सासरे पधारो, सजे सरवरे॥ शणगाररे॥ करमे लख्युं ते क्यांथी टळशे, भणशे तुज लरथाररे॥ मारी उत्तरा॥ रा॥ रातडी मांहे घरमराजे, जाएणुं मो कल्युं करीने ख्यपरे॥ राजशे हरजी तरो वरजी

अने थांबले तारे तपरे ॥ मारी उत्तरा ॥ ३ ॥ दुःखडां
सेहेअने नेडाह्यां रेहे अने, केहे वडावअने कांई कुडरा
सुलक्षा पांचाणी सामे उत्तर न देशो, रखे कहाव-
तां कुडुं रे ॥ मारी ॥ ४ ॥ बारणे रहियेने जुजुक-
हिये, सासु करे ज्यारे साद रे ॥ सुलक्षा हांके तर
छोडी नाखे, तो सामो न कीजे वाद रे ॥ मारी ॥ ५
॥ वहेलां थाजो उतावणां अवजो, पहोंचे नेम
स्वारां रे ॥ कुंथजीने क्षेम वधार अने प्रेम, अने लान
च्य होय तमारां रे ॥ मारी ॥ ६ ॥ रुदन करती आंसु
डां लरती, बोली राजकुमारी रे ॥ जोपटिनुं जा
णुं न मुकिये लाणुं, कयम रखु शोर्ध नी वारी रे ॥ मा
री ॥ ७ ॥ सासरवासो लावो बासो, अवुं छे मो
टांने घर रे ॥ माताने भणियांने आंसुडां लरि-
यां, बेठी साह उपर रे ॥ मारी ॥ ८ ॥ उत्तराने ली
धी उतावण कीधी, रायको वाटे नीसरियो रे ॥ सं
ढने बेडी वकुने तेडी, पण गयाणो घेर विसरियो
रे ॥ मारी ॥ ९ ॥ ॥ वलण ॥ ॥
विसरयो गयाणो ठाम अर्थ सांलरयो, उत्तरा
घघा लागी सांतरी रे ॥ रायका पटकुण कयां पडयां
कुं सासरे अणुं क्यम करीरे ॥ १० ॥ ७० ॥ ॥
कडवुं ॥ ३५ मुं ॥ ॥ राग रामग्रीनी देशी ॥
॥ ॥ जनी कांहां रे पटकुण पडियां पंथ

मांरे ॥ ह्नीहांहांरे उत्तरानुं मन गयुं हथमांरे ॥
१॥ ह्नीहांहांरे सासरडे क्षम संचयुंरे ॥ ह्नीहां
हांरे पागे लागएउं नर्थ शुं थयुंरे ॥ २॥ ह्नीहांहांरे
कुछुं पीयरनी सोत्नाग्यणीरे ॥ ज्नीहांहांरे मुने
लोक ते केहेशे अत्नाग्यणीरे ॥ ३॥ ज्नीहांहांरे
रायजादा पाछावळोरे ॥ ज्नीहांहांरे तमो वाटे
वस्त्र लेवा पळोरे ॥ ४॥ ज्नीहांहांरे रायजादो सां
ढने पाछो वाळतोरे ॥ ह्नीहांहांरे जयछे पंथ
नीहाळतोरे ॥ ५॥ ज्नीहांहांरे जंन्यो नणवे
वळ्यांरे ॥ ज्नीहांहांरे तेतो पीयरने पंथे पळ्यां
रे ॥ ६॥ ज्नीहांहांरे सुंदरीनाये सांढ मोकलीरे
॥ ज्नीहांहांरे तेतो मारगमां सामी मळीरे ॥
७॥ ज्नीहांहांरे मातायें वेणां जणवीरे ॥ ज्नी
हांहांरे वस्त्र मोकल्यां सरवे लाणवीरे ॥ ८॥ ह्न
नीहांहांरे गवाणो ज्ञे विसर्योरे ॥ ह्नीहांहांरे
ते उत्तरानी आगळ धर्योरे ॥ ९॥ ज्नीहांहांरे
पट्कुळ लीधां हाथमांरे ॥ ज्नीहांहांरे जान ज्ञवुं
सासरी जाना साथमांरे ॥ १०॥ ह्नीहांहांरे उत्त
राते व्याली हरखभरीउंरे ॥ ह्नीहांहांरे जान परण्या
पीउने नरखभरीउंरे ॥ ११॥ ज्नीहांहांरे रायजादा सांढ
हांके उतावळीरे ॥ ह्नीहांहांरे नेमनाथ जय मु
खने मळीरे ॥ १२॥ ह्नीहांहांरे च्यार घडी हडा ज्ञ

लियोरे॥ अनी हांहांरे॥ अवे रवारी रणमां गयो रे
॥४३॥ हनी हांहांरे संजय वाणी ओम कहीरे॥ हनी
हांहांरे ओ कथा जेटले कहीरे॥४४॥ अनी हांहांरे
उत्तराने आणुं गयुं रे॥ अनी हांहांरे जेटले सै
न्यमां शुं थयुं रे॥४५॥ ॥वलण॥ ॥
सैन्यामांहे शुं थयुं॥ ते संजय वाणी ओच्चरे रे॥
अभिमन्यु रणमां चढ्यो॥ ते सामर्थ्य केवी करे रे॥१॥
॥टीक॥ ॥कडवुं १५ मुं॥ ॥राग
गोडी॥ ॥संजय कहे नृपती सुणो॥ म
हिमा कहुं सुभद्र तणो॥ पाछली रजनी रही घडी
चार॥ त्यारना उठ्या क्षत्री कुमार॥ अभिमन्यु
ना सखा ने सार॥ ते सर्वे उठ्या तेणी वार॥ मन
मांहे समरी मोरार॥ रणमांहे जवानी रधार॥
रा पछी दंत धावनने कीधां स्नान॥ दीधां जज्ञ
ननने दान॥ राय युधिष्ठिर जेता वाट॥ न आवी
वहु ते थाय उच्चाट॥३॥ सुभद्रानो पंथ जुवे॥ न
आवी वहु ते कोणे जुवे॥ जग्यो अभिमन्यु उताव
ळ घणी॥ संभाळी वेणा जटकर्म तणी॥४॥
लावो भाता कवच ने टोप॥ मारे छे कौरव पर कोप
॥ जाव जेक जेकले रणमां हणुं॥ कुंजर दोर्युं कुंड
पदी तणुं॥ पा छे जाणस युधिष्ठिर ने जडु॥ जेम
लना पाके साछे सहु॥ हवे लई शकाने आपुं आंध

२॥ चक्रव्यूह जीतवानो भेदीं भार॥३॥ कहे अनु
नी ल्यो आपुं आयुद्ध॥ गर्भ घरमां नहिं शरीर शुद्ध
॥ अरे दैव हवे शुं थशे॥ चक्र न आवी ते विघ्न कशे
॥४॥ संताडी आयुद्ध जोणवा नयां॥ जेम तेम वा
र लगाडे माय॥ अभिमन्यु कहे सुणो मावडी॥
शी तुने वार लागे छे आवडी॥५॥ संग्राम करवा थि
य असुर॥ कौतक करशे माहु सउ सुर॥ कहे शकाले
सुभद्रे शुं भज्यो॥ जीधो मारे आवी नवरोझ्यो॥
६॥ एवुं कहीने आघो पज्यो॥ लई आयुद्धने पा
छो वळ्यो॥ पेरयुं कवच सज कवरजी॥ थनार वा-
त भेजाटे लजी॥७॥ लीला अश्वने लीलीधव-
जा॥ सारथी जे कीधो रथं सज॥ जडकुटीये आंध्यो
अणकुशी॥ चढ्यो रथपर जेम शोले शशी॥
शी॥ जेवे प्रगटे भास्करना कर्ण॥ ते वेळा नम्यो
जई धर्मने चर्ण॥ शुं धर्म धोरिंधर जेशी रह्या॥
जो सामा शत्रु तत्पर थया॥८॥ आवो इडाउ
ल्या दीकरा॥ तमो शत्रूने जीतशो खरा॥ हवे घे
हला थाओ सघळा जेधा॥ एवुं कहीकरयो सेना
शोधा॥९॥ जओ कुंवर कुताने पाये लागवा॥
संग्रामनी आज्ञा मागवा॥ एवुं कही मोक-
ल्यो कुमार॥ चक्र अरथे लगाडे छे वार॥१०॥ यु
धिष्ठिरने मन अेवी वात॥ लागे वार रखे कशे मा

ता॥ ने आशिरीरा वचन कहे सतीा॥तो कुंवर न मरे
हो घंनी वतीा॥२॥ अभिमन्यु कुंताकने गयो॥ पा
अे लागीने उभो रह्योा॥ चक्रावगढ लेवाने हुं जा॥
मुने आज्ञा आपोने आजा॥२॥ द्रोणे प्रतिज्ञा क
रीछे घणी॥ मातामुने मारवा तणी॥ पण तेथ
की बीहीतो नथी कुंया॥ अेलिमुक मुजने करी रुय
॥३॥ ज्यारे अेवुं जो त्योरे भाणा॥त्यारे कुंताने पुं
पेटमांकाणा॥ जेवारे आदरियुं छे द्रोण॥ तो हवे कुंव
रने राखे कोण॥४॥ नरनारायण जत्यो नथी॥
कौरवे कपट कीधुं सर्व थी॥ ने मुकीने गया द्वाराया॥
तो कु जेनी करशे सायो॥५॥ वळी दल्लो कुने जे
कौरव करे॥ तो अभिमन्यु मार्यो नव मरे॥ पछी स
तिये तेड्यो पोताकने॥ आव्य रक्षा बांधुं हुं तने॥
र॥ ॥घलण॥ ॥आव्य तुजने र
क्षा करूं॥ पण राखनारो तो श्री हरिरे॥ जन प्रेमानंद
अेम कहे॥ पछी रक्षा कोई पेरे करे रे॥ रीा८॥ पा ॥
कडवुं ३० मुं॥ ॥राग मेवाडो॥ ॥
कुंता कहे छे जो कुंवर मारा, रणमां तेने देवा सहा
य॥ मुसल्के महादेवनी रक्षा, त्रगुटीये अंबाय
॥१॥ कपोले ब्रह्माणी ब्रह्मानी रक्षा, नयणे नयणीये रु
॥ जंघे जिह्वानी भांपडीये रक्षा, श्रवणे रामण सारिंगधं
र धीरा॥२॥ दंत दीनानाथ रखवाणा, रसनाओ

रणछोडजी कहे राजेंद्रमणनो स्वामि, स्कंधे देव
तेत्रिस कोडजी ७ पेटे रक्षा पंच[1] कन्यानी, वांसे
वासव[2] धीरजी कटीए कुसीक ऋषीनी रक्षा, हस्ते ह
नुमंत कपीशजी ८ चरणे चार दिवस रजवाणी
जळवाणे अमर ईशजी अंधारे शेषनागनी रक्षा
बेदु धरने शीरजी ९ सरवांगे सोमनी रक्षा,
दिवसे दिवाकरजी आयुध सरवे अंगे न अडके,
क्षमा करोने अमरजी डा लोह काष्ट ऊछके ने अग्नि
तेनहिं लेहे अंगजी ध्यान धरने धरणीधरनुं,
सघात रेहेने संगजी जामे घणुं धीरने साहेर रा-
जो, नासिका जे नवकुणनागजी मारगे गणप-
ति तुने राखे, युद्ध राजेयागजी दा अस्त्र पारव-
तीनी रक्षा, रोमे तार अढारजी कुंता कहे छे अरे
कुंवरजी हवे युद्धने संघारजी ७ सात तांतणा
सुतरना बांध्या, पछी वळाव्यो कुमारजी जेवे श्रा
वणनुं रूप धरीने, सामा आव्या विश्वाधारजी
१० हाथमां लाकडी झाली करजो, काया कीधी घरडी
जी कडकडाट हाडकां वागे जी ऊठता दांत कडकडी
जी ११ मारगमांहे अभिमन्युने, मोहन आवि
मळियाजी हाथ झाली हरि एम बोल्या, क्यांजा
ओ छो तमो बाळियाजी १२ हांडोरडा जाकोणे बां
ध्या छे, कुं आये छे तावनी डरेणीजी तुं सरजो

१ पांचसतीयोनी.　　२ ईंद्र.

नेक्षो थयो रोगीयो, देखी मुने अदे छे करेणीजी॥
४७॥ पछी अभिमन्यु ओम ओचर्यो, अेवुं बो-
ल्या कुंवर रायजी॥ हुं नवी धुं जुद्ध करवाने, रक्षा बां
धी छे कुंता मायजी॥४८॥ अेवां वचन सुणी कुंवरके
रां, कृष्णे मुरछा आवीजी॥ अरे पापी अेवुं बोल्यो
वचने आंतरडी दाधीजी॥४९॥ पिता तारे भण लो
कने, धनुष्ये टंकोर्युंजी॥ अरे अभिमन्यु आलपथी
तें, नाम अरजुननुं बोळ्युंजी॥५०॥ मत्स्यवेधने
बांध्य वन आव्युं, वणिजी त्यां श्रीरांगुरायजी
॥ ते वेणा अे नोती बांधी, अरजुनने रक्षायजी॥
५१॥ कूत पेट पड्यो पारथने, ज्यारे जीतशो देसी
साडुंजी॥ अमो तो परमारथ कुं छुं॥ पण कुजलाज
रीतां धुंजी॥५२॥ कुंताथी रीखु मरता होय तो, रक्षा बां
धे नीकुळ सहदेवजी॥ तारो बांक कशो नथी, छे छेक
रवाडीनी टेवजी॥५३॥ मामो तारो भणशे तो, दुः
खारी लुगडीशाजी॥ अरजुन तो अद कुं नहि करेप
पण छे दशो तारुं शीशाजी॥५४॥ कहापीतुं कौरवने
जीतेशा, करीने संग्रामजी॥ तो तुजने को नहि बखा
णे, थाशे डोशीनुं नामजी॥५५॥ अेवुं सांभळी अ
भिमन्युजे, तोडीनाख्या तंतजी॥ धन धन कही अेर
वामांहे, अंतरिक्ष कपालगवंतजी॥५६॥ आनंद पा
म्या अवधि नारी, ने रक्षा कीधी दोरजी॥ अखानो

मार्यो मरत नहिं ते, हवे सुणे नृपो नमनो कह्युं॥२३॥
॥अभिमन्यु पाड्यो संग्रामे, न प्रीछ्यो कांई कपटजु
॥ब्राह्मण ते भगवंतने भण्या, सांभळ्युं मान्युं सुभ
टनुं॥२४॥ ॥वलण॥ ॥सुभटे
सांभळ्युं मानीयुं, कुंवरते रणमां पणेरे; जन प्रेमानंद
एम कहे॥ उत्तरा सामी थी पेरे भणेरे॥२५॥क
॥ ॥कडवुं॥८३ मुं॥ ॥राग॥राम
ग्री॥ ॥सासु जुए छे वाटडीरे॥ उत्तरा
रोतव आवीजु॥ रजारी वेरी थयो के, वालकरम
ने लावी॥ सासु जुए छे वाटडीरे॥उत्तरा॥टे॥
वायदो वित्यो नीसां तणोरे, ऊग्यो जो पेलो भा-
णजु॥ हवे पुत्र राख्यो नव रहे, जोशुं करशुं भगवान
॥सासु॥उत्तरा॥२॥ युधिष्ठिर दुःख मन धरेरे॥ ते
णी आपडी वाररे॥ अवे कुलाकनेथी जावीयो,
अभिमन्यु कुमार॥सासु॥उत्तरा॥३॥ जोद्धा कहे
म उत्तारत्यारे, धरोने आयुद्धजु॥ अरे सेनापति
शुं जेरी रह्या छो, हवे नीश्चे करवुं युद्ध॥सासु॥उत्त
रा॥४॥ लाव्य सारथी रथनेरे, कहेतामांहे लाव्यो
जु॥ सेन्या सरवे तत्पर थईने, सेन्यापति ते आ-
व्यो॥सासु॥उत्तरा॥५॥ पछी युधिष्ठिर युद्धे चढ्या
रे, आन वात विचारीजु॥ नीरख्युं ते दणशे नहिंरे,
करता हरता मोरारी॥सासु॥उत्तरा॥६॥ नीर

घोषनीशानो गडगडेरे, ध्यन्न फर फडायजी॥वीर
णार्ग नफेरीनवनवांरे, नोबत झणझणाया॥
सासुजीउत्तरा॥३॥कुंभ्यो घोडा मुखगाजतेरे॥हे
षारा रणतुरजी॥लोहमय बकतर पेहेरीयांरे, शां
ढ्याछे रणतुरा॥सा॥सासुजीउत्तरा॥४॥हंसलाकालाअ
रबीयारे॥हयफरे हणहणाटजी॥काबरा कच्छीने
दरणियारे॥ध्यालेछे रणरणाट॥सा॥सासुजीउत्त
रा॥५॥वायुवेगीने वां दीयारे, लसानाहेनायता
जी॥पीणा पाखरिया पोपटीरे॥पारेवा पाणीपंथा
॥सा॥सासुजीउत्तरा॥६॥घुंटघोडाने गंगाजवारे
॥गोरा ध्यालेछे घेलाजी॥उंच्याउंट मुछाने खास-
बियारे॥नणे ध्यालेछे तणनारेला॥सा॥सासुजीउत्त
रा॥७॥हाथी अकु आगण करयारे॥उपर शोभेछे
अंबाडीजी॥ते लेईने आंसु लरे छे, सुलसा ने माडी
॥सा॥सासुजीउत्तरा॥८॥रा॥ माटे बहु नाथियांरे, ल
यछे कंथ तमारोजी॥मणिने वंस वधारतांरे, मानु
नि लतो अमारो॥सा॥सासु॥उत्तरा॥९॥निकुण साह
देव तेडीयारे॥सुलसाजे तणी वारजी॥मारा कुंवरने
कोछे नहिंरे, जेह तमारो आधार॥सा॥सासु॥उत्तरा॥
१०॥मोरारी मुकी गयारे॥हिरोछे कांई जेह गमतुंजी
॥पुत्रनुं पराक्रम चाधियुंरे, ते अमे नथी समतुं॥सा
सुजीउत्तरा॥११॥ हियर तम आधारेछे हिरोरे,

अवुं कहीने रोषे भर्या ॥ निकुळ सहदेव संग्राम सार ॥ जा
सुधां ते लोपे ॥ सामु ॥ उत्तर ॥ ९ ॥ पछी चढी सैन्य
पांडव तणीरे, बहु परे वीर विशाळ ॥ भ्रम्यां डंतो गा
जतुं थयुं रे, ढुंकुली त्यांहां गाजे ॥ सामु ॥ उत्तर ॥ १० ॥ ग
लीम युधिष्ठिर ने सालकी रे, वळी द्रष्टद्युमन भर्या ॥ पे
र रथीनां लुंपछे आगळ, चाले सुर अलिमन ॥ सा
मु ॥ उत्तर ॥ ११ ॥ वैराट द्रौपद करी पतिरे, पुंठे कुंती
नोनब ॥ पांच पुत्र द्रौपदी तणा रे, ते चाले आगळ
लई होन ॥ सामु ॥ उत्तर ॥ १२ ॥ निकुळ सहदेव
सोहे ऋषारे ॥ सुलट ने कर भाला भर्या ॥ जेकोरी हस्त
उवे, आगळथी ते पाळा ॥ सामु ॥ उत्तर ॥ १३ ॥ ॥
वलण ॥ ॥ पाळा ने असवार सरवे ॥ सैन्या
जणी पंथे पळीरे ॥ दिवस घटिका च्यार चडतां ॥ मा
रगमां उत्तरा भणी रे ॥ राग रटी ॥ ॥
कडवुं ॥ ७१ मुं ॥ ॥ राग न लनीयाल ॥ ॥
भणी महेला मारग मांहे, वाहन विना पाणी ॥ सक
ळ सैन्याने जोवा लागी, जेम मुंज मृगली आणी
॥ १ ॥ हणहणाट करती हय हस्तीनी, डींडती दीठी हार
॥ तेना असवार सवी अचरत पाम्या ॥ नर्ख्यो नीरखी
नीरधारा ॥ २ ॥ जोइ मात्र जोतां मोह पाम्या ॥ थयो
दिग्ने मानव काम ॥ पञ्यां भीत्तने माजमा पडिया,
पधुरीब लगाम ॥ ३ ॥ रथी सान करे सारथीने,

उत्तराअभिमन्यु विहारकरेछे.

हयहांको प्रेमद्य पास्या। मेल्ह्या सारथी स्थीर थयारे
रीरे। पड्या परोणा ने रारी।१४। वाजीत्र सरवे रह्यां
वाजतां।। राज अबोले छाना।। वगाडनारा अशुद्ध
करीने, छुटे प्राण पोताना।।पा विप्रीत ध्वजग्र-
ही सेवके, ताकुडी अजो डेंथी कीधी।। पाणा मोहपामी
पड्या प्रथ्वी, जणे मदिरा पीधी।।१५।। को तण अश्व
सेवके मुक्या, हस्तीथी मावत पडिया।। मांहोमांहे
हस्ती घोडा, सामा सामी अडीया।।१६।। सात क्षोणी
दळ मोहुं रे सरवे, देखी उत्तरानुं रे अंग।। वाहन छु-
ट्यां करे कीकियाड, पड्यो सैन्या मांहे भंग।। टाने
छ उपर थई अछ अनजे, अश्व हिंडे ताणी।। अचण
सवळी सेन भंडाण्युं।। वात कोअे नव जाणी।।१७
राय युधिष्टीर थया औसा।। जाण्युं आव्या पितराई
तलीभ साजकीने सैन्यापतिरे, गया आगण धाई
।।१८।। रायमाया रे उलट सन थई आव्या, कुंठके वाह
न वडीयां।। अेवे अभिमन्युने उत्तरा राणी, अ-
तां दृष्टे पडियां।।१९।। अभिमन्यु अे उत्तरा निर
खी, उत्तराअे निरख्यो अभिमन।। नरनारी अेवी
रूपवखाणे।। ब्रह्मा तुजने धन्य।।२०।। अन्योअ-
न्य मिट मळि रे।। ओळखे नहि कोइने रा। अने तां अ-
तां तृप्ति न पामे, मंद ज्योत जुगम मोने।।२१।।
उत्तराअे अभिमन्युने देखी, नैणे भरियां आंसु।।

आधा स्वामिनो हाथ न आव्यो, अवतार सीधो
हांसुं ॥ ३॥ हरिहर ब्रह्मा जे मणीने, जे पुरुषने छे घ
डी जो ॥ ४॥ पर वरणुं शरीर नरनारीनुं कनकनी जोडे म
ढीयो ॥ ५॥ धन कुंज ननेता केरी, धन कुटुंब परिवार
॥ धन्य नारी वृतकरनारी, तेने जावो होल रथीआ
रडा ॥ मे पापणीये कांई पुन्य न कीधुं ॥ तो आवो स्वां
थी स्वामी ॥ जेम उत्तरा दुःखने धरती ॥ पछी सामे
मोह्यो स्वामी ॥ ७॥ अलिमन्यु मन विमासे, कोण
हरी जे नारी ॥ जेना रूप आगळ छे इंद्राणी, कुमकार
ती लय करी ॥ ८॥ महा मोटा जोगेश्वर सरखा ॥
जे आगळ थाय आधिन ॥ मृगनयणी अपछरा थकी अ
न ॥ अथवा लाणे मीना ॥ ९॥ फेरी वेरी स्वामा तोरे
वरणे ॥ विषधर राज थाके ॥ समाचार पुछुं स्यम जेन
॥ येणे हीरी ॥ विंटयो ककोर ॥ १०॥ ॥ वलण
॥ ॥ विंटयो काकीयारे पासे ॥ स्यम जोल
वुं नारीरे ॥ पछे युधिष्टिरने समाचार पुछो ॥ जन्या
मुकी विसारी रे ॥ री ॥ ८०॥ ॥ कडवुं ॥ ४०मुं
॥ ॥ राग केदारो ॥ अलीमन्यु
अमओयरेरे ॥ धर्मरायरीं विनती करेरे ॥ कोण
परयरे पंथमां प्रेम हारे ॥ १॥ कपट लावते मुजने
नथी ॥ जे अ जणा जावी कयां थकी ॥ सर्वथा
सणीनुं मन न पाम्युं मुझारे ॥ २॥ ॥ टेक

।।   ।।सुख पाम्यारे मन विषे, द्रोपदी रामानुं
रुपा।। अभिमन्युनां वायक सांभळीने, ओ त्यां यु
धिष्टिर भूपा।।३।। भूपति कहेरे भत्रीजने, भाम-
नीछे तारी।। उत्तरा अेवुं नाम अेनुं।। वैराट रा
यकुंमारी।।४।। अेह तुजने नथी ओळखती, रही
छे मीट ने मांडी।। में तेडावी वेगे करीने।। मोकली
ने रांढी।।५।। वात सुणतां थयो विस्मय।। नैणे
भाळ्यां जळपूर।। दीठी कांन्ती कमळा केरी, कुंअर थ
यो कामातुर।।६।। सेना सरवे चालती कीधी, रण
रथ युद्ध दुमना।। युधिष्टिरे ते मारग मांहे, तण
युं रीपिर लोचना।।७।। धर्म राया गया रणमांहे
रह्यो बर्ठ संग्राम।। तज्या मुकी अभिमन्युये
बृह पाम्यो छे काम।।८।। उत्तरा आवी अंतःपुर
मां, दीठो सुंदर स्वामी, में कोण पुन्य पूरवे कीधां ने
स्वामी आवो पामी।। ना हर्ष आंसु आव्यां नै
नोने, मळवा कीधा काटे।। अरे दैव तें आरुं की
धुं, वियोग पाड्यो शा माटे।।१०।। संजय कहे सां-
भळिये राजा, धृतराष्टर राजना।। पछी अभि
मन्युये उत्तरा नारीने, आपियुं रतुदान।।११।।
त्रुगम घडी त्यां रम्यो भेद्यो, करी स्नान सज्यां
आयुद्ध।। कहां जननी छे तारी आंसा, कुलवि
छु करवा युद्ध।।१२।। कुडी कंन्या, कुडी कंन्या, परण्यो

त्यारे कह्युं श्रीहरि ॥ तेटला माटे प्रेमदा में, तुजने
मुकी परहरि ॥ ६॥ वि धाता जे जे लख्युं छे, ते आग
णथी थाय ॥ आळ मेणाप हवो आपणो, तेकरतां
कलोल नल्लय ॥ ७॥ जे आवी तुजने लएीके
तती, श्याम रहे विजोग ॥ सुख प्राप्ती हवी हमणां
ज्यारे टळ्या करमना लोग ॥ पा ॥ ॥ वळण
॥ ॥ टळ्या कर्मना लोग महेला ॥ जेवुं क
हीरण चालीयो रे ॥ उत्तरा जे अलिमन्युनो ॥ थ
रीने छेडो झालीओ रे ॥ ८॥ ढाळ ॥ ॥
कडवुं ॥ ४९ मुं ॥ ॥ राग कहारानी चाल
॥ ॥ जेम जोयुं उत्तरा नारी ॥ स्वा
मी वात सांभळोने मारी ॥ अवतार निरगम्यो
आणे ॥ समागम सरज्यो आ काळे ॥ १॥ पातळि
या पीउजी मारा ॥ तम लेंग नथी कुं हारा ॥ मारां
प्रगटयां करमनां करतुं ॥ बेकुं रांकडी ने तमो लखतुं
॥ २॥ आपण केटले दहाडे मळियां, ॥ दुःख आलि
तरनां टळियां ॥ रही प्रीत जडी पछे थावा ॥ पण
नहिं दीठ तमने जवा ॥ ३॥ नारीने नाथजी धन्या
सुखे पाणे ने आपे अन्न ॥ लाड आप मामो ने म
डी ॥ घणुं करे तो पेहेरावे साडी ॥ ४॥ सासु ससरो
ते सणी यणी माटे ॥ जाकी नहिं को सासरीआंनी
वाटे ॥ नणदी दीयर ते मन लएे ॥ जेने कंथ विना

शोणं माने ॥ पा धनार करी ते देहरुं थावा ॥ पण भ
क्षिहेणीं तमने भया ॥ रुं जीभ युद्ध करीने थाक्या
॥ शभ करशो तमारा रे काका ॥ ६ ॥ तो तमारे शाक
ने वढवुं ॥ जांघी जाकरी कौरव पर चढवुं ॥ भ्यारे जेम
कह्युं शीर नामी ॥ त्यारे बोल्यो अलिमन्यु स्वामि
॥ ७ ॥ मीथ्या करवी मन अलिलेखा ॥ नहि रणे करम
नी रेखा ॥ भले करी पेसे कुंभरना ढंता ॥ तो चरणनमु
कु भगवंत ॥ ८ ॥ शरीर थई भय युरे युर ॥ तो चरण
नव मुकै सुर ॥ भुला अेकवार छे रे मरवुं ॥ तो संग्रा
मथी शुं रे ओसरवुं ॥ ए माटे प्रेमदा पालव मुको ॥
तमो चतुर थई केम चुको ॥ ९ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ चतुर थई मां चुको तमो ॥ भव भव घे
र कुल गरे ॥ छेडो मुकी मच्छ सुता जो ॥ आली घोड
लीआनी वागरे ॥ १ ॥ भैरवी ॥ कडवुं
४२ मुं ॥ रागवेराडी ॥ कुंतो
युद्ध भया नहि हेणीरे ॥ हो सुलक्षणा भया ॥ तमो
वाघो तो वीज घोरी पीळींरे ॥ हो सुलक्षणा भया ॥
तमो चालो तो राघवजीनी आणरे ॥ हो सुलक्षणा
भया ॥ तमो चालो तो काढुं मारा प्राणरे ॥ हो सुल०
॥ मारा शरीरना शणगाररे ॥ हो सुलक्षणा ॥ मारा
कंठना कायण हाररे ॥ हो सुलक्षणा भया ॥ टेक ॥ ॥
॥ पानथ पिला नथी तम पारे ॥ नथी श्री हरजी माम

रे॥ द्रोणगुरुनेत्रण जोद्ध नजुसे, अबुं छे तेमना
सामारे॥ हो सुलक्षणा॥११॥ अणचिनानेवुं अणसर
स्वामी, टोणा वपूरी जेम हरणीरे॥ कोने आधारे
मुकीने अवछो॥ आकीया अनमनी करणीरे॥ हो
सुलक्षणा॥१२॥ कर्म अ माहरूं अेवुं अ पांडुने, अ आवी
कुआगले हनरे॥ स्वामि जे मारा युद्धे संधारे, मु
नेरोती मुकी छो केम वनरे॥ हो सुलक्षणा॥१३॥ वैरा
ट मारो पिता कहिये, सुदर्शना मारी मातरे॥
में तो तमने अवजोणपीया, अ्यारे आव्यो चोरी
मांहथीरे॥ हो सुलक्षणा॥१४॥ अरजुन सरखो
नसरो मारे॥ सुलक्षा सरखां सासुरे॥ कृष्ण स
मा मामो जे मारे, रणवट अव्यो ते हुं सुरे॥ हो
सुलक्षणा॥१५॥ अरजुनना तमो नंदन कहावो
वसुदेवना पुत्रीअरे॥ कृष्णना तमो भाणेज कहावो
॥ लीम तणा अत्रिअरे॥ हो सुलक्षणा॥१६॥ रोण
कणानो जेम चंद्र सोहे॥ तेवी रीते तमारीरे॥
अेवुं हस्तीनापुर बेसणुं तेवी, कुंअर घांगजनो
रीरे॥ हो सुलक्षणा॥१७॥ राअंइस तमने अणीमें
कर्यो तमारो संगरे॥ अने अणतभग आपडो तो,
केमे न अरपत अंगरे॥ हो सुलक्षणा॥१८॥ कौरव
ऊपर कछु लेईने, अमो छो जुद्धे आजरे॥ अमथुं
आपणवढीने मरवुं॥ तमको लोग वरीराअरे॥

होसुभद्रानाबालमोसधारो स्वामी युद्धनेरे,मुने
सोंपी तेकोने हाथरे॥वचन सांभळीउत्तरा केरां,बो
ल्यो अभिमन्युनाथरे॥होसुभद्रानाजयाछ॥ ॥
राग धोळनो॥देशीजीजी॥ ॥गोरी मारी मे
लो घोडीलानी वागरे॥कुंवर रावतणीरे॥चतुरा
नारीरथ चलण दो मागरे॥कुंवरी रावतणीरे॥प्या
री मारी मारगमां रीद पलवोरे॥श्वसुर सुता सात
पेढीनेरीद लबोरे॥कुंवरी रावतणीरे॥टेक॥ ॥
१॥तने शने नारी मुजने रोको छो,हवे स्युं तेकेंठ पेरे जय
रे॥युद्ध चढयो जम पाछो वळुं हुं॥मारुं मांसरीय
ळ न जायरे॥कुंवरी॥२॥युद्ध करीने संजयाजे आवुं
॥नहिं केरवुं कु मनरे॥कर्ण द्रोणने कुशोणी जावुं तो,
कु अरजुन केरो तनरे॥कुंवरी॥३॥आवडुं रूप में तो
तो तुं जाणशुं॥सांभळने मुज नाररे॥कासेकुंदिने
आव्यां होतसो॥नवलल कुं रणमो जररे॥कुंवरी
॥४॥जुद्ध करवा कुंतो जईशुं,जेकु वार लावे जगदी
शरे॥मोराण नई पेहेलुं उलड कडकुं तो,छेहुं मा
माडुं रीशरे॥कुंवरी॥५॥मामाजे मनगमतुं कर्युं
छे,मने पाटा बांधी परणाव्योरे॥कुडी छे कन्या जेम
कहीने,प्राण पोतानो जयाव्योरे॥कुंवरी॥६॥युद्ध
करवाने असुर थायछे॥सांभळो स्यामा वात्तरे॥र
णवट थीजे पाछो वळुं तो,मारां लाजे मातने तातरे

॥कुंवरी॥४॥ के वळक्षत्री थई पाछो वळुं तो, मारे रङ्
ने कोई न लजयरे ॥ जिउं जाण्युं छे में सभानी मध्ये॥
गोरी लोक हसावत थायरे ॥कुंवरी॥५॥ युधिष्टिर
मारी वाट जोता हशे॥ सांभळने मुज नाररे॥ युद्ध
थी उगरश्या तो आवी मळीशुं, नहिं तो पेले भवता
ररे॥कुंवरी॥६॥ वचन सांभळी वरजुकेरां ॥ गभ
राई न खुले पंथरे॥ रूदन करी करी पालव झाल्यो,
मुने मारीने जाव मारा कंथरे ॥कुंवरी॥७॥ ॥
देशी कुरा॥ राग परजीओ॥ ॥मुने मारीने
रथडा खेडरे ॥आणा॥ राजा जरे॥ मने युद्ध ते साथे तेड
रे॥आणा॥ राजा जरे॥१॥ आपण सरखा सरखी जोडरे
॥आणा॥ मने जुद्ध जोयानो छे कोडरे ॥आणा॥ शणगा
रा जावो कुंथारूं हथीआररे ॥आणा॥ राजा जरे ॥ कुरू
कौरवनो संहाररे ॥आणा॥३॥ छांडी जुध वणो
घेर आवरे॥आणा॥ मारा आपनुं आपावुं राजरे
॥आणा॥ जो नारी केरी समूणा कहाडरे ॥आणा॥
रथ उपर देह पछाडेरे ॥आणा॥५॥ मारूं जोवनी
युं लरपुरसे॥आणा॥ मने मेलीने चाल्या दूररे॥आ
णा॥६॥ में तो शोरे कीधो अधर्मरे ॥आणा॥ मारे कि
या जनमनां कर्मरे ॥आणा॥७॥ में हेंतो वेलो वधतां
तोडीरे ॥आणा॥ में तो धावतां धेन वछोडीरे ॥आ
णा॥८॥ में तो वेहती नीक [illegible] दीधो फोगरे ॥आ-

जाराजरे ॥ जीला वनमां मेली आगरे ॥ आणा
॥ ए ॥ में तो सुतां गाम बजाव्यां रे ॥ आणा ॥ में तो
कुडां कलंक चडाव्यां रे ॥ आणा ॥ ७ ॥ पछी बोल्यो अ
भिमन रे ॥ घेलीराणीरे ॥ तमे वात विमासो मन
रे ॥ घेलीराणीरे ॥ १ ॥ मारा सरआलाई जंघ देछे
रे ॥ घेलीराणीरे ॥ नारीते नथी तारे लेछेरे ॥ घेली
राणीरे ॥ २ ॥ मुने पाटा बांधीने परणाव्योरे ॥ घे
ली ॥ कुडी कन्या कहीने समजाव्यो रे ॥ घेली ॥ ३ ॥ कु
पकु तो नहिं लुलुं मन मांथी ऊसरे घेलीराणीरे ॥
मामा कृष्णनो जने वंसरे ॥ घेली ॥ ४ ॥ पछी बो
ल्यां उत्तरा नारीरे ॥ आणा राजरे ॥ स्वामी वातसां
भलो मारीरे ॥ आ जाराजरे ॥ ५ ॥ मुने नथी सुजतो
कोई पंथरे ॥ आणा राजरे ॥ मुने मारीने जजो मा
रा कंथरे ॥ आणा राजरे ॥ ६ ॥ ॥ वलण
॥ ॥ मारीने जजो मारा कंथ ज्ञान
हिं तो तेडो साथरे ॥ मच्छ सूता चणी जोयरे ॥
स्वामिनो झाली हाथरे ॥ १ ॥ ८६ ॥ ॥
कडवुं ॥ ४७ मुं ॥ ॥ राग धनाश्री ॥ ॥
पीउडीएं धारीरे थारो ॥ आजनी रजनी कोई पेरे ज
रो ॥ पीउडीएं धारीरे थारो ॥ टेक ॥ ॥ रीनाने सा
वढवाड करो, चक्रावोते जीतयो कपरो ॥ तमे कनु
छो नाहाना आणा ॥ मारे मारा पेटडीआमां कूण ॥

पीउरीयुं थारीरे थारी॥ गढ ने मुजे रह्या छे द्रोण
॥त मनने कृत्यानुं कस्युं छे पोण॥ प्रतिज्ञापण रो प्र
तिपाळ॥ माटे मारा पेटडीयामां कूणा॥ पीउरीयुं
॥२॥ शकुनी कौरव पापी कर्ण॥ जेने दीठे पामीये
मर्ण॥ दुष्टने दया नहिं रे मराण॥ माटे म्हारा पेट
डीयामां कूणा॥ पीउरीयुं ॥३॥ जेन्द्रथ सरखा जो
धा छे जबा॥ महा भयानक छुरी स्रवा॥ कृतवर
मा छे कृतांत काळ॥ माटे मारा पेटडीयामां कूणा॥
पीउरीयुं ॥४॥ कौरव साथे दुर्योधन॥ मननो मेलो
दुराचारीजन॥ वडुवा मोटा जेना वाण॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूणा॥ पीउरीयुं ॥५॥ अश्वस्थामा जे
द्धा माहा मत्ता॥ वनीसींह सरीखो छे रोला॥ लम
ने नाखरी शरनी जण॥ माटे मारा पेटडीयामां कू
णा॥ पीउरीयुं ॥६॥ आण के रोधरसे परस्ना॥ ज
त्रीस अंधाधूने उजेरा पात राजन्याजनी घड
री जाण॥ माटे मारा पेटडीयामां कूणा॥ पीउरीयुं
॥७॥ आयुद्ध धारा रे हैरी वस्सी॥ लूंगण मुशळ
गदा खडग करशी॥ ते वेणा रीकरशो स्वामिन्याळ
॥ माटे मारा पेटडीयामां कूणा॥ पीउरीयुं ॥८॥ का
करीतो अल्प सगाइ॥ जर अर्जुन होयतो जाय
धाई॥ नथी पांसे मामा श्रीगोपाळ॥ माटे मारा
पेटडीयामां कूणा॥ पीउरीयुं ॥९॥ जांगडी मारी

जमणी झाल्यो॥ दुहीया मांहे दुःखे साले॥ कुंडे घोडे
ओरीरा संजयाझाणा॥ माटे मारा पेटडीया मांझूण
॥पीउशिंु॥१०॥ ॥वलण॥ ॥
संजयाझाण कुंडे घोडे ओरीरा॥ घडीएक ते जुगजे
वी थईरे॥ नीमेष नहीं मळेज नेणां, जोई रही
रे ओणी छबीरे॥१॥ढाळ ६॥ ॥कडखुं॥क
मुं॥ ॥राग सामेरी॥ ॥उत्त
रानां वायक सांभळी॥ अभिमन्यु बोल्यो तव
पणी॥ मारा समजे आंसुडां भरो॥ कांजो आंपु
राती करो॥१॥ तमो छोज शुद्ध क्षत्राणी॥ नव घटे
आवी कहेवी वाणी॥ रणथकी ते शुं रे ओसरवुं
महेला एक वार छे मरवुं॥२॥ तमे आज्ञा आपो
एवुं जाणी॥ पछी बोलीयां उत्तरा राणी॥ म
न छे तो पीउजी पधारो॥ सामा शत्रुने जई मारो
॥३॥ तमारी माताने लाग्ये करजे॥ ने शत्रु होय ते
मरजे॥ तमे जुद्ध पणे जीरे जजे॥ ने था अहिंछो
ते वात नहीं थाजे॥४॥ कंथे जकुण ने दीपावो॥ जी
रे उपराज घेर आवो॥ एवुं कहीने पाए लागी
॥ पीउजी चाल्यो ते आगना मागी॥५॥ प्रेमदा
पुंठ जुवेती॥ पडे आंसुडां जाणे मोती॥ बाला-
जीनो धांसो न समाय॥ हरी जुए तो बाहु थाय
॥६॥ वलण॥ वार घणुं ले करी॥ रोती मंदिर जाए

तेहरीनैणे आंसुडां मेल्यांछेरेडी॥ पछीसासु
ओलीधांछे तेडी॥७॥ लेट्यां सुतडाने पांपाणी
वकुनम्यां तेहेडने वाणी॥ हवे अलिमन्युं रण
मां चाल्यो॥रथप्रहारे मणीधर हाल्यो॥८॥
त्यार पेहेले सेन्यां आथडी॥सामा सामी हरड
रह्यां थेडी॥कुंत्ती राव्ह अकुशडगडे॥ न्यमसे
घ अषाडो घरहडे॥९॥ ॥चलण॥ ॥
घरहडे सेना मेघनी पेरे॥राव्ह लई पोथ्यो ग
गनरे॥ अेम कौरवनो कुंपावतो॥ आवियो अ
लिमन्युरे॥१०॥८६॥ ॥कडवुं॥२४॥मुं
॥ ॥रागमारुनीचाल॥ ॥
कौरवने थयुं छे लण॥ अलिमन्यु आव्योरे॥ग
यां सुतटनां ओसान, अलिमन्यु आव्योरे॥१॥
जो रणस्थंल मुकाव्यो, अलिमन्यु॥संगेलीमसे
नने लाव्यो॥ अलिमन्यु॥२॥ लेजते हरीने पवन
॥अलीमन्यु॥ तापे जीत्ने हुताशन॥ अलिमन्यु
॥३॥ अले लुधे ले थो छेन्द॥ अलिमन्यु॥शीतण
ताओ लेवो चंन्द्र॥ अलिमन्यु॥४॥ गंलीरपणे ले
वो सागर॥ अलिमन्यु॥ महिमाओ लेवा हर॥
अलिमन्यु॥५॥ स्थीरताये लेयो मेर[1]॥ अलिमन्यु
॥धन्ये करी लत्यो कुबेर॥ अलिमन्यु॥६॥ नीरम
ळताओ गंगा लण॥ अलिमन्यु॥ रूपे करीने जीत्ने

[1] मेरुपर्वत.

नणा॥ अभिमन्यु॥७॥ तेने नेवो जीअने लाण॥
अभिमन्यु॥ सीमा अेसीति समान॥ अभिमन्यु
॥८॥ धस वे सार हुलनी फूण॥ अभिमन्यु॥ अति
क्रोधे नेवो फाण॥ अभिमन्यु॥९॥ ओ पांपच ढाव्युं
हाथीं॥ अभिमन्यु॥ लीला अश्वने आछे रथा॥ अ
भिमन्यु॥१०॥ ओ लीली ध्वज फरुके; अभीमन्यु
॥ आपणथी द्रष्ट न चुके॥ अभिमन्यु॥११॥ ओ
भूषण पेहेर्यां लव॥ अभिमन्यु॥ ओ त्यांथी ली-
ध्या अपस्या॥ अभिमन्यु॥१२॥ आण गगनने
धुरनार॥ अभिमन्यु॥ चक्रावानो चूरणहार॥
अभिमन्यु॥१३॥ सर्वीने देखाडे यमलोक, अभि-
मन्यु॥ हवे मंदीर अवुं ते कोक, अभिमन्यु॥१४॥
द्रोणे कीधो रोष नाद, अभिमन्यु॥ सामो अभि-
मने कर्यो साद, अभीमन्यु॥१५॥ ॥
वचन॥ ॥साद कर्यो अभिमन्युजे,
युद्ध मंडाणुं दवं घरे॥ अुलटे सुत कैयो लडे॥ तेकरे
लट प्रेमानंद हरे॥१६॥१००२॥ ॥कडवुं॥
४६ मुं॥ ॥राग छंद सवैया॥ ॥
कुरुक्षेत्र तणा कौरव कमल मरदन, आयो आवे
अभिमन्यु हाथी; अंधकेतनके अंग कंपत हे, सब
पेण सब छोडोरे साथी॥१॥ गीरे हथीयार कीरे
असवार॥ कहे जीत नहि अेरु आनडाथी॥ लागे

ढाहरी बार, हुओ अजलबार, देखी कौरवी कुंवर
करण लाथी॥२॥ गुरुद्रोणके आगे आयो दुर्योध
न, कुत बात अेक पाय लागी॥ प्रभु अपनेउ
पर कौन आवत है, न्याके आवत मे सब सैन्य
भागी॥३॥ नर नारायण होउ तेहे नहिं, तो ति
सरो कौन उठ्यो रे जगी॥ स्वामी तुम जैसे सुर
की सामे सोंढत है, आपेकी मोत लीयो है रे मागी
॥४॥ मुनी कहे रे सुण हो महिपति, न्याके रथपर
लीली है रे ध्वजा॥ लीसकी टोपर टरने पाखर,
लीला बाघा अंगे ऐ सज्या॥५॥ सो क्रोधकी झ
ण गोपाणको ताएगज, आवत कीरत बांधके रे अ
ज्जा॥ कहे गुरुद्रोण ऐनके मुख आगे, अपने सुभ
ट सब हे रे अजा॥६॥ ॥राग सामेरी॥ ॥
सबथा ओ सरवे सुरधीर, जेणे पैरे जोत्या द्रो-
ण॥ युद्ध करवा वहोने मुझे, तेउ नीसरछे को-
एणकोएण॥७॥ को नहि नासे रणविषेथी, वीर ते
तांछे ओनुं मर्ण॥ जो मार्यो अभिमन्युने, जेणी
पेरे जोत्यो कुर्ण॥८॥ छै युं है युं धरि जावियु, जेम
कहे दुस्यासीन रत्त्र॥ आपणा वायुधी ऊडशी॥ अ
भिमन्यु आकुनु तूर॥९॥ ओ अंसछे जरजुननो
जेमकहे कूपाच्यार॥ नारीरी शर प्रहारथी, न
होय वस्त्र ताण्यानु कारज॥१०॥ विमरान रत्यायन-

१ जकांबेय २ द्रौपदीनां वस्त्र तांणेला ते

હોને મુજે, ને કીધો શંખનો નાદ ॥ આવ્ય સુભદ્ર
સુરધીર, શત્રુ જે કીધો સાદ ॥ ૧ ॥ ॥ રાગ
ડીપરનો ચાલ પદની ॥ ॥ આવ્યો આવ્યો
અભિમન્યુ આગળેરે ॥ ચાપ ચઢાવ્યું છે હથીરે ॥ અ
ગણીત સાથ જોડીને આવ્યો, જેવો ભીમસેન છે
સાથેરે ॥ આવ્યો આવ્યો ॥ ૨ ॥ અગ્નિ સરખો સ
રવે ભક્ષિત, જેવો દુષ્ટ દમનરે ॥ વનરાજ[1] સરખો
સાબળો, કૌરવ કુંજરનો નીરધનરે ॥ આવ્યો આ-
વ્યો ॥ ૩ ॥ પાંચ પુત્ર દ્રૌપદ સુતાના, તે સારદુલ
ને સમાનરે ॥ ધર્મસુત સાગર સરખો, શોભેથી
તરાછે સચીતા ભગ સમાનરે ॥ આવ્યો આવ્યો
॥ ૪ ॥ તુરીયાતન ભેછે ભુગમ, તેભણે ચંદ્રવિ
ત્રરે ॥ રૂપે નયને તેજ સુરજ, જેવો ભેટ પારથનો પુ
ત્રરે ॥ આવ્યો આવ્યો ॥ ૫ ॥ હારે હીર જન્યો ઊભ
ટ્યા, જેમ સૈન્ય આવ્યું ધંધરે ॥ ચક્રાવો ચ્યમ
ભૂરણ કીધો, તે કહે ભટ પ્રેમાનંદરે ॥ આવ્યો આવ્યો
॥ ૬ ॥ ॥ રાગ છંદ ચાલ દોહરા ॥ ॥
દ્રોણ કહે માં દોડરે ॥ બોલ માન તું મારા ॥ ભેદે
ને આવજે ભુય કરવા ॥ કાળ કૌરવ છે તારા ॥ ૧ ॥
અભિ૦ – ગુરુ તારા મુકો મારા મુની ॥ અભીમન્યુને
રીસ શીખો બ્રાહ્મણને યુધ ઘટે નહિ ॥ તમો માગો

૧ સિંહ સરખો. ૨ એવાં સમુદ્રનાં નામ.

घेरघेर लीआरा ॥ दोहरा — अत्या लीअभागो लुतुं नथी ॥ जम आह्मणनो अत्यासापणली भभंगा ॥ बुं तारा तातने ॥ तुने मोकलुं अमपुरवास ॥ ३ ॥ अलि० — अलिमान मुको महामुनी ॥ अमु द्ध लोभीओछोरोयुं ॥ नमनगर तमने आगणकरी, त्यार पुंठे आवीराखुंथा ॥ ४ ॥ अेवुं कहीने ऊीछर्यो, धनुष्ये करीटंकार ॥ त्रासे हण कौरव तणुं ॥ करे नाठा त्याते वीयारा ॥ पारा ॥ ॥ राग कडखा ॥ ॥ आयो आव्यो अलिमन्यु, अरजुनको नंदन, कोर वको नीकंदन कारी ॥ साथेरे हाथी, लीमसेन लाथी, रुधीर रंगीत गदाहरेधारी ॥ आयो आयो ॥ १ ॥ हलक फुलकार, फोरे पुकार, कीरराय रुषिके राएं आयो ॥ दीनकोदीन होयके दुर्योधन, सेनापतिकुं फीरनायो ॥ आयो आयो ॥ २ ॥ प्रलुतेरी ओथसे राज आस नहि, अयण अलय करी पायो ॥ तेरे हियेकुं सेन महामुनी, ऊीमंगीके अलिमन धायो ॥ आयो आयो ॥ ३ ॥ वदे वीभरा राज महाराज तुम्हा रे ॥ कहा करे व्याज हे बीरहाठी ॥ हो मुंढ मन धीरधर, प्रौढ प्राक्रमेकर, कहां तु मारी अगीयांरे नाठी ॥ आयो आव्यो ॥ ४ ॥ ओल्ये रुषि वयन, लाग अरजुनके तन, क्या आवत तुं मेरी आढे ॥ हो व्यंज के सुत तुं कहालरी न्तने, मोकु हयाऊीपकत तेरे

रीरी कुरे॥ आयो आयो ॥५॥ अली०– अरे
अर्जुनके नंदन मत भीनयतुं, में रह्या कुं देतकु
रडी॥ भीमसेन तडकुं देखु सुसकारके, अजहि
डाले तेरो कुंठ मरडी॥ आयो आयो ॥६॥ देख कौ
रव भुंरके सुर फिंडत तेन नेसे कुकरडी॥ द्रोणकी
चोटमें भोर सजकुं कुं, चीरी डारु चक्रावो चकडी
॥ आयो आयो ॥७॥ द्रोण०– अरे कर्ण सुभटकुं
कहा तुं जनत, अवनि आकाशकुं जे कीकरे॥
राख्न सुभट ऊलटमें ले तोर्डकुं॥ त्रीलोक आजे
पीछे नारे फीरे॥ आयो आयो ॥८॥ दुस्यासनदु
र्योधन कुरमुख, पडते आभकुं पोलधरे॥ जेसे सु
भटकुं मुर्ख तुं क्या जनत, छेडते ही भीन मोते फिम
रे॥ आयो आयो ॥९॥ अली०– सुन्योरे अमन
पण बोल बिचारके, मारयो जयगो डोत्नी भारी॥
कर्णकी कहा तु फिरत अढावत, न्याईभंतके नात
बहारी॥ आयो आयो ॥१०॥ जेसे हि बोलके घा
यो धनुषधर, द्रोणकुं कहे आयरे बिचारी॥ कहे जन
प्रेमानंद अभिमन दीपतो, आकाश अवनीमां जे-
शी भीनसी अंकुतारी॥ आयो आयो ॥११॥ ढाळ कु
सा॥ ०३४॥ ॥कडवुं॥ ३७मुं॥ ॥
राग मारुनी चाल॥ त्रणसरी ॥ ॥आव्यां
दण भेय, ऊभ मीयां भूभ महा चक्रागढ कौरवे स-

ल्योरे ॥ अभिमन्यु युद्ध चड्योरे ॥ ॥ आगळ र- ह्याछे द्रोण ॥ पोंकीने रे आण, सूर्य सरखो ॥ बिनि ग न्तोरे ॥ अभिमन्यु युद्धे चड्योरे ॥ ॥ यमराज शो करणी ॥ शत्रु बाधने वरणी ॥ अश्वथाम लाणे ध्रूवनो तारोरे ॥ अभिमन्यु ॥ ३ ॥ अश्वत्थामा चंद्र, दुर्यो धन छे इंद्र, कृपाचार्य ब्रहेस्पति लाणोरे ॥ अभिम न्यु ॥ ४ ॥ कृतवरमा घन, मंगळ दुस्याशन, वीकर्णी सरखो लक्ष्मण परमाणोरे ॥ अभिमन्यु ॥ ५ ॥ महालीक मछ आकु, भुरी सरवा राकु, शकुनीने शनीश्वर लाणोरे ॥ अभिमन्यु ॥ ६ ॥ ऐमा वे आयुद्ध रवांने युद्ध, केतु वीअश्वने चीर आगळ वातारे ॥ अभिमन्यु ॥ ७ ॥ पिकाण मोडां, हण हण घोडां, करणी ध्रूनवता वीर घातारे ॥ अभिमन्यु ॥ ८ ॥ पातरा समोता, आपनी छाया जोता, वांका मुग ऊणके तोरारे ॥ अभिमन्यु ॥ ९ ॥ सुगंधे मसमस ता, मोडे घणुं लसता, छटकी आगळ थाय अंध छोरारे ॥ अभिमन्यु ॥ १० ॥ कौरवकाणा, पीछाणे रला ता, अडाडे मांहो मांहे लाला जणीरे ॥ अभि मन्यु ॥ ११ ॥ पीछाणे रेडां, करे मांहोमांहे तेडी, आडा जीत रे दुर्योधन लाणीरे ॥ अभिमन्यु ॥ १२ ॥ आबके सांकळ, मोटा महागळ, धूरके घ्यान बळ के अंबाडीरे ॥ अभिमन्यु ॥ १३ ॥ रंगीला रायलोले

अभिमन्युनो चक्रावो.

सेन्यामांहे शोभे, व्यूह विराजे नेवी वाडी रे ॥ अ-
भिमन्यु ॥ १४ ॥ पांडवना सुत ॥ जाण्या अणपुर
॥ग॥ १ ऽपहोडीघो वीरे रे ॥ अभिमन्यु ॥ १५ ॥ कुं
ताकुंवर जाणे ॥ अमर प्रमाणे, शोभा सरवे अ-
भिमन्यु शीरे रे ॥ अभिमन्यु ॥ १६ ॥ अज्ञाने बांध
र्म, भयानक वेनां कर्म, भीम भलासे छे हृदय रे ॥
अभिमन्यु ॥ १७ ॥ वार्ष्णनी[1] बिम्बोतण, निकुण
ते भास्कर, तेनो कौरव श्यम सहे रे दाह रे ॥ अ-
भिमन्यु ॥ १८ ॥ सहदेव सागर सार, मुकावे पल-
मां पार, पांचालीना पुत्र कृतांत काळ रे ॥ अभि-
मन्यु ॥ १९ ॥ गदा रे मंडी, ग्रहीछे शीखंडी, मध्ये
दृष्ट द्युमन वासुकी जाळ रे ॥ अभिमन्यु ॥ २० ॥
कुंतिभोज, रही आवीने कोन, वैराट द्रौपद मध्ये
भूप रे ॥ अभिमन्यु ॥ २१ ॥ अभिमन्यु ते आगळ,
बीहोनी तेना गळे, विराजे जेवो विष्णु रूप रे ॥ अ-
भिमन्यु ॥ २२ ॥ घसे घस मस, राकुस रसजो गटोर
गच, ते तो कौरवनो छे आहारी रे ॥ अभिमन्यु ॥
२३ ॥ बोले करीने गर्व, जो आया भणे सर्व ॥ वको
दर शाने राजे छे वारी रे ॥ अभिमन्यु युद्धे चडयो रे
॥ २४ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ वारी राजे वीरने ॥
न्यम अंकुश मातंग रे ॥ कहे प्रेमानंद पछी श्यम थयो,
चक्रावानो भंग रे ॥ २५ ॥ ॥ ० पद ॥ ॥ कडवुं ॥

१. प्रद्युम्न. २. अग्नि.

पांडवनु सैन्य. कौरवनु सैन्य.

४८ मुं ॥ ॥ राग सामेरी छंद त्रण स्वरो ॥
॥ ॥ मुख्ये रह्या द्रोण गुरु, पुंठे सुरस
दु, धीर ॥ धीर अभिमन्यु आवियो रे ॥ १ ॥ धीन
र्यो अरुणवपुर, बोले रणातुर, सुर चक्रावो कर
वाने धायो रे ॥ २ ॥ गाजे सागर जेम, जोधां बे धी
हण, कौन पडे हिंक्याडे रे ॥ ३ ॥ रोहान पचुरण
बीर व्याण ने वर्ण, धरणी धूजे भीमने त्राडे रे ॥ ४
॥ आव्यो अर्थन अभिमन, जो व्या बे वहन, धनध
न हेवता बोले रे ॥ ५ ॥ भीमसेनने राख्य, जणे बे
धीमछ्य, अटल धीछणे रोष डोले रे ॥ ६ ॥ कुंती भीम
ने[2]दर्प, भीन्या होय जेम सर्प, दर्प अन्यो अन्ये दुठे
ने रुणे रे ॥ ७ ॥ अश्वत्थामा वीर, सात्वकी रणधी
र, शरीर लेहा जे कुंज नागणे रे ॥ ८ ॥ सेनापति रौ
धे, आवीने रे जाधे, साथे रे विद्या धनुष धारी रे ॥ ९
वैराट माडा बालिक, युद्धे छे तेज अधिक, धीरनी नी
को कीरी रे ॥ १० ॥ शकुनी रे मामो, सहदेवना सामो,
पाम्यो पूरण प्रहार माद्रीने मारे रे ॥ ११ ॥ भूरीश्र
वा निकुळ, ने वारा रहूल, मूण जेरा फोर्ग नव हठे रे ॥
१२ ॥ रोम हत ने द्रौपद, जेया मातंग मद, हाथियार
कीने आये धस्या रे ॥ १३ ॥ दुर्योधनने धर्म, करे अकु
रार्म, धर्म लेवा लवडे कुरस्यां रे ॥ १४ ॥ कुस्यान
सहु नो, द्रौपदी तन जन्म्यो, गगन छायुं ते बाण

१ सर्वभांगजाडेल्यान. २ कृपाचार्य. ३ कर्ण.

नजेरे॥रपा॥दुं कडीतरवारा॥करे मारा मारा॥हाथ्यें
न पाम्या अंतकाळेरे॥रहा॥अकुळाणा छुटे, पा
ना वछूटे॥ त्यांथी छूट्या लड तणा॥रे॥ घणा सरखे
ग्रे मुके, चोट नव चूके, कुदे वाघनी पेरे वीर घणां रे
टा॥वीर रह्या वरसी, कूदे जेउ कूदरडी, जाकडडी ने
तीर त्राडे रे॥ रणा॥ दैये हाम घाली, सामा रे भा-
ली, आलीकेराने शीश॥ पाडे रे॥ रणा॥ गदा मुगद्द
पडे रे लोगण, कुपाकण मोटो थयो रे॥ रणा॥ घसी मा
रे ढीक, आवे कठीजे डीक॥ छीक प्यातां कोईनो जुव
गयो रे॥ रणा॥ रोजायारे रण मां, गणे नहि मनमां
कोपीजे घाली पीर लयरे॥ रणा॥ अलबेला रे लड आ
पा घिनावघड, कडाकड घरणे रीर कुटाय रे॥ रणा॥
सांगलोक तणी, [illegible] त्यासानी अणी, घणी लों
गपना थाय लडा॥करे॥रणा॥ रथना घड घडाटा॥ र
णतुर सणसणाट, कडाक तरवारना घाय अ-
कारे॥ रणा॥ साथी जेरे साथी, हाथीयरे हाथी, हाथ
त्यांथी ऊतर्या कुडे रे॥ रणा॥ दुटे बख्तर, पडे
पाखर, नर ना रुधिरनी छोळ्यो ऊडे रे॥ रणा॥ लो
मसेन अलड, धायो [illegible] घड माथा वगरनां दी
रे॥ रणा॥ धायो माद्रीराय, पाणो रे पाय, सभु हाथ
हजीने सरखे जी घावे॥ रणा॥ रुणा रिंदु काणना काण, म
पिकाण, कूण हेठ सेन्या मांहे सोके तारे॥ रणा॥ डीरा

कोई आयुद्ध कहाडे, मुख्ये रे त्राडे, घणा योद्धानां मुख
कपड्यां रे ॥ २९ ॥ भीम रे धायो, मारी रे गदायो, त्यारे
माद्रीराय मनमां कस्यो रे ॥ ३० ॥ कूटरे जणधारी, सो
टी अेरीन मारी, आम गदा मारीये कही घस्यो रे ॥
३१ ॥ जेम न त्राडीये, आम वलडीये, मारी वेग पर्व
त प्रहारे रे ॥ ३२ ॥ गदा रे आगी, भीमनी कुड लागी,
लागी लेहेर पड्यो भीम अहार रे ॥ ३३ ॥ कुडनी कोरे,
पेलीरे मोरे, ठोर मुकावी कुंतेने कह्यो रे ॥ ३४ ॥ पछा
ड्युं रे शरीर, दणी पड्यो धीर ॥ वीर नाठा मुकीने राड्यो
रे ॥ ३५ ॥ लाग्यो रे धावा, भिमने रे मुकावा, नवान
पाम्या माद्रीने मुखे रे ॥ ३६ ॥ पड्यो हेथीने लाई, शो
चा धर्मराई, धायो गदा रगरच्छ लालने दुःखे रे ॥ ३७ ॥
फटीरे भ्रकुटी, मायाभ प्रगटी, पटकीने वीर मारस्या घ
णा रे ॥ ३८ ॥ अंधाधुंद घोर, थाय शोर बकोर, ठोर मुकु
खुत अंध तणा रे ॥ ३९ ॥ शायर से थाप लल, पारीणने
शाल, अंगे घागे करीने न ऊठे रे ॥ ४० ॥ ऊडे दमकांटा,
रुधिरना छांटा, नासे ऊकराटा पडे मार पुंठे रे ॥ ४१ ॥
ब्रह्मांडमंड, धसीयो प्रचंड, पाड यीरथा अऊ नभ
जीणे रे ॥ ४२ ॥ दुर्योधन नासे, नहिं कोई पासे, त्रासे
लगायो देवलां वीणे रे ॥ ४३ ॥ मरड्यो मासी राव,
ऊलीने बे पाय, कायापेछाडी भीमने तने रे ॥ ४४ ॥
पड्योरे दणी, मुरछा रे वणी, जणे करी भूमपाडी

दुर्योधनेरे ॥४८॥ घा जोरे कोई, तपारीरे नेई, जो
राक्ष रासे साघो करडीरे ॥४९॥ अभिमन्यु ति-
मीर, पडे अंकुगीर, वीर राक्षने मारे मरडीरे ॥५०॥
आपसरे मोडी, ऊठ्यो थवारे नेडी, लपडाक मारी
ने सामो बोल्योरे ॥५१॥ पछी अणकरी गटोरगछे
॥मारी मुकी लच, कस्युं कवच कटका जणवंत बोल्यो
रे ॥५२॥ आव्या आथि आथी वावरे छे पद मुख हाथी
मांथीमां मारे पडे करीरे ॥५३॥ कुंभ मांटी, ग्रहीछे
रे घांटी, भरावी आंटी पाड्यो कुंभकरीरे ॥५४॥ म-
नमां अकुकडी, कूद्या पर चढी, मुष्टीओ मारी दसवे
सहेचरे ॥५५॥ ढीकेरे घपोच्यो, सारी पेठे घोच्यो, सा
ह्यो आथे लीमने छे चरे ॥५६॥ मुकावारे नाध, घाया
करीने क्रोध, रोध कीधो कुंभ हाथीरे ॥५७॥ मोटा
महगाण, लारेरे लोंगण, सर्व पड मुकाव्यो साथी
रे ॥५८॥ छुंदो करी देह, पूर्व चढ्यो मेह, अेहवरसे
नेम धूमरधारारे ॥५९॥ कुंभ काढी, घस्योरे डाढी,
लडकी कौरव करचातारे तारे रे ॥६०॥ कोने लपडाक,
कोने थपडाक, कडाक माथां फाटी जचरे ॥६१॥ कोने
आंचका, कोने आचका, कायका आंभला करडीआ
चरे ॥६२॥ नासे राजेराज, कौरवके काज, घाण
गटोरगछे वाळ्योरे ॥६३॥ को माऱ्यारे मरडी, को
आघारे करडी, नरडी चुसीने ठाम राख्योरे ॥६४॥

चतरडीने चाढ्या, छणी पाय तणेरे काढ्या, पाड्या
आडा अनुता सारे ॥ २४॥ मुखवतारे आव्या, लडे
कुडाळ लाव्या, अडधा नाठा थया तारे लाखरे ॥ २५॥
देतो पुंठ दोट, सोंढेरे सोंसोटा ॥ कोट कोनी लीधीछे
चुंटीरे ॥ २६॥ चक्र गढ चड्यो चाक, केडअनी डाक ॥
नाक कोनां लीधांछे चूंटीरे ॥ २७॥ कोणीरे वागी,
तेनी छेड लागी, वागी अडओथ ते अडअडतोरे
॥ २८॥ कोवीर अडअड्यो, रुथी लागी पड्यो,
नाभे चीसने तर कडतोरे ॥ २९॥ चीराई छुंटी, को
छेली आंभ छूटी, पग कांघेथी छुटी पड्यारे ॥ ३०॥
कूल्यां कुपोळ, रुधिरनी छोळ, रोण थयो कोई आ
रे पड्यारे ॥ ३१॥ केडअ हांके, कुणतां नथाके, तेनी
धाके कौरव नासेरे ॥ ३२॥ देखीनी कुंदन, कांपतोरे
मन, दुर्योधन आव्यो न्होण पासेरे ॥ ३३॥ मस्तक
रे नामी, वीनवी आरे स्वामी, पामी दुःख सेना स
घळी मोहीरे ॥ ३४॥ गरोर गढ पापी, नाखेछे रेका-
पी, संतापी सकुण सेन्या रहि सोहीरे ॥ ३५॥ अभि
ने बीगारो, आयुद्धने धारो, मारो केडअने रथ छोडो
रे ॥ ३६॥ चरस्यां गुरुदेव, कई छेनी टेव, अधर्स्य
मेव छेतो लीधो केडोरे ॥ ३७॥ टा सुरुसां पाए एकल्लर
लीधो लीमकुमार, बत्तु प्राये मुरछा पमाड्योरे ॥
डूका पांडवरे हाल्या, रुधिरथळ मास्या, त्यारे अ-

१ कुंवरीने. २ मरडीने लाभी नाभी.

भिमन्यु जे रांग्य वज्जोरे ॥ ९॥ ॥ चलण
॥ ॥ रांग्य वज्यो अभिमन्यु जे ॥ पांडव
सरवे सनाथ थयारे ॥ कहे प्रेमानंद कंथ हाथे ॥ चोट
सकल सुभट मारया गयारे ॥ टी ॥ १०॥ ॥
॥ कडवुं ॥ २०मुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥
द्रोण सनमुख धस्यो अभिमन्यु, करी रांग्यनो नाद
॥ सैन्यापतिने सुभटने, प्रथम थयो संवाद ॥ १॥
अभिमन्यु जे क्रोध करीने, कर्यो रांग्यनो नाद ॥ कृषी
कहे अल्या आव्य ओरो, ऊतारुं तीन मद ॥ २॥ अ
ल्या विकट वाहोछे अमतणो, ईंद्र ते नव ओळखय
अल्या निश्चे तारो काळ छूटयो, जीवतां नहिं जवाय
॥ ३॥ भीमसेन हाथी गदा लईने, रण चढयो छे जेवे
॥ कौरव सघणा त्रास पाम्या, कर्ण बीधो तेवे ॥ ४॥
भाग्युं दळ कौरव तणुं, गटोरगच्छने मार ॥ त्यां र
ही के नव राख्युं, करणे पण आघी कार ॥ पा ॥ द्रोण क
हे रे सुभट सरवे, थई रह्या तृणवत ॥ जे कपी[2]
ध्वजना कुंवर आगळ, सरवे थया जण रहित ॥ ६॥
जेवुं कहि अभिमन्युने, हांकीयो कपी साथ ॥ अल्या
अधिनारीने नवुं अघवंतो, तुज थी कयम पेसाय[1]
॥ ७॥ मकरायाना चक्र विषे, विषयुं ते आवे थाय ॥
जेवुं भणी यणतुं पाछो, राखे प्राण तुं रांकना ॥ ८॥

१ पेसाय. २ जेनी ध्वजपर हनुमान.

धनुष्य विद्याना मंत्र मांहे, जे वडो छे काठो ॥ ते
यो कुंवरो जाणीने, तारो अरजुन पिताना ठो ॥ज्या
कुंवर कहे रे हो गुरुजी, ते तमो जे जणाव्या ॥ विद्या
रहित गुरु ये शी जव्या, माटे अहिं नव आव्या ॥
९॥ पण मुजने जणाव्यो भूधरजीये, वळी भील
गरगाग्याव ॥ माटे आणावत मुनी मुजने, तमने
जतवानुं कारज ॥१॥ जेवुं कहीने ऊछळ्यो, पेहे-
लां जाण मुक्यां छे तर्ण ॥ जेह लेख्युं हृदये रुपीने,
जुगम पडियां चर्ण ॥२॥ ते पुंठेथी तेर मुक्यां, मु-
नि किधा विरथा ॥ कर्णने पंच वीस मारयां, कोप्यो पु-
त्र पारथ ॥३॥ हरी कुंश्यारननने लेध्यो, सत्तर दुर्यो-
धन ॥ अगिआर मारयां अश्वस्थामाने, सत्ता-
वीरो मामा सइना ॥४॥ मुरछा पमाड्यो शा-
ल्यने, लाग्यो ते लुरी श्रवा ॥ कौरव सरवने कीर
टी कुंवर, लाग्यो त्यां कपवा ॥५॥ भीमे छळ पाड्युं
घणुं, सात्यकीये वाळ्यो संहार ॥ दीनराज ऊछ्या
जन थईने, नव सेहवायो मार ॥६॥ आरुढ थ-
या जन्य रथ ऊपर, कुंता तेमना ते मा ॥ अभिम-
न्युने लीधो लटपेटी, सोमने राहु जेम ॥७॥
व्याकुळ कीधो जेला मांहे, छांडीयो सर जाळ ॥
जीड पडी ज्यारे जत्रिजनने, त्यारे धाया धर्म भूपाळ
॥८॥ महिपति कहे रे महामुनी, स्वामी तमारा जो

१ राहुनी.

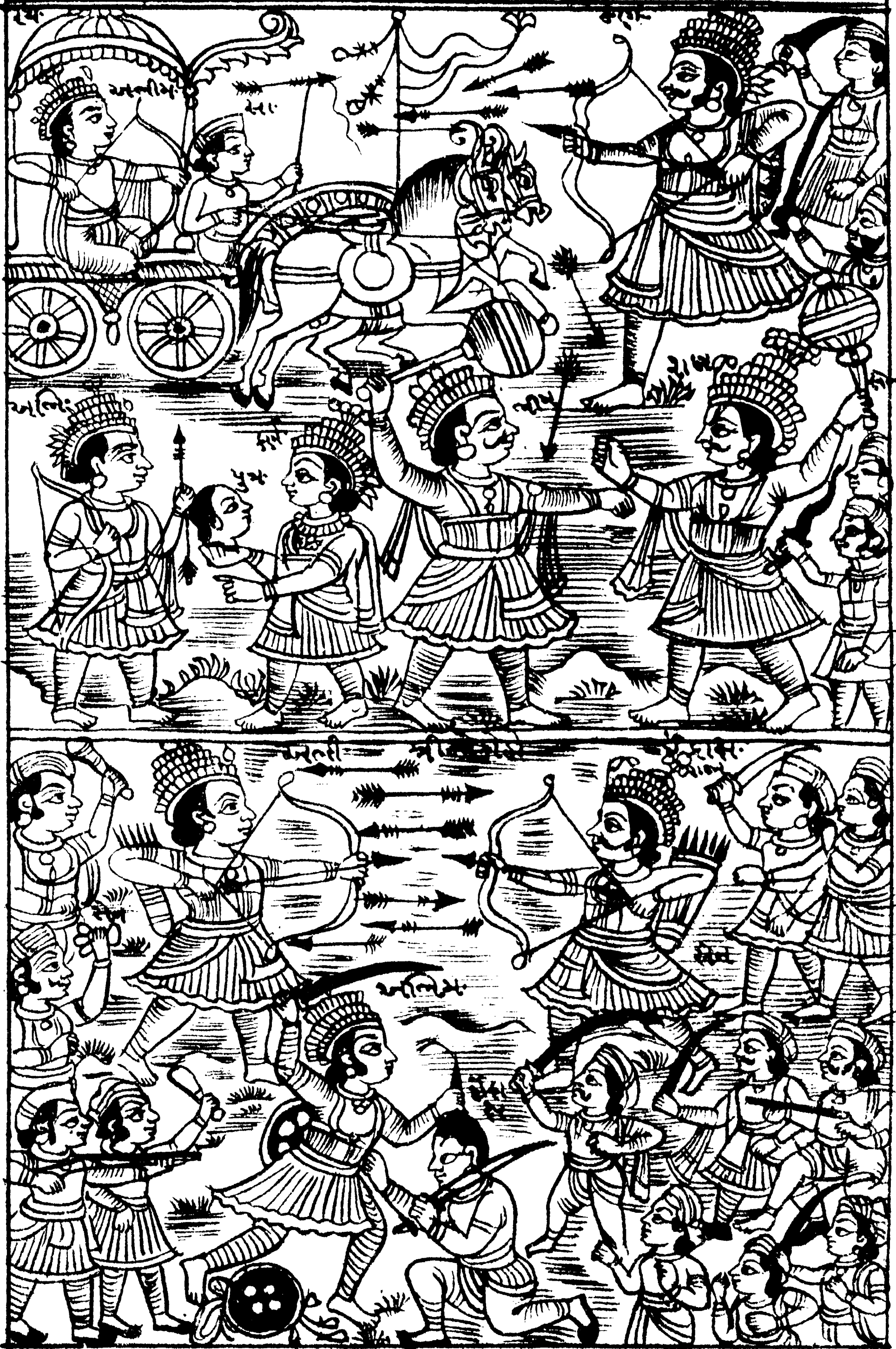
समद्रष्टी ॥ प्रभु अमो कौरव समान तमारे, एम घटे
न करवी कृष्टी ॥१९॥ अभिमन्यु बाळकनी सामा, त-
मो क्रोध करीने बोल्या, ॥ वचन माटे वढवुं पडे पण,
आरीते नव बोल्या ॥२०॥ कुंवर कहेरे कालावाला, के-
म करोछो काका, बीक[1] बहु धरता दीसोछो, एम बोला
मां शुं थाक्या ॥२१॥ जुओ तमारो तातज मारा, स-
मने थाओ भतीया ॥ जे कृपाचार्य द्रोण अश्वस्था-
मा, केटलुं वढशे कणवेरीया ॥२२॥ अरजुन बाणे जो-
सरे, कुं तो नमाव्यो नहिं नमुं ॥ एवुं कही त्रण बाण
मुक्यां, द्रोणनुं काप्युं कांगमुं[2] ॥२३॥ सात बाणे पाड्यो
पृथ्वी, मुनी मुरछांगत कियो ॥ अभिमन पेठो चक्र-
व्यूहमां, पेहेलो कोठो लीधो ॥२४॥ ॥वलण॥
॥ ॥ लीधो गढने द्रोण हार्या ॥ पांडव सा-
थ पुठे गयोरे ॥ कहे प्रेमानंद पछे शुं थयुं ॥ बीजे कोठे
राधे रह्योरे ॥२५॥१८॥ ॥कडवुं ॥१०मुं
॥ ॥राग रामग्री॥ ॥चोहोमां
पेठो अभिमन्यु बाळक ॥ धरणी धूजवतो कौरवने
पडी फाळक ॥ कौरवे पाछा चलाव्या चरणक ॥ बीजे
कोठे धायो कर्णक ॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥
कर्ण धायो बीजे कोठे, हठीलो महासुर ॥ लेईने अ-
भिमन्यु आवने, रण्यो लागीअतो लूर ॥२॥ अन्या
काने कर्ण सांभळ्यो हशे, दीठो हशे कंई चारा ॥ पण

१ बीकमागनार. २ धनुष.

आ समे छे दोहलो, सोहैयो रीपुनो मार॥ उत्तर कुंग
र्भवंतीना गर्भ पाडुं, धनुषने टंकार॥ सरचोट
फाडुं सोंसरी, मेरु परवतने पार॥४॥ आदित ईहुने
चांपी लेउं, तारा ने पीं धुं ताणी॥ कहेतो अेक आणे
अेकलो, पृथ्वी चढावुं चाणी॥५॥ अभिमन्यु वच-
तो बोलीयो, तुं स्यां करे अभिमान॥ रीं ला रता-
णी लेछे भांथे, तेम सकट कुठण स्यानाा ६॥ वच-
न सुणीने वीरनां, कर्णने चडीयो क्रोध॥ पछी क्रोध
करीने मोकल्यो, वृषसेन नामे जोध॥७॥ पिताक
हे पुत्र प्राक्रमी, सोंढीये बळवंत॥ में मारयो घटे न
हिं, तुं आण अेनो अंत॥८॥ कर्णकुंवरे कह्युं जी रे, क
रवुं अे काम॥ अभिमन्यु सामो संचर्यो, करी तात
ने प्रणाम॥९॥ वृषसेननां अगणित बाणते, घर
णे वणी गयो देग॥ अभिमन्युने आछा दियो, ने
भयंकरने ढांके मेघ॥१०॥ कादतो ने मुकतो, ताडतो
शिघ्रता अे बाण॥ वीर वीराने वीतणी सरजो, कौर
व करे वखाण॥११॥ हय सारथी अभिमन्युना
पाड्या, पाडियो शीर टोप॥ कवच छेद्युं अंग लेद्युं,
तव चड्यो कुंवरने कोप॥१२॥ रीसे थयो छे रातडो, जं
गणो चयने समान॥ आप रूपे थयो पोते॥ वणलो
पारथ तन॥१३॥ करण कुंवर अकणावीयो, दांडीयो
शार लाळ॥ विरथ कीधो वृषसेनने, ते क्षेनाठानीपा

ला॥१४॥ पर्ण चलावी नव रांग्यो, आणे ते डीघो रे
घा॥ धनुष लागी धज छेदी, तव ग्रही गदा करीको
धा॥१५॥ कर्ण कुंवर केसरी सरजो, धस्यो मुकी हो रा
त्यारे अभिमन्यु जे जाणनी, सामी करी सांसो
टा॥१६॥ गदा कापी करी कटका, नाख्यो भित्तराना थि
॥पछी जला मांहेथी छेदीया, वृषसेनना भेदा
था॥१७॥ कर विना कुंवर विराजतो, पण शोलतो
कणजलाथी,॥ शोले छे जेवो मानजे, जेम
दंत घोडोणो हाथी॥१८॥ जेक पैडुं पड्युं तुं रथत
णुं, ते अंगुठे लगावी॥ ऊछाल्यु ते गगन मारग
अभिमन्युने वाग्युं आवी॥१९॥ कीरटी कुंवरे आ
ण मुक्युं, रीस अंतरमां व्यापी॥ मुगट कुंडल सहि
त मस्तक, वृषसेननुं नाख्युं कापी॥२०॥ ॥
चलण॥ ॥काप्युं मस्तक कुंवर केरु, धडतो
धरणे पड्युं ढळीरे; शीश पड्युं जई कर्णने उछंगे,
देखी राधेने मुरछा वळीरे॥२१॥२२॥ ॥
कडवुं॥४थुं॥ ॥रागधनाश्री॥ ॥
कर्ण पडीयो ते मुरछा खाईने॥ कौरव पासे आव्यां
धाईने॥ आंसु लोही रोक समाव्योजी॥ जेने
चाली अभिमन्यु आव्योजी॥१॥ ॥टेक॥
आव्यो अभिमन्यु उपरे, बोलतो क्रोधे वाण॥
अल्या उलो रहेरे पुत्र साथे, करावुं तारी काण॥

त्यारे कर्ण धरीयो क्रोध करीने।। आणी कुंवरनी दा
झे।। पांडवनी सेन्याने मरदतो।। जेम कुंजर कमळने
भांजे।।३।। भिम धर्मने निकुळ सहदेव, आवता कि
धा विरथा।। ग्लान पाम्यो काकु देखी, कोप्यो पुत्र पा
रथ।।४।। अरे शुं सुंढे छे सेनने, तुं आव्य कर्ण
आठार।। सुख पामीश मुज सनमुखे, जेम पाम्यो
तुज कुमार।।५।। एवुं कही शर बाण मुक्यां, शीश
अंतरमां व्यापी।। पछी पलक मांहे आवतां, ते कर्णे
नाख्यां कापी।।६।। पछी वेर वाळवा पुत्रनुं, कर्णे मु
क्युं बाण अगनास्त्र।। पांडवनी सेन्याने पावक जा
णे, भख्यां वाहनने अस्त्र।।७।। ज्वाळा धुम्र धुमे
घणुंने, थाय ऊलकापात।। त्यारे अभिमन्युए मे-
घास्त्र मुक्युं, आणीयो वरसाद घाटा।। पर्जन्ने कौरव
पडीया, तव कर्णे प्रेर्यो वायु।। मेघने तो मिथ्या क
र्यो, पांडव सेन ऊडी जाय।।८।। त्यारे अभिमन्यु
ए सर्प मुक्या, ऊडे जक्षो जक्ष।। वाहन वीरने व्या-
ण वळग्या, पवन कीधो भक्ष।।९।। सरप सरवे स-
माविया।। करणे ते मुक्या गरुड।। अभिमन्युए
गरुड मार्या, पहाण प्रगटाव्या प्रौढ।।१०।। कर्णे
कांणचंद बाण काढ्युं।। अंतर आणी रीश।।
अभिमन्युना सारथी केरुं, करणे छेद्युं शीश।।११।।
धन्न कापी धनुष्य छेद्युं।। अश्व मार्या चार।। कर्णे ला

ड्यो गाजवा, अभिमन्यु जे आधी हार॥ २३॥ पे
छी लाग्यो अणी लश्करने, भीमे ते दीधी डोट॥
त्यारे कर्ण नाठो रणवीषेथी, नव सहस्र योद्धा॥
२४॥ नाठो दुर्योधन भाई साथे, आगण अश्वस्वा
र॥ पचास सहस्र भीमे मार्या, होनासता हो साम
॥ पीया आघो जईने पाछो वळ्यो, बोल्यो दुर्योधन
राय॥ भाई कोई छो आ सैन्यमां, जे भीम सामो
जयाय॥ २५॥ एवुं सांभळी भीम सामो, गयो गा
जीने सल्य॥ अंन्यो गदाधर शोभता, जेम होय
मोटा मल्ल॥ २६॥ एवे मुरछावळी अभिमन्युने,
गाजयो पुत्र पारथ॥ तव शल्यनो सुत आव्योध
स्यो, जेनुं नाम छे रुक्मरथ॥ २७॥ भ्रराज पुत्र प्रा
क्रमी, आव्यो करी अहंकार॥ तेणे अभिमनना हृदेमां
हे, बाण मार्यां चार॥ २८॥ आठ आठ बाणे भेदी-
या, सहदेव निकुळ सुभट॥ हस्ती उपरथी धर्मने पाड्या
॥ बाण मारी अढार॥ साठ कुंअर वीरीयां, म
स्या चौद सहस्र तोखार॥ नव सहस्र सुभट हण्या
॥ गाज्यो शल्य कुमार॥ २९॥ त्यारे क्रोध करी अभि
मन्यु जे, बाण मुक्यां बीस॥ रथ चोड्यो रुक्मरथ कि
धो, छेद्युं सारथीनुं शीश॥ ३०॥ बांडु कहाडी धस्यो कुं
वर, आपिआ बेकु सामामणी॥ सायवे घा बांड
तणा, पणकेछे जेम पिजणी॥ ३१॥ बांडाने बडबडा

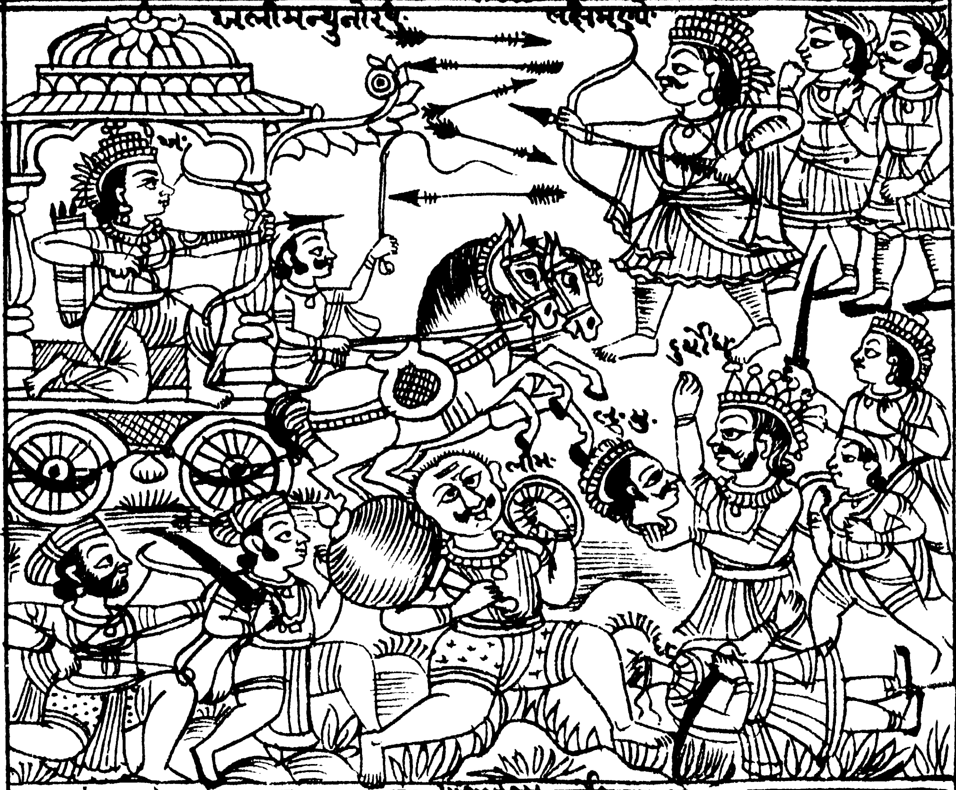
चतो, आवियो हाथि ने धासी।। त्यारे अभिमन्यु वेगे
ऊतरी, कह्युं आवजे ज्या तपासी।।२४।। जांग प्रहारे
अभिमन्युए, छेदिया बे बाहु।। मुगट पाडी केस
झाली, कापी नांख्युं माथुं।।२५।। ।।वलण।।
।। ।।छेद्युं मस्तक रुक्मरथनुं, ते राजानी
पासे जई पड्युं रे।। नाठा कौरव कोटी मुकी, पांडव सैन्य
कोपे चड्युं रे।।२६।।२२।। ।।कडवुं।। ५२ मुं
।। ।।राग सारंग।। ।।नाठा कौर
व दशो दिशाए, दुर्योधन अति बीजे।। जो कासा
थे कीरटी कुंवर, आवियो कोई त्रीजो।।१।। छे कोई जेहवो
आसमे, शत्रुने आवतो हाके।। जे घडी बोरी करे को
ई, जईने ऊभो रहे नाके।।२।। जयोद्धानो ईस कहा-
वे, ईंद्रकेस जेवुं नाम।। दस सहस्त्र सुभट संघाते,
आव्यो रायने करी प्रणाम।।३।। सर्व साथी हाथी
ऊपर, पोते गजपर चढीयो।। अभिमन्युशुं आ
वी आथड्यो, वाघनी पेरे वढीयो।।४।। जेणे वारे
सर्व संघाते, दश सहस्त्र शर छूटे।। जे दश शत-
धा सहस्त्रधा, कोटी गणतां पार न खूटे।।५।। आका-
श अरधुं आछादियुं, आव्युं अंधकार।। आयुध धारा
अभिमन्यु ऊपर, जेम वरसे मेघनी धार।।६।। अम
रे एम विचारियुं, जे अभिमन्युं पाड्यो हुरेनारीय
लि माहि कौरवे बाध्या, को जई राख्या नहि पासा।।७

॥पछी हरीसहस्त्र जाण अभिमन्युजे मुक्यां अंतर आणी रीश॥ अयूत योद्धा अयोद्धाना, ते सर्वनां छेद्यां शीश॥८॥श्रीती ऊपर ईंद्राक्ष पाड्यो, योट-लो आव्यो कुलट॥ आंडा प्रहारे मस्तक छेद्युं, त व नाठ कौरव थट॥ना लाग्युं घण कौरव तण्डुं, अ-भिमन्युने मार॥ तव कर्ण पण रह्यो जसीने, कौश व किधा तारोतार॥९॥ ॥वलण॥ ॥ तारोतार सैन्य थयुं, अति पांडव करे कलोलरे॥ अभिमन्यु आव्यो चोथे कोठे, रीसे रातो चोळरे ॥१०॥४२२॥ ॥कडवुं॥४३मुं॥ ॥ राग सारंग॥ ॥वैशंपायन वाणी वदे॥ राय जन्मेजय धरजे कर्णना॥ कौरव वडोने मोडे पेठा पांडव चोथे कोठे॥१॥ ऊंलो थई बोल्यो दुर्यो-धन॥ छेक क्षत्राणीनो तन॥ गयुं राज कोई माहरु चाणे॥ पांडवपुत्रने आवतो जाणे॥२॥ तातनां वायक सांभळी॥ ऊठ्यो लक्षमण ऊकळी॥ आ-वी पिताने कर्यो प्रणाम॥ हवे कुं कहो जेनो ठाम ॥३॥ अभिमन्युनुं पराक्रम शुंय॥ जेक क्षणमां माहरु जेने कुंय॥ ज्यारे कोप्यो तमारो दीकरो॥ त्यारे पांडवनो शो आशरो॥४॥ दुर्योधन कहे रस्त सादूला तें जन बाळ्युं माहरु कुळ॥ सरजे सरजा छे क्षत्री कुमार॥ साथी लीधा छे साठ हजार॥५॥

समान वस्त्रने समान काया ॥ सरखां रूप कोन
ओळखाय ॥ एवी शोभा लक्षमणा तणी ॥ चढी
आव्यो अभिमन्यु भणी ॥ ६ ॥ सुभट साथे सर्व पे
रीयो ॥ आवी अभिमन्युने घेरियो ॥ जेम शशिने
ढांके घन ॥ तेम शरे कीधो आछादन ॥ ७ ॥ सोणस
हस्त्र साथे त्रुटिया ॥ एके वारे शर छुटिया ॥ शक्ति
भुशाण गदा ने तूळ ॥ तोमर भोंगळ मारे त्रिशूळ
॥ ८ ॥ कुंवर अकुळी कीया डाकरे ॥ खडग सांकळ झुंके
घेरे ॥ कुंभस्थळने मद धारा ॥ जेवा आगळ आवे
ते मस्तक फाटे मरे ॥ ९ ॥ कौरव पांडवनो थयो रोण ॥
जोडे रणमां रुधिरनी छोळ ॥ लक्षमणा वीरने पक
रतो ॥ हाथे सुभटने संहारतो ॥ १० ॥ एम वीर कौर
वना विखर्या ॥ पांडव योद्धा पाछा ओसर्या ॥ भीम
ने शास्त्र दुर्योधनने धर्म ॥ ते वढे अकु करी सर्म ॥ ११
॥ जे कर्ण आव्यो करतो मार ॥ त्यारे पांडवे खाधी हार
॥ पारधीनी पेरे टोळे मळ्या ॥ भीमसेनने वींटी वळ्या
॥ १२ ॥ धर्म कहे अभिमन पाछा वळो ॥ ओ भीमसे
न कीधो आकळो ॥ काकानां वचन सांभळी ॥ त्यां आव्या
अभिमन्यु पाछो वळी ॥ १३ ॥ कौरव मुखे करता मरक
लां ॥ तेनां ठाम जेम जोडे चरकलां ॥ शरधारा अभिम-
न्यु तणी ॥ मार्या कौरव विणी विणी ॥ १४ ॥ आण
आणे पाड्यो कर्ण ॥ थयो अचेत पाम्यो जाणे मर्ण ॥

नाठा अश्वस्थामा कृपीराय॥ जेम घाघना त्रयथी
गाय तीधा॥ दुस्यासनने घेंघ्यो शरत्रैणे॥ नासे पछे
ने वेवलां वीणे॥ छत्र छत्र पाड्यां घेगे करी॥ नाठो दु
र्योधन नीचे उतरी॥१९॥ अेम सेन्य नाठुं सर्व जोय
॥ आप रूप अभिमन्यु होय॥ देखी लक्ष्मणाने रीसच
ढी॥ अभिमन्यु उपर मुठी करी॥२०॥ सोण सह
स्त्र नेठ्ठा सहित॥ करे लक्षमणो युद्ध अमित॥२१॥
कायर पुरुष ते नाठा जय॥ लक्षमणाय मारया ने
ठ्ठाय॥२२॥ रथ सारथी पडी ध्वजय॥ अस्त्र ज-
लिमनना कीधां वृथाय॥ सुलद्र कीधो पाणो पाय॥
जीने रथ मोकल्यो धर्म राय॥२३॥ ते उपर धर्यो
आरूढ॥ पछी पराक्रम कीधुं प्रौढ॥ अेरु वारे सोण
हजार॥ आणे मुक्यां कीरटी कुमार॥२४॥ ने ल
क्षमणाना संगी अतिरी॥ ते सोण हजारनां छे
द्यां शीरी॥ वीरथ कीधो लक्षमणो वीर॥ तेनुं बाणे
परोव्युं शरीर॥२५॥ चाले श्रोणीतनो प्रवाह॥ दे-
खी दूर्योधन करे त्राह त्राह्य॥ लक्षमणो पड्याने
लडपड्यो॥ त्यारे अभिमन्यु उतरी दडबड्यो॥२६॥
॥ जेतां सत्री सरधन रेरी॥ पाडी मुगट ने भाल्या के
श॥ चिलणी सरखुं बडबडाडीयुं॥ उंचो हस्त
करी आडियुं॥२७॥ जे ने जेवनो उनमाद॥ दुर्यो-
धनने कीधो साद॥ अरे अहंकारी जोरो आव्य॥

चोथोकोठो.

पांचमोकोठो.

तारापुत्रने तुं मुकाव्या॥ लक्ष्मणो बोल्यो टळवळी॥
मुखमां घाली दशे आंगळी॥ लाग्ये चतुर थैछे मांमू
का॥ पडपिताराई कुवतो मुकारेपा॥ लक्ष्मणानी
आंजलराठे॥ मुक मुक ओ मुजने लाठे॥ जेम कुंवर
अतिशें रुवे॥ नवच्याले कौरव सणी न्नुवे॥२६॥ वह
नकुळा रहि छे हसी॥ न्नणे प्रगटयो पुन्यमनो रा-
शी॥ जहलूत शोला मुजपर वशी॥ जेवुं मुस्तक छे
दुं धरी॥२७॥ त्यां ऊल्यो दुर्योधन राय॥ मुस्तक मा-
थुं रुदिया मांह्य॥ कौरवनां लाग्यां ओसाण॥ पांडव
नां वाग्यां नीशान॥२८॥ कौरवपति करे विलाप॥
द्रोण मारां प्रगट्यां पाप॥ लक्षणवंत रुडो लक्ष्म
ण॥ केम ऊतारी गया सगपण॥२९॥ हिडी नव
दीले दुःखडां॥ हवे कुं कोनां लेऊं मुखडां॥ ऊठो हाल
रुणा कुंवर॥ तमो जेसा ज्युं माहुं घर॥३०॥ चडते
जोबन गयासणछतां॥ कुंवर घेर आव्यो लरकुंता॥
अेम आंखे आंसु लूपती लरे॥ द्रोणादिक आस-
वासना करे॥३१॥ रोये सुजन आधे रजा॥ मारो
कमुदी थाजो सळा॥ दुर्योधन कहे हुं नथी मरतो॥
धुं मुवाचल कुं कजवतो॥३२॥ पुत्रविना शुं लोगवुं
लोग॥ हवे लेवो घटे मारे न्नेग॥ अभिमन्यु अे
वाणी रुधिरनी नीका॥ हवे राजने मांपे छे बीका॥३३
॥ अंधपीता जेरी रह्यो॥ पुत्र ऊठीने चालतो थयो॥

पछीकर्णे शकुनीये दीधो बोधा॥ रथऊपर चढाव्यो जो-
द्धा॥३४॥ ॥वलण॥ ॥जोद्ध चढा-
व्यो रणविषे॥ सुण धृतराष्ट्र रायरे॥ लक्ष्मणनो
वधसांभळी॥ अंधने थई मुरछायरे॥३५॥॥रणप
॥ ॥कडवुं॥५८मुं॥ ॥रागगो
रोडी॥ ॥वायक संजय तणांरे, सुणी
धृतराष्टर राय॥ लक्ष्मण नाशनोरे, वाग्यो हृदिया
भीतर घाय॥१॥ मारा पुत्रजीरे॥ जेमनकीने नाट॥
आलिंगन दिजीएरे॥ जाणो नेणीं तमारी वाट॥२॥
॥संजय आपडारे॥ क्यां पीडे बेसीने पास॥ वैरी
पांडवतणारे, तुं मारांनो केहे छे नाश॥३॥ आगण-
रुं थयुंरे, कयम जीतो दुर्योधन॥ द्रोणे पछी मारियोरे
अरजुन खंडणकेरो तंन॥४॥ संजयऊचरेरे, रा-
जन क्यां पामो व्यथाय॥ शोकने मुकियेरे, तो कहुं आ-
गळ कथाय॥५॥ कुंवर तम तणोरे, ने पाटोधर जण-
वंत॥ ते रीसे थयो रातडोरे, बोल्यो अधूर डसी-
ने दंत॥६॥ सुभटो सांभळोरे, कहे छे हस्तिना-
पुरनो राय॥ हवे जुद्ध माहरुंरे, लाईयो पांचमा
कोठामांय॥७॥ कहुं हाके करीरे, कई पांडवनो कुना-
श॥ लक्ष कायो कईरे, जे जावे अभिमन्यु पास॥
८॥ अवे आवियारे, पांडवना सरवे जोद्धा॥ सामा
सामी थयारे, कुंवरे कीधो अति क्रोध॥९॥ अभि-

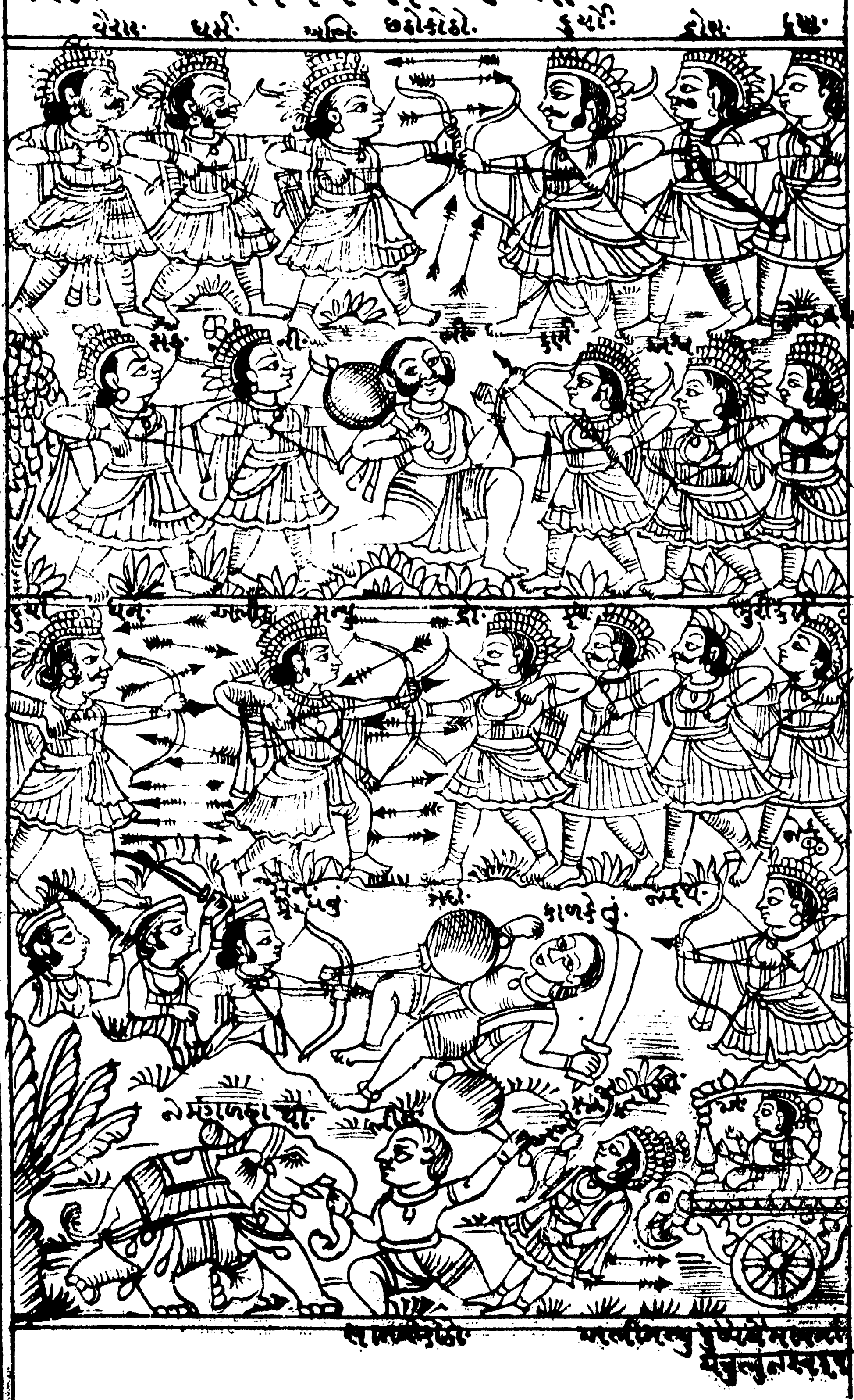
मन्यु आगळेरे, जेमव्याघ्रनी पासेकोरंगा॥ दीठो
आवतोरे, कांप्युं अधर्मि केडुं अंग॥१०॥ थरथरधु
जतोरे, जाणे अमणांकरशे नाश॥ रथ्ये मोकलेरे
मुजने पुत्रजकेरी पास॥११॥ ॥चलण॥
॥ ॥पुत्रपासे रथे मोकले, अमकंप्यो दु
र्योधनरे॥ हवे कथम सामो पेसतो, अरजुनकेरे
तनरे॥१२॥१२७॥ ॥कडवुं॥५५ मुं॥
॥ ॥राग मारु॥ ॥धिंकुकर-
तो अभीमन्यु हाथी॥ जेने लिमाहिकछे साथी
॥१॥ कौरवछे पांचमे कोठे॥ रह्या दंतकरडीने होठे
॥२॥ सणसणाट सरअकु छूटे॥ जनेकलाथीाल
डना फूटे॥३॥ गण गणता त्यांने गोळा॥ तड
तड पडे तुपनां टोळां॥४॥ ढालडालडगढाना लडाकु
॥ जुडाजुड अडगना जडाकु॥५॥ कौरवे आंट्यो त्यां
अंघा॥ मुकी धर्म अंघायो धंधा॥ दानासे रथ पेज्या
सारथी, कोना मरण पाम्या मारथी॥६॥ जेमघ
णानो आवरदा फूट्यो॥ सैन्यानो थयो पूर्ण कूटो
॥८॥ कोईनां पडीयां टोपकवच॥ कोईनां मस्तक
छेदायां टच॥९॥ कोईने लागो बाण्यो लयाको
ईनां नाक कपायां कच॥१०॥ ज्यारे लीमते जुद्धे
लाग्यो॥ त्यारे माङ्किपतिरणथी लाग्यो॥११॥ अ
श्वंजेज्या सात्यीक सामा॥ त्यारे नाठा जरत्स्याम

॥१३॥ ज्यारे पांचाळीये पोढयुं जाण्युं ॥ तेणे मोहपमा-
ड्यो द्रोण ॥१४॥ केड बांधी राय वैराट ॥ वहेलो कीधो हाली
वाटे ॥१५॥ निकुळ सहदेवने पांचाळी ॥ रोले रणमांहे
रोकी याणी ॥१६॥ पांडवे वहो ज्यारे जोय्यो ॥ त्यारे दु-
र्योधन राय कोप्यो ॥१७॥ दापी तांबरे फरी बंधन कीधी ॥ य
न्र गदा कर मांहे लीधी ॥१८॥ विकस्यो वपु थयुं विकराळ
॥ पांडव उपर हतो काळ ॥१९॥ घूमतो तेडरे डगमगाडा ॥
सुभट पाड्या गदा जे आडा ॥२०॥ रथघोडाना थाभं-
गाथी ॥ गजदंत काढ्या हाथ साथी ॥२१॥ पुंछ पकडी ग्रह्या
तोखारा ॥ नांख्या उंधे माथे असवारा ॥२२॥ नाग कु-
व लई नेने ना ॥ जेम प्रासे कीधी सघळी सेना ॥२३॥ राग
जपरथी धर्मने नाख्या दोणी ॥ काया निकुळनी रगदोळी
॥२४॥ सहदेव पाड्यो पद प्रहारे ॥ देखी अभिमन्यु लरा-
यो भारे ॥२५॥ जेह सांग हाथमां लीधी ॥ ते दुर्योधन
पर दीधी ॥२६॥ देखी शक्ति ननूल मान ॥ नाठो दुर्यो-
धन अज्ञान ॥२७॥ नाठा कौरव सर्पना लारा ॥ च-
क्रावो कीधो तारे तारा ॥२८॥ जेम जय पांडवे जे कीधो
॥ पराक्रमे पांचमो कोठो लीधो ॥२९॥ कौरव भट मे कोठे
ठरिया ॥ त्यां पांडव वीर परवरिया ॥३०॥ दुर्योधन अभि-
कुणकुणतो ॥ अभिमन्युने देखी भणतो ॥३१॥ सुभट
प्रत्ये जेम उच्चरतो ॥ लाज्यो लक्षीने नथी मरतो ॥
डी ॥ नेह्य कौरवनो जनेवी ॥ वळतो वाणी वदे छे कुंवी ॥

उरा मारूं वचन सांभळो अनिताा तेम आपणी थाये ऋताा३३ाा आपणे कपट कांई अेक कीनेाा ने पापे थकि नव कीजेाा३४ाा पाछी सेना सरव कुं वाळुंाा पांडव चारे ने आवता जाणुंाा३५ाा अभिमन्युने आवया देखीाा सातमे कोठे तमारे ताणी लेखीाा३६ाा त्यां विंटीवळ ने अट रथीाा अेने राखनारो कोई नथीाा३७ ाा सेन्या मुजने सोंपो सघळीाा पांडव नहिं शके अेने मळीाा३८ाा सांभळी कौरव हरख्या मनाा तेद्रथने कदे धन्य धन्याा३९ाा हवे अट रथी मां कोण कोणाा रीझ्र कर्ण अश्वत्थामा द्रोणाा४०ाा दुर्योधन भुरीश्रवाााअट रथी जे टोण हवाा४१ाा ढाळाा टोणे थया त्यां अट रथीाा कौरवे कीधुं कपट रे ाा कहे संजय राय सांभळोाा पछे केम वढ्या सुभट रे ाा४२ाा २३४२ाा ाा कडवुं ाा पदमुं ाा ाा राग पर जाा ाा वैशंपायन वदे वळतुंाा सुण जन्मेजय भूपाळरेाा पछी अट रथी जे अप करीने, मार्यो अर्जुननो बाळरे ाा १ाा ाा ढाळाा ाा आणक ने सज्य समीनो, सुभट सुभद्रानो तयोाा छठ्ठो कोठो कोप करीने कौरव ऊपर धायो ाा २ाा छठ्ठो गढ अभिमन्यु गाल्यो, तव कृष्ण चिंतातुर पायाारे अे गढ साते जीतिने, आवे अे जवतो मांह्याा३ाा तदुप तिये मनमां विचार्युं, भीम छे अेनी पासाा त्यारे

सुधी जे अभिमन्यु तो, नथी पामवानो नाश॥१४॥ जे
कुंधारी परवरिया पोते, त्यां पांडु रायना तना॥ सहदे
व मातंग जणियो, छोडीयो जई पावना पेरा पुरमां
जईने छोडीयो, मातंग जणियो जेह॥ प्रसन्न लाग्यो
पीडवा, रह्या लश्कर लाजे तेह॥१५॥ हाहाकार थई र
ह्यो त्यां, लोक नाठारे ज्यारे जो जणियो जेह्लो नहिंजे,
गजने जईने सहाय॥१६॥ अभिमन्यु कहे काका मारा,
रुं करो सैन्या मांहे॥ सजण सोर त्यां थई रह्यो छे, आ
कंदकरे रणी त्यांहे॥१७॥ सेवक त्यांथी संचरियाते, जा
या युधिष्टिर पास॥ स्वामि जय[1]मंगळ छुटयो छे, करे
छे सैन्यानो नास॥१८॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, भि
मने तेणीवार॥ जयमंगळ बंधन करीने, आवो वेगे
आणे ठार॥१९॥ अभिमन्युने भीम सेन कहे, काका हवे
केम हिंजे॥ युधिष्टिरे आज्ञा आपी, शो उत्तर त्यां दी
जे॥२०॥ अभिमन्यु कहे काका मारा, रह्यो छे कोडा जे
का सातमो तो हुं नथी जडतो, तमने कहुं छुं विचारी
॥ माटे कुंवर कहे काकाजी, पडशो हवे तमारु कामा॥ वेगे
जई वेला आवो अहीं, थाशे महासंग्राम॥२१॥ त्यारे
वृकोदर कहे कुंवरने, आवी राक्षसण जेह मांया॥ निश्चे
करीने मानजे तुं, मारो प्राण छे आंया॥२२॥ आज्ञा
मागी नीसरियो, भिमसेन तेणे ठार॥ कृष्णे अेम प्रपं
च करीने, काढयो तेने बहार॥ पाछो आगळ मांया लीधा

१ हाथीनुं नाम.

ब्यो, अरजुननो कुमार॥ कृष्णकेरा कपटनो, कोई छयेलसी
छ्यो पार॥ ए॥ कृये तत्रिय पोहोर रनमे पांडवे, युद्ध
मांड्युं पुनरपे॥ अभिमन्यु शोभवा लाग्यो, योद्देशा
पिंट्यो नृपे॥ ६॥ पांडवपांचाळीने सात्यकी, वैराटने द्रौ
पद॥ गडगडी पेठा छे कोठे, बेने अणनो छे अतिमहा
ब्रह्मब्राह्म करी दुर्योधन बोल्यो, हाथ अन्यो रे घसिया॥
पेठा पांडव यसो कौरव, कहेता मांहे घसिया॥ ७॥ कृप
द्रोणने कर्ण कहिये, शकुनी अश्वत्थामा, ॥दुर्योधन
दुरमुखने वृषथ, सोमदत्त याल्या सामा॥ ८॥ अक्षा
हीक शाह्मते अणयंत आकु, भोजने भुरीश्रवा, अट
में कोठे सुभट सरखे, रणभोणल्यां हवा॥ ९॥ रथा रथ-
शुं रथने अश्वशुं अश्व गाचले हाथीओ हाथी॥ अंड़ा
अधूपां त्रिशरण तोमर, सजण यावरे साथी॥ १०॥ छ
पटाटर सेन्या अक्त्तर, पाभरते कपाती॥ स्याम रुधि
रनी नदियो भयंकर, अणके वहेती अती॥ ११॥ कुं
अरनां कुंभस्थळ ग्राय जा सरखां, मीन वीर लोयन
॥ भडना भूज भोरंग सरखा, मघर माथा पिनांके
तना॥ १२॥ सेवाळ चिरना केस शीरना, छोण रुधिर
ना छांटा॥ पडपाणाने माकमी, अंतराय आंतरडा
ना आंटा॥ १३॥ मांस पाण अंबार्ड अपासे, ओथी-
भयानक नदी॥ १४॥ शुं कहुं न कोने न्यय राज, भुजेन भये

१ त्रण पोहोर दिवस चढ्यां. २ हारेला जोद्धा भाग्या.

वधी ॥२३॥ कुरुक्षेत्र लोही आणुं दिसे ॥ जाणे फागण
नो पाखोस ॥ सुभद्रना मार आगळ, करे कौरवना
सानास ॥२४॥ अमर गण अंतरिक्ष रहि सरवे, करे
पुष्पनी धार ॥ पेठो अभिमन्यु चक्रो विषे, कर्युं से
न तारे तार ॥२५॥ नाठा कौरव जेटरथी ते, गया सात
मे चक्र ॥ चार पांडव जेद्रथने देखी, रह्या रण ओसंक
॥२६॥ सदाशिवनी वाणी सम्रूण, जेद्रथी जाने थई
॥ अभिमन्युनी पुंठ जफाको, अर्जुन रोक्यो जई ॥२७॥
सरितानी पेरे धायो अभिमन्यु, प्राण मुके जेठी मु
ठ ॥ मन मध्ये अेम विचारे जे, काका आवे छे पुंठ ॥२८
॥ ॥वलण॥ ॥आवे पुंठे काका
जणी ॥ चोहोमां चाल्यो जयरे ॥ जन प्रेमानंद जे
म कहे ॥ हवे सातमे गढ रेंथ याय रे ॥३॥१३४॥ ॥
कडवुं ॥१७ मुं॥ ॥राग मारु॥ ॥
सातमे गढ अभिमन्यु आव्यो, जुवे भीमनी वाट
रे ॥ माटे आव्यो नहिं, अेम करे छे उचाट ॥ काका आ
वोने रे ॥ टेक ॥ वचन दई मुकी गया छो, गजने
बांधवा पास ॥ सातमे गढ मने धेरीओ, त्यां हती
तमारी आस ॥ काका आवोने रे ॥१॥ मातजे मुज
ने वारियो, वळी वार्यो घरनी नार ॥ वेर हतुं थुं का
का मारा, लावियो आणे ठार ॥ काका आवोने रे ॥२

१ फागणमां केसु फूले छे तेथी वन अधुरंगवर्ण देखायछे. २ जेद्रथे पांडवने रोकी राख्या. ३ जेद्रथने महादेवनुं वरदान हतुं के अभिमन्यु मार्यानुं तेने नीमि तजायर्थ

युधिष्टिरे ना कहि, ना कहि नीकुळ सहदेव।। वचन दे
छे डीकडीयो मुजने, भीम अजळी तमारी देवा।।४
का आवोने रे।।४।। द्रोण जनमनुं वेर हतुं जे, मनमां
राख्यो आंटो।। एकलो मुकीने गया नाशी, धार्यो क
ढयो मारो कुंअरो।।काका आवोने रे।।५।। काले संशय प्र
तथी आवशे, पीता मुज अरजुन।। त्यारे मने पुछ
शे ते, क्यां गयो सुत अभिमुन।।काका आवोने रे।।
६।। त्यारे त्यां शो उत्तर देशो, मुजने मरावीने ह्यांय
।।आवी तमने पुछशे जे, कुंवर मारो छे क्यांय।।काका
आवोने रे।।७।। ।।साखी।। ।।
काका काका कही कुजे।। मुके मुख निश्वास।। पडकारे
जडे नहिं।। तो थ्यानी शी आश।।१।। कुडुं कीधुं भि
मडा।। मुने नाख्यो अरिदळ पास।। वचन दिधुं कर
मांहे।। अति अहारीनो शो विश्वास।।२।। अहारी
व्यसनिअजाणसु।। लंपट हरामी जेह।। पर दुःख दाझे न
हिं।। तेने व्हालो नीज देह।।३।।इति।।२७।। ।।
कडवुं।।२८।।मुं।। ।।राग आसावरी।। ।।
वैशंपायन जोशीया, सुण जन्मेजय राजन।। जाणे
काहवणां आवशे, एम विचारे अभिमन।।१।।
सैन्य सरवे जेहथी रोक्युं, ते नथी जाणतो वीर।। से
न्या सरवे पुंठळ आवे छे, एम धारिने धायो धीर।।२
।।घातां मांहे आविगयुं, एक पृथ्वीनुं नीशाण पे

जेट रथी काण सरिखा दिठा, उत्ला यद्दावीने जाण
॥३॥ अभिमन्युअे कुविने लेयुं, नव दिठो कहानो
लेडो॥ अरे कौरवे कपट कीधुं, आगण जांध्यो छे होडो
॥४॥ द्रोण द्रोणी कृप भुरीश्रवा, शल्य कर्ण वज्या विंटी
॥५॥ अंतर अभिमन्युअे विमास्युं ने, हवे जीत्यानी
आरी॥ कीटी॥६॥ अेवे पुंठथी बहु सैन्य लेईने, आव्यो
दुरजोधन॥ शत्रुना सागर मध्ये बुड्यो, अरजुनकेरो
तन॥७॥ कहे दुस्यासन जेट रथीने, लाईओ शुं रे वि
चारो॥ आवो समय पछी नहिं मळे, माटे सरवे मळि
ने मारो॥८॥ कहेतां मांहे बाण धारा छुटी, कुंवरने लो
पाटोंकी॥ अभिमन्युने कोण उगारे, त्यारे पडी वेळा
वांकी॥९॥ अेक धारा तथा सहस्त्र धारा, लक्ष धाराके
री आयुद्ध॥ अंधकार होकारमां मार मारे, बहु कर्युं
कपटे युद्ध॥१०॥ तेणी वेळा अभिमन्यु पोते, आपे रू
प त्यां कहेतो॥ कौरव रूपी यां सावजने, अभिम
न्यु ते दहेतो॥११॥ सुन्दर प्रगट विद्या करतो॥ रीस
अंतरमां व्यापी॥ नीमेष मात्रमां कौरवनां बाण,
बाणकरी नाख्यां कापी॥१२॥ कहांडतोने मुकतो, लाड
लो करी मन सर्त॥ रथ उपरते करवा लाग्यो, जा
णे मांड्युं छे नर्त॥१३॥ पावक जेम प्रगट थईने, बा
ळे कोष्ट ने वणी दर्ल॥१४॥ दु न्यम अणगो नीसरे, लेई
वायुने अर्ल॥१५॥ त्यम [illegible] स्त्र छाया छेदन कीधी

अभिमन्यु निकळ्यो नीसरणो ॥ पछी सोसो जाणे पृथ्वी
पाड्या, द्रोणने द्रोणनो साणो ॥१॥ सारथ उडाड्यो अ-
श्वस्थामानो, जेम उडे वायूथी सुकु पत्र ॥ दुर्योधन की-
धो लुंट्यो सरखो, छेद्यां ध्वजने छत्र ॥२॥ सारथी मा-
र्यो शल्यनो, कर्णनुं लेयुं कपोण ॥ मुरछा पमाड्यो दुःस्या-
सनने, करे कौरव कागारोळ ॥३॥ कृतवरमा जयद्रथ सो-
महत, ते सरवे गया रण छांडी ॥ केम करुं हमे नयरा-
ज, ते युद्धने मुज मुज मांडी ॥४॥ पछी प्रद्युमनने सं-
भारीने, मुक्युं बाण अगन्यास्त्र ॥ रतिपतिनी पासे
भण्यो हुतो ॥ धनुषविद्यानुं शास्त्र ॥५॥ तेणी वेणा
जे प्रगट्यो पावक, ऊठी भयंकर ज्वाळा ॥ अम्बर गगन-
थ वस्त्र बाळ्यां, कौरव कीधा पाळा ॥६॥ बीजा बाणी जंजाळी
ध्वज कोनी, नासतां देह दझाडी ॥ कोना मुछना केस ब-
ळ्या, कोनुं शीरने दाढी ॥७॥ भूमे पाडेने कुकु मारे,
शरीरे थाय फोल्ला ॥ तरफडे सैन्या रण विषे ॥ जेम दवे
दाझ्या होला ॥८॥ पछी जेटरथीये रण रच्युं, बाण मु-
की जाण्यो परजन ॥ अभिमन्युनो रथ रणमां ताण्यो
होलव्यो हुतारीता ॥९॥ रातवपवन मुक्यो पांडवपुत्रे, ना-
ठो मेघ थयुं धूण कुटा ॥ वेरी पडाव्या वंटोळिये, उडाड्या
दो दो घटा ॥१०॥ द्रोणे कर्णे सर्प मुक्या, वायु भक्ष जथै
वण गया ॥ अभिमन्युए गरुडास्त्र मुकी, सर्प कीधा ज-
जरा ॥११॥ अश्वथाद्रोणे तव पर्वतास्त्र मुक्युं, पडे पहाण प्रचं-

॥अभिमन्युए एव अस्त्र मुक्युं, राख्या कीधी रातपंडा-
रेषा॥ ॥वलण॥ ॥राख्या कीधी सतपंड सर-
घे, त्यारे कौरव सर्व कोपे भर्यारे॥ संजय कहे राय सांभ-
ळो, ते कुंवर उपर तुटी पड्या रे॥२६॥१३८॥ ॥
कडवुं १०९ मुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥चंद्रकेतु
कर्णनो कुंवर, ते आव्यो करीने रीस॥ हेला मात्र मांअ-
भिमन्युए, छेद्युं तेनुं शीश॥१॥ सहस्त्र रथने त्रण स-
हस्त्र हस्ती, ने चौद सहस्त्र तोखार॥ अभिमन्युए
मारीया, वळी सात लाख असवार॥२॥ पछवाडेथी क-
र्ण आव्यो, कपट करीने पापी॥ लेणे अभिमन्युना सा-
रथीनुं, मस्तक नाख्युं कापी॥३॥ दुष्टकर्म मुनी द्रोणे रे
कीधुं, छेदी धनुष्यनी प्रत्यंचाय॥ कृपीअश्वाये घोडा मा-
र्या, मार्या शाल्ये त्रेदी काय॥४॥ कृतवर्माये कवच
काप्युं, अश्वत्थामाए मुगट॥ जेम आकणो किघोस-
र्वे मणि, सुभद्रे सुत शुलट॥५॥ सो सो बाण अरर-
थीजे मार्यां, शरीर कीधुं चारणी॥ कर मांहे गदा जेऊ-
झाली, धायो कौरव पर करी घरणी॥६॥ नेवो बाण स-
कले कागण मासे, जेवी दिसे छे देहा॥ नाराय न तनां
बाण वाग्यां, पड्या सांसरा देहा॥७॥ जकुंबाटकीम-
णी न्यम पोप वेंघे, जेम पड्यो छे त्यांय॥ घणुं कष्ट कुंवर
पाम्यो पण॥ कोण आवे त्यां सहाय॥८॥ कृष्ण अर्जुन
संभारिया, पीता मातुल संबोधाय॥ घणा वाघे मंयण

१ मामा.

मृग देख्यो, व्याघ्रनी रीते आवी थया॥२०॥ हाकारा करीने
साद कीधो, कोई ना सांभळे बोल॥ तीम ने कानेस्व
रपडे माटे, कौरव वगाडे ढोल॥२१॥ अभिमन्युये मन
विचार्युं, घोडली वेळा कोनो साथी॥ आणी वेळा ऊ-
गारशे मुजने, मुने मारो हाथी॥२२॥ एवुं विचारीने
धायो कुंवर, कर्ण सामुं कीधुं मुख॥ गदा प्रहारे कर्ण पा
ड्यो, अंतरावी लीधुं धनुष्य॥२३॥ कर्णना आपे टंकार
कीधो, ने धूजव्या योद्ध लोक॥ द्रोण कहे नासो दुर्यो
धन, एने जनवुं छे कोक॥२४॥ नाठा कर्ण देव लईने
कर्णदेवना घडिया घाट॥ दुर्योधन मन एम विचारे, एने
मोकले यमपुर वाट॥२५॥ हवे कुंवर ऊभो रह्यो छे, धनु
ष्य टंकीने घणो॥ एक छेडो अवनी ऊपर, बीजे चींया
आगण कर्ण॥२६॥ पावडे पड्यां प्राण विरयां महावीरे,
ने मुखे कीधो होकारा॥ एम लाग्यो नव मरे, जेम कृष्णे
कीधो विचार॥२७॥ रूप करीने कृष्णजी आव्या, रूप
मुषकनुं[3] धरी॥ अभिमन्युना धनुष्यनी त्यां, प्रतंच्या क
तरी॥२८॥ ब्राह्म ब्राह्म देवता एक कीधुं, एनव घटे गोपा
ळ॥ लाग्युं धनुष्य ते लाग्युं कौरवे, तव चींरी लीधो प्रा
ण॥२९॥ उपरा उपरी कई पड्या, छुरी कीधो कायाते
ये तंने गदा लईने, कौरव ऊपर धाया॥३०॥ पडे पृथ्वी
ने एठो थाये, मुखे करे केसरीना दाव॥ कावो कौरव छो
को योद्धा, एम करे सौने संहार॥३१॥ पादु प्रहारे पृथ्वी

१ कृष्णे. २ अगला आगण. ३ ऊंदरनुं.

पाड्यो, दुष्ट दुर्योधन राया॥ छरथीने अकेकी गदा मारी
अभिमन्युने माथा मांय॥३१॥ नासता पुरुषने च
र्णे आवी, झीरुया धरणी साथ॥ वीस सहस्र प्राक्र
मी मार्या गया, अभिमन्युने कपाय॥३२॥ ढुंकु कोई जे
नचाले नहिं, नेहेचाय नहिं संग्राम॥ दुःस्यासनो
पुत्र चाल्यो सामो, कालकेतु जेनुं नाम॥३३॥ तेना हा
थमां एक गदा मोटी, ते अभिमन्यु उपर नाखी; त्यारे
उठीने अलगो पड्यो, देह पोतानी राखी॥३४॥ जेवे
सामे रोद्र राक्षसे, मोकोटी मेहेली सांग॥ ते सर्प
सरखी आवी वागी, अभिमन्युने अंग॥३५॥ पाछ
उदि आणतो करणे मार्यां, ने तुरी श्रवाजे लोगण॥
जेवे त्रण गदा कालकेतुए मारी, न चली कुंवरने कण॥
३६॥ द्रोण करणने कृतवरमाए, बाण मार्यां चपि॥ म
हा प्रहारथी पारथनो पुत्र, धरणिये पड्यो ढळी॥३७॥
रूपवंतो ने गुणवंतो, पातळो कटीनो मोड॥ अकृपाईने
अयनी पड्यो, न्हानो लाग्यो चंपक छोड॥३८॥ अध
निये अड्यो नहिं, धंधाई रह्यो अंतरिक्ष॥ शक्ति लागी
शरीरनी, तव लुअे रगमग मक्ष॥३९॥ निशान गड
गड्यां कौरव केरां, तव बोल्यो दुर्योधन धीर॥ काल
केतु कर पुरो एने, पड्यानुं पण छे शरीर॥४०॥ त्राह
त्राह देवता करे, द्रोण लाग्यो कहेवा॥ अधर्मीए अ
कृपाईने मारी, तुं राज देनी रहेवा जडी॥ अनुपके

कदापी जुवे तो, आपणे नहिं जवाय॥ एवुं कही काण
हतुं मोकल्यो, चाल्यो पांडु ग्रही करमांय॥ ५२॥ मुस्त
क छेदवा आवतो, तव दीठो पड पितराई; त्यारे पड्यां
पड्यां अभिमन्युने, क्रोध आव्यो भराई॥ ५३॥ अकुते
वा एणी आव्यो भणी, सुतां गदानाथी नीरवाण॥
काणकेतुनुं मुस्तक काप्युं, गया ततक्षण प्राण॥ ५४॥
अभिमन्यु जे मन भणीयुं ते, प्राण गया शत्रु तणा॥
पछी मामा कृष्ण संभारिया, जेना गुण छे अति घणा
॥ ५५॥ शाता थई सूतनी काया जे, त्यारे समरया श्री
भगवान॥ जे वे स्वर्गथी आवी अपछरा, लेईने दि-
व्य विमान॥ ५६॥ प्राण नीसरया अभिमन्युना, छुते
देवनी घरी॥ वीमान बेसी गयो स्वर्गे, श्रोता भण जो
लो श्रीहरि॥ ५७॥ ॥ वलण॥ ॥ श्रीहरि
मुखे कहो सरवे॥ एम पड्यो अभिमनरे॥ पछी पांड
वो जे शुं कस्युं, कृष्ण अर्जुन आवी भोवनरे॥ ५८॥
१४१८॥ ॥ कडवुं॥ ६० मुं॥ ॥ राग धना
श्री शोरठी॥ ॥ अभिमन्यु पडियोरे॥ पांडवे सां
भळ्युं॥ तव सैन्य सघळुंरे, शोके ते धरणी ढळ्युं॥
॥ काका यारे रे॥ आव्या धाईने॥ पडियो छिठोरे, अ
भिमन्यु भाईने॥ २॥ चंद्र सरिखुंरे, दिसे वदनने
॥ प्राण पाम्योरे, कीधुं सयनने॥ ३॥ आक्रंद करतारे,
काका आव्याने॥ भीम हाथे करतारे, रुदिया प्रहारने॥

॥४॥ कोण आणकडारे, जोतो कूडा ॥ज॥ अमोनवचनएया
रे, कौरव कूडा ॥ज॥५॥ कूवे युधिष्टिररे, उठो आप ॥ज॥
अरजुन मेरे ॥६॥ दैरी नव्यापण ॥ज॥६॥ सुभद्र
कुंतारे ॥ वणी पांच्याणी ॥ज॥ तेनी देकडीरे, दिकरा आण
ण ॥ज॥७॥ कूपे अद्भूतरे ॥ रुक्मणनी पांजडी ॥ज॥ ते
स्यम ज्ञवरीरे, उत्तरा रांकडी ॥ज॥८॥ कूवे भीमसेन
करे, शयाकांपी ॥ज॥ पारथ गयो छेरे, मुजनें सोंपी ॥ज॥
॥ नावणती पाडीरे ॥ भीमे चीरा ॥ज॥ नाठा कौरवे
दरो दिरा ॥ज॥९॥ पांडव कुरियारे ॥ नरवे रीजीरव ॥ज॥
॥ कुंताचार अनुं बेछेरे, कुचडां आवरी वीर ॥ज॥१०॥ सु
भद्रा उत्तरारे, कुंताने पांच्याणी ॥ज॥ अभिमन्यु नथि
दोरे ॥ सेन्या भाणी ॥ज॥११॥ चाबंत्र नचवागेरे, सै-
न्य शोके भरियुं ॥ज॥ ननमन्युं सरवेरे, पुरमां परवरि
युं ॥ज॥१२॥ अभिमन्यु केरीरे, वारता सांभणी ॥ज॥
नारीयो सरवनेरे, त्यां मुरछा कवी ॥ज॥१३॥ जेम ज
ण विना मीनरे ॥ जेम सती तनपति ॥ज॥ वीरने सं
भारीरे, वामा वज्रपति ॥ज॥१४॥ पांच सुभद्रानो रोकरे,
न भय समावियो ॥ज॥ जेवे समेरे, अरजुन आवी
यो ॥ज॥१५॥ पाय छे चादेरे, मान रेकुन ॥ज॥ सुके कंठ
रे, शरके लोचंन ॥ज॥१६॥ पुछे कृष्णनेरे, कोत्रिलोचन
धणी ॥ज॥ शोक भरि सेन्यारे, दिसे छे आपणी ॥ज॥१७
॥ मनुष्य दिठे छेरे, कुंथी आवतां ॥ज॥१८॥ चापक ॥ज॥ कुंभीरे

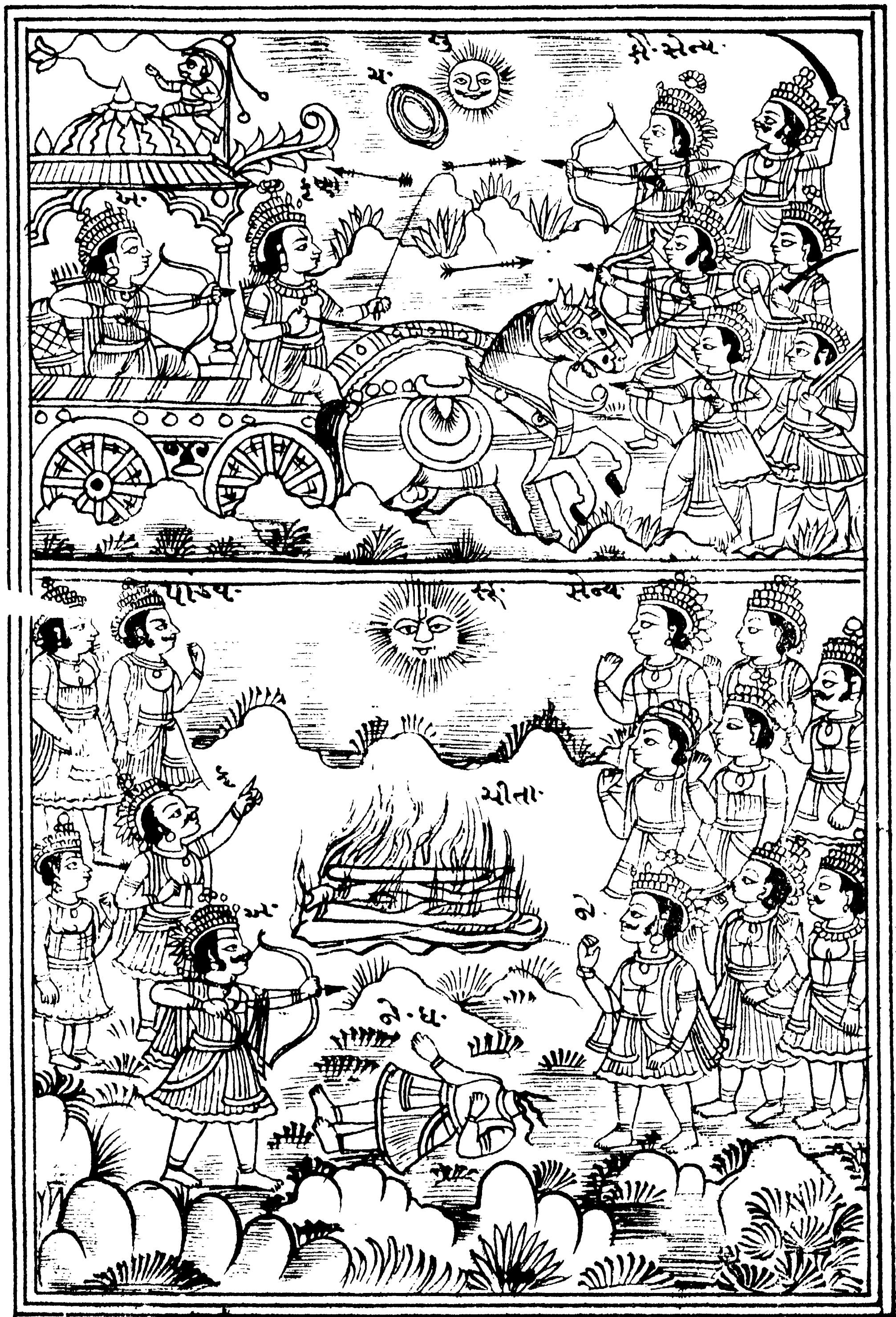
રો નથી ચાલતાં જી॥ આણ્યા મારા મનમાંરે, મેં લહ્યું સ
ઘેથી॥ ભાણેજ તમારોરે, ભણ્યું જવતો નથી॥ ૨॥ ગાઇ
વેરુ પાડોરે, ભેએ સાચું દશેજી॥ દીકરો ભલાંરે, સ
રખે નશાન રોજી॥ રાધી॥ કૃષ્ણજી બોલ્યારે, એમ ન કીજી
યેજી॥ રોઇરેરું ચણતારે, તપાસ ભીજીયેજી॥ રાજા
ધ્યા સભામાંરે, બન્યો દરબડ્યા જી॥ પારથને દેખી
રે॥ પાંડવને રોઇ પડ્યા જી॥ ૨૭॥ યુધિષ્ઠિર બોલ્યા
રે॥ શું હવે આવ્યા તમો જી॥ સુભદ્રે રૂપીરે, સુરજ
આથમ્યો જી॥ ૨૮॥ ॥ ચાલણ॥ ॥
આથમ્યો સુરજ સાંભળી॥ નરનારાયણ ઘરણે
ઢળ્યારે॥ અભિમન્યુના ગુણ સંભારીને॥ દુઃખીયા
થઇ બન્યો રડ્યારે॥ ૨૯॥ ૧૪૩॥ ॥ કડવું॥
૬૦ મું॥ ॥ રાગ ધેરાડી॥ ॥ અરજુ
ન પુત્રને ઘણું ટળવળે જી॥ વિક્રમ તમણું તેથી ચળવ
ળે જી॥ દ્રૌપદ રાજ્ઞે આસના વાસના કરી જી॥ રોચ
કુંવર ન આવે ફરી જી॥ ૧॥ ॥ ઢાળ॥ ॥
ફરી ન આવે રુદન કરતાં, નારાયણ અરજુનધિરજ્ઞા
ધારા પછી સઘળ પર્છને સવ્ય સવ્યી, પુછે ભીમને
સમાચાર॥ ૨॥ કય મ પડ્યો કુંવર મારો, કુણ ધરી
બો જ્યો કે તારિયો॥ નાસતો મુઓ કે મુઓ સામો
કહો કોણે મારિયો॥ ૩॥ ભિમ કહે ભત્રિજે ભલો,
બળતો એનું કહેવાજે નહિં॥ કૌરવ કુંવર મરદન

कीधा, अभिमन्यु मोटो केहरी¹॥२॥ दश सहस्र सुभट
संगाथे, मार्यो अयोध्यानो राजन॥ सोण सहस्र
योद्धा संगाथे, मार्यो लक्षमण तन॥५॥ वळी श-
ल्य सुत रुक्मरथ मार्यो, कर्ण सुत वृषसेन॥ कौरव-
नी सेन्या नासती फरे, जेम वाघना भयथी धेन²॥
८॥ सवा क्षोणी सैन्य मार्युं॥ रणे राड कीधी अेवी
॥ पछी कौरवोए कपट कीधुं॥ मोकल्यो जयद्रथ बनेवी
॥१०॥ तेणे अमो सरवेने बांध्या, गयो अर्जुनो सुभ-
ट॥ सातमे कोठे बाण साधी, रह्याता रथी भटा
ट॥ सरवे मळि अकळावियो, नव जाण्युं ते धर्म कि-
धो नारी॥ अमो बेधा गया त्यारे, कागळ लु पड्यो
दीठो पास॥१५॥ अेवुं सांभळी बोल्यो अर्जु-
न, मुजे ते भाजारियो; मस्तक छेद्या विना मुओ मा-
टे, वेगळेथी सरवे मारीयो॥१६॥ जेद्रथे अनर्थ की-
धो जे, भाळिया भाउ तमो॥ जे पापीने मारवा, प्र-
तिज्ञा करुं छुं अमो॥१७॥ स्नान संध्या षटकर्म ब्रा-
ह्मण, पछीने चूके जेह॥ काले जयद्रथने मारुं नहिं तो
पाप मुज शीर तेह॥१८॥ स्त्रीने कोई रणतजे ने,
गौ ब्राह्मणने उथापे॥ काले जयद्रथने मारुं नहिं तो,
ते जे से मुजने पापे॥१९॥ परनारीने भोगवी, गर्भपा-
त करावे जेह॥ काले जयद्रथने मारुं नहिं तो, पाप मुज शी-
र तेह॥२०॥ काले सांजे अेनुं मस्तक, छेदुं नहिं तो क

१सिंह. २गाय.

ातो छेद्रोतेरचरियां मारां, ते पडे कुली पाक ॥६०॥
ने सांज पहेलो न मरे, ने सुरज अस्तांगत थाय
॥ तो काष्टनी चितामे सोंपु, निश्चे मारी काय॥६१॥
अेम ज्यारे प्रतिज्ञा कीधी, ने गाज्यो गांजव पाण॥
त्यारे गुलटे रणनाद कीधा, घा वज्या नीशान॥६२॥
त्यारे दुर्योधनने सेवके, जईने कह्यो समाचार॥स्वा-
मि पारथे प्रतिज्ञा करी, जेद्रथने मारवानो विचार॥६३
॥ चिंतातुर थई कौरवने अतिघी, राते सरकाव्यो काढियो॥
पछे सैन्याने अंतरलोयरामां, जरतो जेद्रथने दाटियो॥
॥ेष्ना बहाएरुं वाले युद्ध कीधुं, घज आणी अरजुना॥
जेद्रथतो जड्यो नहि, त्यारे कृष्णे विचार्युं मन॥६५॥
चक्र सुदरशन अंतरिक्ष मुक्युं, लोपियो अजुवाण॥
च्यार घडिका दिवस छे, श्यामणे कीधो संध्या काळ॥६६॥
तव अरजुने आयुद्ध छोड्यां, पड्यो रथथी ऊतरी॥ जा-
ण घसीने अग्नि मुक्यो, लाग्या रथ अेकठा करी॥६७॥
नमस्कार कीधो सर्वने, कुजे पांडवने मोरार॥ तव कौरवे
अनर्थ कीधो, जेद्रथ काढ्यो बहार॥६८॥ अेवे समे
श्री कृष्णजीये, सुदर्शन अळगुं कर्युं॥ अविनाशी अेस-
न करी अरजुनने, पारथे धनुष पाछुं धर्युं॥ रथा का-
ळ चंद्र अेक बाण मुक्युं, अंतर आणी रीस॥ मुगट कुं-
डळ सहित छेद्युं, जेद्रथकेरुं शीश॥६९॥ अरजुन प्रत्ये
बोलिया, समर्थ अशरणशरण॥ अेनु मस्तक जेने पडशे

चित्र नंबर.१०

हेठुं, तो ताहरुं पडशे घणुं ॥२६॥ पछी पारथे शिश
उतारियुं, ते गयुं गंगा मांह्य॥ आवी करे छे जेद्रथनो
पिता, नाम वेद्रथ राय॥२७॥ दिकरानुं मुस्तक देखी
ने, जाण कुंडमां घाल्युं॥ हाथे वती हेठुं मुकतां, पोतानुं
साथे नाख्युं॥२८॥ राय धृतराष्ट्र सांभळीने, संज
य प्रत्ये पुछे, जे मुस्तक संगाथे पडियां, ते केहेने कार
ण शुं छे॥२९॥ वरदान माग्युं देव पासे, ते पोताने
आवी नड्युं॥ संजय केहे सांभळ हो राजा, पांडवनुं रुडुं
थयुं॥३०॥ कुंती पांडव वळ्या वेगे, पछी मार्यो दुर्यो
धन॥ कुंता कुंवर कुंतीयाने, पाम्या राज्यासन॥३१॥
वैशंपायन ओचर्या, सुण जन्मेजय राजन॥ जेक
था परिपूरण थई, अभिमन्युनुं आख्यान॥३२॥ अनु
क्रम छंदने जेकसठ कडवां, त्रण सवैया पद जेक केहेवाय
॥ पांच साखी जेक कडखो, वळी पांच दुहा गवाय॥
३३॥ राग सत्तर छे जेना, बीजा चाल चोत्रीस सार
॥ अभिमन्युनी चोपाई छे पूरण, चारसें त्यासीने
जेक हजार॥३४॥ श्रावण शुदी पंचमी केहेवाय, पुर
ण काव्य पद बंध॥ वटपत्र वासी चातुर्वंशी[2], विप्र प्रे
मानंद॥३५॥ करता हरता कृष्णजीने, नीमीत मात्र ते
कुंया॥ शरीरो अविनाशी केरो, कर कृपा मुजपर तुंय
॥३६॥ महिमा मोटो कृष्णजीनो, कह्युं अभिमन्युनुं
चरित्र॥ सांभळतां सहु पाप जाये, काया थाय पवित्र॥

१ वडोदरा. २ चोवीशा ब्राह्मणे.

॥३७॥ गाय भणे ने सांभळे, जने तेनां कुड कर्म ॥ मह
भारथमां अभिमन्युनी कथा, द्रोण पर्व मांहे ए पर्म
॥३८॥ एक चित्ते सांभळीने, दे ब्राह्मणने दान ॥
ते आ लोके यश पामशीने, परलोके बहु मान ॥३९॥
॥ ॥वलण॥ ॥पर्म कथा अभिमन्यु
नी॥ कही छे जे प्रेमे करीरे ॥ भट प्रेमानंद एम कहे,
श्रोताजन जोजो श्रीहरिरे ॥४०॥१४८३॥ ॥
॥इतिश्री आख्यान अभिमन्युनुं संपूर्ण समाप्त॥

